Sandra Brown

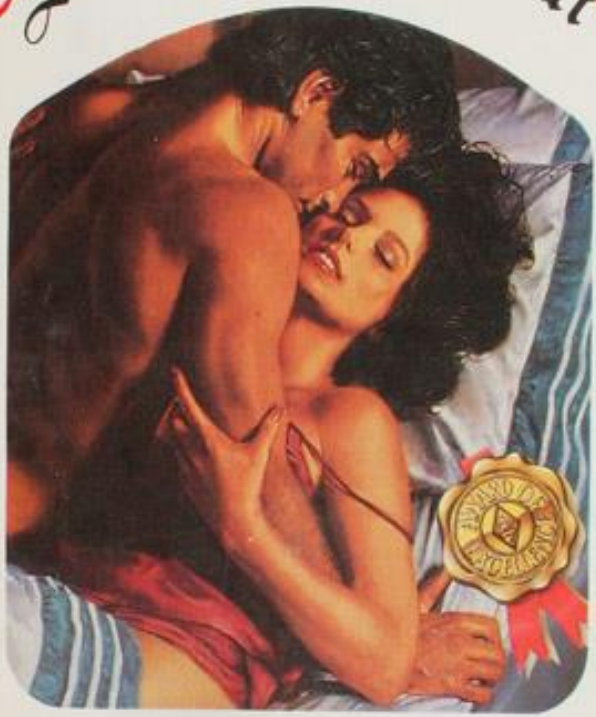

ZBORUL

ZBORUL
SANDRA BROWN

Editura Uno, 1992

CAPITOLUL 1

Norii care se vedeau din carlingă deveniseră de un alb sclipitor. Aparatul de zbor Starlifter C-141 se scutura ca un înotător ce iese dintr-un lac care se află pe punctul de a îngheţa. Flăcări purpurii, de felul celor din mirajul Sfântului Elmo pe catargele corăbiilor străvechi, se zbenguiau pe capetele şuruburilor de fixare a parbrizului – o mostră modestă a frumuseţii extraordinare a naturii care, însă, nu reuşea să le distragă atenţia celor de la bord. Matt Cooper, comandantul navei, apucă manşa mai strâns.

— Copilot, măreşte intensitatea luminoasă pe radar.

Rick Sturm, un căpitan tânăr, care zbura împreună cu Matt de trei săptămâni, se întinse peste consolă, ca să regleze radarul meteo şi privi încruntat.

— Totul e vopsit în roşu, pe o rază de cincizeci de mile, înainte. Peste tot sunt furtuni.

— Avem noroc. Nu mai zburăm cincizeci de mile.

Îngrijorarea lui Matt îl cuprinse şi pe copilot când priviră în fugă petele amestecate de roşu de pe ecran, înainte de a-şi întoarce privirile spre celelalte instrumente de bord. În ultimele douăzeci de minute, numai datorită acestor instrumente se putuseră conduce prin urgia dezlănţuită de taifun. Erau, practic, în imposibilitatea de a distinge ceva în jur.

După cum se arăta vremea, aveau toate şansele să aibă şi o aterizare fără vizibilitate. Ca să scape, cât se putea, de tensiunea care-l cuprinsese pe nesimţite, Matt îşi scutură umerii. Nu era cine ştie ce. Apropierea de aeroport în condiţii lipsite de vizibilitate, utilizând numai instrumentele de bord, era un antrenament necesar, obişnuit. Şi aterizarea în condiţiile unui taifun o mai făcuse. Cei aproape douăzeci de ani de când zbura la compania MAC - Compania Aeriană Militară, o secţiune a forţelor aeriene care răspundea de transportul de persoane şi alte lucruri oriunde pe glob – i-au dat ocazia mai multor zboruri peste Pacific pe vreme mizerabilă şi misiunea de zbor avea un caracter umanitar.

Zborurile pentru evacuarea din zona taifunului nu erau o raritate, dar ciclonul Harry îşi schimbase direcţia cu câteva ore mai devreme, transformându-se în acelaşi timp dintr-un uragan de primăvară într-un dezastru deplin care culcase deja zone întinse din insulele nelocuite spre apus faţă de direcţia lor de zbor.

Pilau, un mic paradis insular din Oceanul Pacific, se găsea la circa zece mile în faţa avionului Starlifter şi era exact pe direcţia ciclonului Harry. Matt primise ordin să evacueze pe oricine dorea să părăsească acest protectorat american şi să-l ducă la adăpost până când Harry va înceta. Nu-l interesa încotro mergea câtă vreme nu trebuia să aterizeze, să fie încărcat şi apoi să o ia din nou pe calea aerului. Dacă va reuşi să aterizeze. Deocamdată, viteza vântului era când sub, când peste limită, şi aterizarea, în asemenea condiţii trebuia bine calculată. Conform cererii lui Matt, turnul de control care supraveghea mica pistă de aterizare comunica direcţia şi viteza vântului şi alte date strict necesare din două în două minute. Cei de la turnul de control îi mai informară că în sala de aşteptare a

aeroportului se aflau circa patruzeci de pasageri. Restul populaţiei hotărâse să înfrunte acolo ciclonul.

Degetele lui Matt se strânseră şi mai tare pe manşă în timp ce se căznea să aprecieze cât de mult putea forţa aparatul. Cunoştea limitele acestui avion şi-şi cunoştea la fel de bine şi propriile-i limite. În situaţii de urgenţă, aşa cum era acum cazul, trebuia să încerce lucruri care în mod normal erau privite cu îndoială. Şi nu trebuia să se gândească numai la aterizare. Dacă vântul era prea violent câtă vreme era la sol, exista riscul imposibilităţii decolării din nou, cu toată strădania lui de a nu respecta întocmai regulamentele de zbor. Dacă ar fi ţinuţi la sol de ciclon, ar pune în pericol viaţa echipajului său, rămânându-le doar să spere şi să se roage să scape cu viaţă.

Matt mai avea timp să decidă dacă nu cumva situaţia era atât de periculoasă încât să nu încerce nicio evacuare. În acest caz, ar trebui să se urce la un plafon atât de înalt încât nici măcar Harry să nu-l poată atinge şi s-o tulească spre cerurile albastre şi mările liniştite.

Matt nu era însă omul care să nu îndeplinească o misiune. Turnul de control îl informă că vântul se păstra în limitele admisibile şi Matt considera mesajul ca o invitaţie.

— Spune-le că aterizăm. Rick îi aruncă un zâmbet lui Matt şi confirmă:

— Atenţie, turnul de control, MAC 60258 se înscrie pentru aterizare.

Matt îşi ţinea şapca albastră de pilot cu mâna în care avea şi lanterna, ferind-o de furia dezlănţuită a lui Harry, iar cu cealaltă mână

verifica şi încerca diversele legături din interiorul piciorului roţii Starlifterului. Nu era în regulă. Nu putea vedea absolut nimic. Înjura şi vântul îi spulbera înjurătura purtând-o undeva departe, pe pistă. Îşi îndesă şapca în buzunarul costumului de zbor. Îşi trecu mâna prin părul lui blond, dându-l pe spate, aprinse lanterna şi-şi reluă verificarea dinainte de zbor. Era mai bine acum. Cel puţin acum vedea ceea ce trebuia să verifice.

Mulţumit de rezultat, el se feri de piciorul roţii şi o porni spre botul avionului. Cerul era plin de nori negri, care se roteau, încât părea mai degrabă că erau la asfinţit şi nu în plină amiază. La vreo sută de metri de pistă, văzu câţiva palmieri înalţi, îndoindu-se în bătaia vântului, plecându-şi trunchiurile lor enorme de câte ori tentaculele ciclonului Harry le cuprindea.

Cu cât o ştergeau mai repede de acolo, cu atât era mai bine. Harry dădea semne că devenea tot mai ameninţător. Aterizarea nu fusese uşoară şi decolarea nu se arăta nici ea mai atrăgătoare. Trebuiau să se grăbească.

Începuse să transpire. Matt era conştient că asta se datora atât grabei în care plecau cât şi datorită jachetei de piele pe care o purta peste costumul verde de zbor. Jacheta putea fi deranjantă aici în clima tropicală, dar era de mare folos acolo sus, după ce decolau şi atmosfera din jurul avionului devenea îngheţată. Acum, nu avea timp de asta, trebuia să suporte.

Îşi continuă verificările de rutină la roata din faţă, apoi văzu că se apropia un autobuz. Parcaseră avionul cum se putuse, cam la un sfert de milă de terminalul aeroportului, ca să nu mai piardă timp cu manevrele de poziţionare. Pasagerii soseau exact la timp. Se uită la ceas şi mârâi mulţumit. Mersese ceas toată pregătirea. În câteva minute vor fi departe de

Pilau.

Numai să nu apară ceva neprevăzut. Erau destule lucruri care se puteau încurca. Nu numai vântul le putea aduce surprize. În orice moment, se puteau aprinde luminile de anunţ, iar ei nu puteau decola imediat. Sau dimpotrivă, puteau descoperi scurgeri de ulei sau un cauciuc spart. Tot echipajul era format din buni profesionişti, dar şi Matt avea ani de experienţă care-i uşurau coordonarea activităţilor lor atât de diferite. Uneori, o părere corectă sau o intervenţie pe loc economisea cinci minute în momente când fiecare secundă conta. De aceea era acum pe afară, alături de controlor – mecanicul de zbor secund – efectuând verificarea vizuală de asigurare a decolării. Lăsase pe copilot şi pe mecanicul unu să verifice predecolarea avionului din carlingă.

Matt termină cu roata din faţă şi merse de-a lungul carenei aparatului lor diform. Controlorul, un băiat tânăr, proaspăt absolvent al şcolii de subofiţeri, ridicase capota motorului numărul trei.

— Am consumat cam o treime din ulei pentru numărul trei la venire, şefule.

— Cam mult, spuse Matt venind sub motor, lângă controlor.

— Aşa-i, dar… Tânărul dădu din umeri şi privi fix la motor. Matt termină în locul lui:

— Dar nu atât de mult încât să fie necesar să rămânem aici, asta voiai să spui, nu-i aşa? Controlorul încuviinţă.

— Exact, şefule. Matt zâmbi şi-l bătu pe umăr înainte să plece. Nimeni nu voia să stea mai mult în Pilau decât le era strict necesar. Vântul devenea tot mai puternic. Cinci minute mai târziu, Matt revenea de la coada avionului C-141 şi se îndrepta spre cabină, când văzu că drumul îi

era blocat de Espinoza, supraveghetorul charterului, şi de o femeie cu părul roşu care purta în braţe doi copii mici şi avea agăţată pe umăr o sacoşă enormă. Se certau. Femeia şi supraveghetorul, nu copiii. Matt însă nu putu să nu remarce ţipetele stridente ale copiilor care se zbăteau.

Drăguţă femeie, se gândi el, în timp ce înainta spre ei. Nu extraordinară, dar avea genul acela de faţă care surescita interesul masculin după ce scădea interesul pentru sex şi atracţia reciprocă. Purta un tricou din bumbac, care-i strângea sânii ei mici, dar frumos rotunjiţi. Tricoul era băgat neglijent într-o fustă lungă şi bogată. Matt presupuse că fusta trebuia să se termine în dreptul genunchilor, dar acum se ridicase mai sus în timpul efortului de a-şi ţine copiii în braţe. Pe măsură ce se apropia, auzea mai clar care era subiectul discuţiei, dar tocmai atunci ea îşi aranja mai bine copiii în braţe şi se îndepărtă de avion.

Se părea că ea se ducea din nou la birourile aeroportului, pe jos de data asta, pentru că autobuzul se întorsese în grabă pentru a i se găsi un adăpost. Matt îi aruncă lui Espinoza o privire mirată şi merse după femeie. Acesta făcu acelaşi lucru şi o luă pe celălalt drum până când cei doi bărbaţi îi tăiară calea.

La o privire mai atentă, Matt aprecie că avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, iar copiii de vreo doi ani, mai mult sau mai puţin. Nu prea se pricepea la copii.

Se pricepea, însă, întrucâtva la femei şi femeia aceasta avea de toate. Îşi dădea seama după ochii verzi care scăpărau spre el, de sub claia de păr roşu, răscolit şi tuns până la umeri. Părul ei era impresionant, de un roşu cu sclipiri bogate aurii-coniac, dar ceea ce îi atrăsese atenţia cel mai mult erau ochii. Ochi expresivi, se gândi el. Uşor de citit. Uşor de înţeles.

Aceşti ochi trimiteau gloanţe în direcţia lui Load şi spre el în timp ce ei o priveau. Bineînţeles că nu se putură abţine să nu privească şi mai jos. Matt aprecie de la înălţimea lui de aproape şase picioare, peste o sută optzeci de centimetri deci, că ea nu era mai înaltă de cinci picioare. Nu putea aprecia exact pentru că copiii se agitau şi ea trebuia să se cocoşeze ca să-i oprească să nu cadă peste bord.

Luând în consideraţie că nu putea să cântărească mai mult de cincizeci de kilograme, aşa de leoarcă cum era, el nu putu să nu admire performanţa ei de a nu scăpa din braţe unul sau chiar amândoi copiii.

— Mă duc până la terminal. Mă întorc imediat, urlă ea.

Unul dintre copii – acela care urla – îi trase un pumn în piept. Ea icni şi săltă bebeluşul numărul doi - o fetiţă – cât mai departe de ţinta atrăgătoare.

Matt se abţinu să zâmbească şi se întrebă dacă această mamă cu părul roşu ştia că rochia i se ridicase odată cu copilul.

Se gândi că, dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi păsat. Urletele copilului erau suficient de puternice ca să împiedice orice gând de acest fel.

Femeia avea nişte picioare grozave, se gândi el, în timp ce vântul îi biciuia rochia ridicând-o până la coapse. Ar fi singurul lucru bun pe care-l făcuse Harry în ziua aceea, se gândi amuzat Matt, strângând din dinţi ca să nu mai zâmbească. În timp ce femeia se chinuia să-şi imagineze cum şi-ar putea păstra decenţa într-o asemenea situaţie, când ambele mâini îi erau ocupate, Harry dădu semne că i s-a făcut milă de ea, lipindu-i rochia de coapse.

Supraveghetorul nu ţinea cont de farsele lui Harry.

— V-am spus o dată: doamnă, striga el ca să acopere vântul şi

ţipetele copilului. Nu mai este timp ca să vă întoarceţi. Aruncă o privire spre Matt, care ştia că supraveghetorul nu avea niciodată nevoie de vreo confirmare din partea cuiva. Dar acum, dacă tot este pe aproape comandantul navei… Matt încuviinţă scurt.

— Are dreptate, doamnă. Decolăm în câteva minute. Dacă vă urcaţi la bord…

— I-am spus de cel puţin trei ori până acum, îl întrerupse femeia, privindu-l acum pe el cu figura aceea frustrată şi îngrijorată. Nu mă urc până nu recuperez păpuşa lui Carrie. Cred că a lăsat-o în aeroport.

Atenţia lui Matt fu perturbată un moment de timbrul vocii ei. Era o voce aspră şi răguşită, ceea ce însemna că ori era răcită ori aşa vorbea ea tot timpul. O găsi sexy şi spera că aşa e vocea ei naturală.

Văzu apoi copiii şi îi pieriră toate gândurile despre sex. Această femeie era măritată şi el nu trebuia să se gândească la ea în felul în care o făcuse. Chiar şi aşa, era ceva în comportamentul ei care îl făcea să regrete că n-a cunoscut-o el mai întâi… Supraveghetorul dădu din cap.

— Şi aşa cum vă spuneam, doamnă, nu prea avem timp pentru probleme de genul ăsta. Ori vă urcaţi în avion în acest moment, ori rămâneţi aici şi vă încercaţi norocul cu ciclonul.

— Toată discuţia asta este pentru o păpuşă? Matt ridică o singură sprânceană şi-l privi fix, surprins, pe supraveghetor. Ăsta este supraveghetorul lui eficient şi cu experienţă? El ridică doar din umeri şi din sprâncenele lui stufoase şi privi în sus, de parcă implora ajutor divin. Şi el era şocat de acest conflict ridicol.

Într-o situaţie normală, nu ar fi discutat atâta problema unor lucruri personale. De aceea, se gândi Matt, personalul avioanelor preferă

întotdeauna la bord mai degrabă tancurile şi lăzile decât oamenii.

Lăzile nu răspundeau obraznic. Nici nu plângeau. În acelaşi moment, îşi închise ochii. Îşi închise ochii ca un gest de apărare şi-şi dori să fi avut posibilitatea să-şi astupe urechile. Cu tot ciclonul, gălăgia făcută de copil era asurzitoare.

Femeia îşi mişcă puţin capul într-o încercare de a-şi scoate părul care-i intra în ochi.

— Dacă îmi dai voie, pot să mă duc până la terminal şi să mă întorc mai înainte ca să vă terminaţi voi treaba.

— Noi numim asta o „poartă", spuse Matt şi Load are dreptate: nu mai este timp de pierdut.

— Nu înţelegeţi… începu ea. Cuvintele lui îi tăiară vorba.

— Aveţi dreptate, nu vă înţeleg. Nu am timp să vă înţeleg.

Matt ştia să fie încăpăţânat atunci când trebuia. Şi acum trebuia. Mai mult chiar, deveni tot mai furios. Fruntea lui se crispase de încordare.

Băieţii din escadronul lui ar fi râs cu lacrimi dacă l-ar fi văzut acum. El era cunoscut pentru stilul lui de a da comenzile, direct şi neplăcut. Nimeni şi nimic nu ar fi reuşit să-l enerveze. Tipa asta cu părul roşu se avânta pe un teritoriu necunoscut. Fără să asculte de argumentele lui, ea îl fulgeră din priviri; în ochii ei se citeau ameninţări cumplite.

— Dacă nu iau păpuşa lui Carrie, spuse ea calm, o să ţipe fără întrerupere tot drumul. Bebeluşul numărul doi – un băieţel, deduse Matt – întinse mânuţa şi o apucă de părul ei roşu Femeia nici nu clipi dar îl aşează mai bine sprijinit în talie.

Matt tuşi uşor şi privi fugitiv la ceas. Nu mai era timp de pierdut. Îşi alese cea mai impresionantă privire şi îi spuse:

— N-are decât să ţipe până săptămâna care vine.

Îi urmări privirea care studia aripile de pilot de pe piept şi ajungea până la umeri unde frunza argintie de stejar îi arăta gradul de locotenent colonel. Văzu că dă semne că înţelege atunci când privirea ei se întâlni din nou cu a lui. El comanda spectacolul şi ea trebuia să-l asculte sau să renunţe. Nu făcu niciuna, nici alta.

— Sigur că nu-ţi pasă, spuse clipind, când fiinţa numărul doi o apucă din nou de păr. Tu o să stai acolo, în faţă, cu chestiile alea pe urechi care îţi permit să nu auzi decât ceea ce vrei, nu şi ţipetele şi celelalte.

Avea dreptate, dar Matt nu avea de gând să o recunoască. Dădu din cap spre supraveghetor, apoi apucă bebeluşul numărul unu şi i-l smulse din braţe mai înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă. Îi pasă bebeluşul supraveghetorului şi-l luă şi pe celălalt. Roşcovana ar fi avut şansa să-l împiedice la al doilea copil dacă ar fi calculat mai bine mişcările, dar bebeluşul numărul doi alesese exact acel moment ca să o tragă de păr cu ambele mâini, după ce se lăsase mult pe spate. Matt îl prinse mai înainte ca acesta să fi reuşit să o lase pe mama lui fără păr, îl ţinu cât timp ea îşi eliberă şuviţele de păr din mânuţele lui. Imediat ce ea se eliberă, el dădu copilul supraveghetorului, care dispăru cu ei în avion.

Mai înainte ca femeia să poată să spună ceva, Matt îi luă sacoşa uriaşă de pe umăr şi o trecu pe umărul lui. Apoi, o prinse în braţe şi încheie îmbarcarea urcând cele câteva trepte ale scării avionului. Ea se lupta şi striga, dar nu avea nicio şansă. El era mai mare şi mai puternic. Şi, şi mai mult, era decis să facă aşa cum hotărâse. Poate că ea încă nu înţelegea pericolul în care se afla, dar Matt ştia precis despre ce era vorba. Ciclonul Harry nu ţinea cont de păpuşi mai mult decât supraveghetorul avionului.

Încetă să se mai zbată şi să strige, dar asta nu însemna că scandalul scăzuse. El auzea în continuare urletele copiilor şi spera că acestea nu-i vor face pe unii pasageri să prefere să înfrunte ciclonul mai degrabă. Cei din echipaj, grăbiţi, închiseră uşa imediat ce trecu pragul cu femeia în braţe. Văzu că Load îi aşezase pe copii pe scaune şi punea pături în jurul lor, mai înainte ca să le pună centurile de siguranţă. Matt îşi plasă povara în locul dintre cei doi copii, apoi se retrase spre cabina avionului. Ductul de urlete îi răsuna în urechi, dar el nu mai părea preocupat de aceasta. Rezolvase problema. Urcă scăriţa de la puntea de comandă, se aruncă în scaun şi îşi puse căştile pe urechi, în fine, era linişte.

CAPITOLUL 2

— MAC 60258. Vântul 210 la 25, rafale 40. Liber pentru decolare.

Matt asculta vocea calmă, detaşată a controlorului de la turnul de control şi îşi dorea ca şi vântul să fie la fel de potolit.

— Inginer, cât de aproape suntem?

— Vânt lateral zece noduri peste limită. Sergentul de la panou bătu cu degetul în aparat ca să fie sigur că nu se oprise. Era bun. Privi peste umăr.

— Presiunea uleiului la motorul trei se menţine constantă.

Matt era bucuros că, cel puţin, jumătate din informaţii erau satisfăcătoare.

— Copilot, informează turnul că viteza vântului, pe care au comunicat-o ei, este cu zece noduri mai mare. Din când în când, cei de la turnul de control exagerau cu precauţiile când retransmiteau aceste informaţii vitale. Şi, câteodată, exista o diferenţă când controlorul îşi verifica comunicările.

— Copilot, informează turnul că viteza vântului comunicată de ei este cu zece noduri mai mare decât realitatea. De obicei cei de la turnul de control exagerează din prudenţă, atunci când retransmit informaţii vitale. Uneori, diferenţa depindea de momentul citirii, aşa că Matt îl rugă pe controlor să se mai uite o dată… şi să găsească un răspuns mai bun. Aşteptă cu nerăbdare reconfirmarea copilotului. Aproape imediat, radioul transmise răspunsul turnului:

— MAC 60258. Am citit din nou datele. Vântul este de 20 cu rafale de până la 28.

Bingo! Matt cuprinse cu degetele manşa şi începu procedura de decolare. Câteva momente mai târziu, avionul uriaş alerga pe pistă. Primele picături de ploaie cădeau pe parbrizul din perspex, în timp ce ciclonul Harry numai că nu se autoîncurca în graba cu care se apropia de Pilau. Echipajul din carlingă, însă, nu-i acordă atenţie ciclonului Harry, fiind concentrat asupra sarcinii de a ridica în aer avionul gigantic. Au reuşit. Matt simţi cum pământul dispare de sub ei.

— Sus roţile. Rick Sturm apăsă un buton. O izbitură şi roţile masive se ascunseră în burta Starlifterului.

— Ridicaţi flapsurile. Matt aproape că zâmbea acum. Încă cinci minute şi vor zbura deasupra lui Harry. Vor fi în siguranţă. Zburau prin nori. Orbecăiau din nou printre vânturile care zgâlţâiau avionul aşa de zdravăn, încât cei fără experienţă de zbor se întrebau dacă n-ar fi fost mai bine să fi rămas jos. Matt însă ştia mai bine. Radioul comunica răguşit. Era din nou turnul de control.

— MAC 60258 liber pentru frecvenţele de zbor. Noroc. Matt poziţiona discul aparatului de radio şi răspunse cu un semnal, treabă care de obicei îi revenea copilotului, dar pe care, de data asta, a vrut să o facă chiar el.

— Noroc şi vouă, spuse el amabil, şi vă mulţumesc.

— Nu-ţi face griji, Starlifter, răspunse cel de la turnul de control, tocmai am găsit un culoar pe unde s-o şterg drept în sus. Matt zâmbi amuzat către copilot.

— Atunci te sfătuiesc să-l foloseşti mai înainte ca Harry să te ia pe sus din turnul tău. MAC 60258, am terminat şi gata.

Ciclonul Harry se apropia urlând dinspre vest, aşa încât Matt o

porni în direcţia opusă şi începu să se gândească încotro s-o apuce. Rick luă legătura radio şi află că următoarea victimă a lui Harry era cel mai probabil insula Guam. Păcat, gândi Matt, Guam ar fi fost un zbor uşor de două-trei ore. Aşa trebuiau să ajungă la insula Wake la şase ore şi mai bine în direcţia est şi nord.

Se întrebă dacă plămânii bebeluşului numărul doi vor rezista să urle tot drumul.

În mod evident, copilul se străduia să urle cât putea. Vocea lui Espinoza se auzi în casca lui Matt.

— Şefule, trebuie să faci ceva cu copilul ăsta. Ceilalţi pasageri mă ameninţă că vor lega o pătură în jurul capului lui. Matt privi înapoi şi văzu că supraveghetorul venise chiar în cabină.

— Mama lui nu poate face nimic? El scutură din cap.

— Ea se străduieşte cât poate, dar se pare că fără afurisita de păpuşă nu putem face nimic.

— Aţi încercat dopurile de urechi? O altă concesie făcută de modelul de avion C-141, în ceea ce priveşte confortul, era lipsa izolării sonore conform normelor de calitate a liniilor aeriene obişnuite. Zgomotul motoarelor în cabinele de pasageri era considerat în general insuportabil; ceea ce era, bineînţeles, o exagerare, dar avea totuşi legătură cu realitatea. Din acest motiv, toţi pasagerii primeau în mod obişnuit dopuri de urechi.

— Le-am dat la toţi încă de la decolare. Se pare că nu reuşesc să aibă vreun efect în faţa ţipetelor copilului, după cum nu atenuează nici zgomotul motoarelor.

Matt îl crezu. Câte ceva din ţipătul copilului pătrundea chiar şi când

în mod obişnuit ar fi trebuit să fie amortizat. Nu era copilul de vină, ştia asta. Agitaţia fugii din faţa ciclonului combinată cu pierderea păpuşii constituia un traumatism peste limitele suportabilităţii lui. Totuşi un copil care urla nu era cel mai bun lucru pentru nervii încordaţi de sosirea ciclonului Harry.

Şi colac peste pupăză, majoritatea călătorilor zburau pentru prima dată într-un avion de transport neconvenţional. Dopurile pentru protejarea urechilor erau numai unul din mijloacele necesare la bord.

Păturile erau la fel de importante. Chiar şi la tropice, la altitudinea de croazieră de peste zece mii de metri, temperatura scădea sub ceea ce numim de obicei „rece". Militarii nu-şi cereau scuze. Avionul nu avusese niciodată pretenţia să fie altceva decât un azil pentru forţele aeriene. Asemenea lucruri cum ar fi aer condiţionat, cinematograf în timpul zborului şi locuri cu faţa înainte nu au fost câtuşi de puţin avute în vedere de cei ce au proiectat avionul şi misiunile pe care le poate îndeplini. Rezervoarele şi rafturile cu rezerve, muniţia şi sculele nu erau deranjate dacă nu li se putea oferi confortul transportului turistic.

Matt îşi privi ceasul. Trecuse numai o oră din cele şase ore de zbor. Încă cinci ore de ţipete de copil ar însemna mai mult decât ar putea suporta pasagerii. Exact asta-i lipsea: să fie şi linşat.

— Nu le poţi servi acum masa de prânz în tăviţe? întrebă el. Poate că, dacă ar mânca ceva, ar adormi.

— Am încercat-o şi pe asta, şefule, l-a tras una cu mărul în cap unui individ.

Matt se întoarse în scaun spre supraveghetor.

— La ce distanţă l-a aruncat?

— Vreo trei metri. Espinoza zâmbi. Copilul are ceva muşchi pentru cei trei ani ai lui.

— Dar băieţelul ce face? Dacă bebeluşul numărul unu – Carrie, îşi reaminti el numele – transformase totul într-un infern, probabil că şi celălalt făcea acelaşi lucru.

— Doarme dus. Puişorul nici nu s-a mişcat din momentul decolării.

— Fii mulţumit măcar de asta, murmură Matt, revenind cu faţa spre pupitrul de comandă. Fă-ţi datoria, supraveghetorul. Am toată încrederea în tine.

Ce se auzi în căştile lui Matt nu părea a fi recunoştinţa pentru acest compliment. Matt uită de supraveghetor şi de problemele lui şi împreună cu copilotul se ocupară câteva minute şi de pilotaj. Câteva minute, nu mai mult, după care nimic nu-i mai mută gândul de la roşcovana cea măruntă şi drăguţă cu bebeluşul ei care ţipa. Chemă supraveghetorul prin radio. Da, copilul încă urla. Mai tare, dacă ar fi posibil… şi supraveghetorul era de părere că este posibil.

Era momentul să rezolve această problemă. Matt se întoarse spre copilot.

— Rick, nu cred că ţi-au mai rămas bani după ce i-ai cumpărat lui Emily colierul acela de perle? Copilotul ridică dintr-o sprânceană şi se cutremură.

— Mi-au mai rămas atâţia cât să mănânc patru zile. Sper că soţia mea va aprecia gestul când voi ajunge acasă aproape mort de foame. Matt râse.

— Mai exact, ce-ai luat pentru copii? Resturile rămase de la masa de prânz de la bord?

— Nici măcar atâta noroc n-au, spuse Rick, având privirea aţintită pe panoul de bord înainte să se întoarcă către Matt. De data asta, tot ce vor primi după acest drum monştrii mici va fi hârtia de scris şi pixul pe care le-am luat din camera de hotel din Hawaii.

— Ieftin, Rick. Foarte ieftin.

— Să-mi spui tot aşa când te vei căsători şi vei avea copii. Dar aşa, pentru că eşti liber şi fără complicaţii şi nu ai cu cine să-ţi cheltuieşti banii nu înseamnă că noi ceilalţi nu putem să nu ne zgârcim câteodată.

— I-am cumpărat surorii mele şi noului ei soţ un cadou de nuntă, spuse Matt ca să motiveze obiceiul lui de a fi cheltuitor.

— Asta nu e totuna cu cazul când cineva aşteaptă să-i aduci câte ceva după fiecare zbor, sublinie Rick. Căsătoria o face sora ta numai o dată.

De fapt, de două ori. Prima dată nu a contat, chiar deloc. Acum însă Maggie era cu adevărat îndrăgostită. Matt îl cunoscuse pe Will şi înţelesese fără nicio îndoială că sora lui găsise un om care va fi cu ea până la adânci bătrâneţi.

Zâmbi în întunericul care-l înconjura, căutând să şi-o imagineze pe sora lui cea blondă şi vioaie peste patruzeci de ani. Poate atunci, Will va reuşi s-o convingă să meargă cu o maşină ceva mai bună decât Volkswagenul, ca o broscuţă, pe care-l avea de zece ani. Apoi se gândi mai bine, poate că nu va reuşi. Matt îşi stăpâni un râs şi reveni la discuţia lor.

— Vrei să spui că nu le-ai luat nimic?

— Voi mai zbura încă mult timp, Matt. E bine să creez un precedent pentru viitor, râse Rick. Familia mea trebuie să înţeleagă că eu aici muncesc şi nu mă plimb în jurul lumii într-o călătorie pentru

cumpărături.

— Deci, cum a rămas cu perlele?

— Lasă-mă puţin. Este aniversarea căsătoriei. Rick luă din buzunar o lamă de gumă de mestecat şi o vârî în gură.

— Şi ce-ţi pasă? Crezi că îmi neglijez copiii? Mai înainte ca Matt să poată răspunde, inginerul interveni.

— Nu fi dur, şefule, spuse el, fără nicio notă de respect, caută şi el un pacificator.

— Pacificator? repetă Rick distrat.

Matt îi aruncă inginerului o privire plină de reproş.

— Crezi că ai ceva în genul ăsta, Cari?

— Păpuşă, nu, şefule, răspunse inginerul. Dar am din întâmplare un ursuleţ koala împăiat pe care l-am cumpărat în Australia săptămâna trecută. Îl păstram pentru nepoata mea, să i-l fac cadou de Crăciun.

— Nici măcar nu am trecut de Sf. Valentin, Cari. Îţi dau dublu faţă de cât te-a costat.

— Mă gândeam eu că aşa o să spui. Banii trecură dintr-o mână în alta, şi Mat îi recomandă să găsească repede, cât mai repede posibil acel ursuleţ.

Totuşi, nu se rezolvă aşa de repede. Mai întâi, inginerul a trebuit să aştepte ca cel ce urmărea radarul să se scoale şi să treacă în locul lui. Apoi el s-a retras în interiorul avionului să răscolească printre bagajele echipajului. Cum toate bagajele erau cam standard şi deci aproape identice, el a trebuit să verifice toate etichetele până când reuşi să şi-l găsească pe al lui.

Treizeci de minute mai târziu, Matt deschise uşa cabinei. Un ţipăt

ascuţit străbătu aerul din jurul său, făcându-l să tremure şi puţin a lipsit să nu-şi scoată dopurile de urechi din buzunar. Nu o să mai dureze mult, îşi făcu el curaj. O să-i dea lui Carrie ursuleţul şi se va întoarce în cabină, de unde va putea urmări iar stelele şi va asculta murmurul motoarelor. După ce coborî scara de pe puntea de zbor, Matt vârî ursuleţul koala sub braţ şi porni spre interval. Mica familie se mutase în spatele avionului, în timp ce restul pasagerilor se adunaseră în scaunele din faţă, ceva mai departe, dar în niciun caz dincolo de limita audibilităţii. Privind peste scaune, Matt zări bebeluşul numărul unu luptându-se furios în braţele roşcovanei. Se întrebă cât ar mai putea rezista – mama, nu copilul. Deoarece scaunele erau aşezate cu faţa spre fundul avionului, roşcovana nu-l văzu până în clipa în care el înconjură scaunul. Era evident că, în timp ce Carrie se pregătea să ţipe toată noaptea, mama ei devenise deja marcată. Ochii ei verzi erau roşii şi umflaţi de oboseală, părul ei era o încâlcitură de cârlionţi, pielea era roşie în urma efortului de a-l ţine pe copil să nu cadă pe podea.

Matt se întrebă din nou unde o fi soţul ei şi de ce o trimisese singură cu copiii.

Carrie ţipa şi izbea cu pumnii strânşi în mama ei, care însă o ţinea zdravăn cu o mână în timp ce o mângâia cu cealaltă. Roşcovana îl privi pe Matt pe deasupra capului copilului.

— Îmi pare rău, domnule colonel, spuse ea, mutând-o pe Carrie în braţe într-o încercare de a o împiedica să-l pocnească pe celălalt copil care dormea în celălalt scaun, dar am încercat să vă avertizez.

Nu mai rămăsese nicio urmă de agresivitate în expresia ei, deşi Matt era convins că aceasta se datora epuizării. Se răsuci pe călcâie şi scoase ursuleţul.

— Nu ştiu dacă asta vă va fi de folos… Surpriza îl aduse scânteieri în ochi, urmate de atâta căldură încât lui i se tăie respiraţia. Fără să mai piardă timp, ea luă ursuleţul şi îl împinse în faţa lui Carrie. Copilului nu i-au trebuit decât trei secunde să sesizeze apariţia cu blană în braţele mamei.

Urletele încetară. Carrie îşi frecă ochii cu mânuţa făcută pumn, îşi petrecu un braţ în jurul ursuleţului trăgându-l cu putere spre ea. Îşi băgă apoi degetul în gură şi închise ochii, cuibărindu-se la pieptul mamei.

O linişte binecuvântată umplu încăperea, cu toate că lui Matt i se păru că auzise un ropot de aplauze venind de la celălalt capăt al avionului. Nu îndrăzni să mai spună nimic de teamă să n-o trezească pe Carrie. Şi roşcovana arăta prea obosită ca să mai stea de vorbă.

— Vă mulţumesc, domnule colonel, spuse ea cu o voce stinsă. Cred că acum ne putem odihni, fiind siguri că ea va dormi ore întregi de acum încolo.

Săltând copilul în braţe, ea încercă să îl ridice până la scaunul celălalt.

Era vizibil că forţele ei erau aproape epuizate, pentru că tot ce reuşi fu să o aducă pe Carrie până la reazemul scaunului. Matt interveni, mai mult de teamă că asta o va trezi pe Carrie. Luă copilul adormit în mâinile lui mari, cuibărindu-l bine în braţe, în timp ce roşcovana îndesa pătura în colţurile scaunului, împreună, ei o aşezară pe Carrie pe pături, apoi mai înghesuiră câteva în jurul trupuşorului firav. Matt căută între scaune până găsi centura de siguranţă şi o puse închizând-o bine, încet.

— Cât mai mergem până ajungem la prima oprire? El îşi ridică ochii şi văzu că femeia îl privea.

— Cam cinci ore, mai mult sau mai puţin. Şi zburăm către insula

Wake.

Îşi împreună îngrijorată sprâncenele.

— De ce nu la insula Guam?

— Ciclonul se pare că se îndreaptă în acea direcţie. Insula Wake este alegerea noastră optimă, în afară de Guam.

— Aşa. Ea părea îngrozită de atâta lipsă de confort în acest avion care avea de zburat la zece mii de metri deasupra Pacificului.

— Fiica dumneavoastră are nişte plămâni extraordinari, spuse Matt, nevoind să plece dintr-un anumit motiv, chiar dacă acum misiunea să se încheiase.

— Dacă Carrie ar fi fost fata mea, nu cred că aş fi mândră dacă ar avea nişte plămâni aşa de extraordinari.

— Cum, nu este fata dumneavoastră? Femeia râse uşor.

— Nu-u-u.

— Bine. Sprâncenele lui se ridicară arătându-i mirarea.

— Şi nici Keith nu-i al meu, adaugă ea, privind către celălalt copil adormit. Le-am fost ca o dădacă în ultimele trei luni, domnule colonel.

— Matt, se recomandă el. Sprâncenele ei se arcuiră, era surprinsă.

— Matt? El dădu din cap.

— Matt Cooper. Ea zâmbi.

— Bine, Matt Cooper, se pare că îţi sunt datoare cu un…

— Cu un ce? întrebă el. Poate asta să însemne că nu eşti supărată pe mine pentru… Aa, cum te-am ajutat să urci la bord ceva mai înainte? Ea păru că se gândeşte puţin.

— Nu am fost niciodată supărată, domnule colonel…

— Matt. Ea plecă uşor capul din nou timp de o secundă. Când îşi

ridică iar privirea spre el, în ochii ei era o luminiţă veselă.

— N-am fost niciodată supărată, Matt. A fost pur şi simplu faptul că ştiam mai bine decât tine ce ne aşteaptă dacă plecăm fără păpuşă. De fapt, a fost greşeala mea. Trebuia să mai verific odată înainte să fi părăsit aeroportul.

Privirea lui Matt alunecă spre copiii adormiţi.

— Cred că urcatul şi coborâtul din autobuz cu ei în braţe ar fi fost un alt calvar, chiar şi aşa. Ea se plecă şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţa lui Carrie.

— Nu-s chiar aşa de răi cum au fost mai înainte. Pur şi simplu ei erau speriaţi.

— Unde sunt părinţii lor? O întrebare mai potrivită, gândi el, decât cea care-l rodea încă de când o văzuse pentru prima dată. Unde era soţul ei? Da, îi plăcea cum pusese întrebarea.

— În Hong Kong. Au plecat cu avionul acum două zile la o conferinţă.

Ea căscă din nou, acoperindu-şi gura cu degetele ei lungi şi subţiri. Şi fără niciun inel. Ar fi trebuit să observe asta mai devreme. Ea zâmbi în timp ce căsca.

— Îmi pare rău, domnule col… Matt. Cred că de când au plecat părinţii lor nu am mai apucat să dorm.

O aluzie. Da, Matt o putea lua ca o aluzie. Roşcovana dorea să doarmă. Privind la copiii care acum erau liniştiţi, nu mai putea s-o acuze că ea profita de această ocazie ca să doarmă. Se ridică şi luă încă o pătură de pe celălalt rând de scaune şi i-o puse pe umeri. Acest mic gest de intimitate îi crea un val de emoţie cu care nu era obişnuit. El încercă să-l uite.

— Mulţumesc, spuse ea, punându-şi picioarele sub ea. Şi pentru Koala.

— Spune-i oricând Şefului Espinoza dacă mai ai nevoie de ceva. Ea zâmbi, adormită.

— Acum te las să dormi. Ea închise ochii. Matt aşteptă un moment ca să fie sigur că a adormit, cel puţin aşa îşi motivă el aşteptarea. Lucru de care, dacă ar fi să fim sinceri, nu era aşa de convins. Faptul că îi era greu să plece era însă un sentiment real pe care nu-l putea învinge. Ochii ei erau închişi. Oftă. Matt se întoarse făcându-şi loc pe interval. Dorise să-i afle măcar numele.

— Jenfer, trebe să meg. Matt întoarse capul. Bebeluşul numărul doiKeith, îşi aminti el cum îi spunea ea că-l cheamă – se ridicase şi o trăgea pe roşcovană de braţ.

— Jenfer, se plângea el. Scoală, vreau băiţă. În capătul celălalt al avionului se auzi o foşneală enervată şi Matt înţelese că ceilalţi pasageri se temeau de un alt concert de urlete. Se întreba dacă inginerul mai avea şi alte jucării în sacul lui format B4. Roşcovana răspunse încet. Matt o urmări cum caută cu degetele centura ei de siguranţă, apoi pe cea a lui Keith. Nu avu tăria să o privească în ochi, deoarece era conştient de epuizarea ei şi nu putea face nimic ca s-o ajute.

El trebuia să piloteze avionul. Se întoarse şi-şi continuă drumul pe interval.

Jenfer, spusese copilul. Jennifer? Numele se potrivea cu chipul ei.

Restul zborului a fost lung şi plicticos. Matt nu mai părăsi puntea de comandă, dar continua să urmărească rapoartele regulate de la echipaj.

Cei doi copii dormeau când unul, când celălalt. Unul dormea, celălalt explora avionul. Dar nu se mai auzi niciun ţipăt, cu toate că Matt era convins că şi Jennifer ar participa la ţipete în clipa în care ar ajunge aproape de insula Wake. Să ţii bine în scaun un copil de doi-trei ani este o probă de cel mai înalt grad de dificultate, o luptă grea, pe care a purtat-o timp de aproape cinci ore.

După ce Keith a reuşit să se închidă singur în baie, supraveghetorul îl puse pe unul dintre aviatori să păzească uşa. Ar fi fost mult mai eficient pentru aviator s-o ajute pe Jennifer să ţină copiii în ţarc, dar îngrijirea copiilor era mult peste obligaţiile lui. Aşa încât Jennifer a fost lăsată să se lupte cu copiii, iar aviatorul avea grijă ca baia să fie accesibilă tuturor pasagerilor.

Orele treceau. Matt schimbă bancuri cu restul echipajului şi profită de cele mai mici motive menţionate în regulament ca să mai verifice starea trio-ului din fundul sălii fără să dea de bănuit Era absolut sigur că echipajul observase deja, dar aveau bunul simţ să nu-l sâcâie pe această temă.

Rapoartele veneau mai des, totuşi, şi nu prea mai priveau năzbâtiile copiilor, ci comunicau mai degrabă deteriorarea condiţiei îngrijitoarei lor.

Matt se îngrijora, dar ştia că nu putea face absolut nimic pentru ea. Se gândi să-i plimbe pe copii pe puntea de comandă, dar ar trebui să le ofere şi celorlalţi pasageri aceeaşi vizită şi, cinstit, fusese o zi lungă şi echipajul nu era pregătit să facă faţă unui şir lung de vizitatori. Era o cursă care dura mult.

CAPITOLUL 3

Au aterizat pe insula Wake şi nu mai avu timp să se gândească la ea. Când termină tot ce avea de făcut pe puntea de comandă şi verifică operaţiile de rutină, ea nu mai era de găsit.

Jennifer, cea cu vocea care pătrundea în şira spinării, plecase pe drumul ei. Ar fi putut afla unde i se repartizase o locuinţă, dar ce folos? El pleca a doua zi. Şi şansa de a mai ateriza la Pilau era practic zero. Peste trei luni, sau aşa ceva, el se va retrage din forţele aeriene şi zilele lui de zbor în jurul lumii şi peste Pacific în special se vor încheia.

Probabil că era mai bine aşa. Jennifer era genul de femeie pe care-l evitase întotdeauna – nu pentru că avea înscris cu neon invitaţia Căsătoreşte-te cu mine pe frunte. După ani de experienţă, putea să detecteze una din asta de la mare distanţă. Nu, Jennifer nu făcea parte din această categorie, câtuşi de puţin… ceea ce complica şi mai mult lucrurile. Matt avea senzaţia fermă că asta ar păţi dacă şi-ar petrece prea mult timp în jurul ei. Şi aşa simţea nevoia de o oglindă pentru a-şi privi fruntea. Nici n-o cunoştea. Locuia în insula Pilau. Ar fi mai bine dacă ar evita s-o mai vadă din nou. Destul cu subiectul acesta.

Luă masa în grabă, apoi se întoarse la camera sa. Adormi uşor, odată ce-şi puse în cap să se trezească devreme pentru micul dejun. Probabil că şi copiii se trezeau devreme. Se întrebă dacă incapacitatea de a respecta o decizie era un semn de senilitate.

În dimineaţa următoare, Matt luă micul dejun compus din două cești de suc din aparatul de pe hol, şi în rest stătu ascuns în camera sa.

— Nu te ascunzi, îşi spuse pe când privea pe fereastră. Te bucuri de

pace şi linişte când ai ocazia. Faptul că vorbea singur era rezultatul unei vieţi de unul singur. O făcea de atâta vreme încât nici nu mai era conştient de acest lucru. Se întinse şi sorbi ultima înghiţitură din cafeaua pe care şi-o făcuse.

— Fii realist, Matt, spuse el nerăbdător. Dacă ea ar fi trăit într-o localitate normală ca Albuquerque sau Milwakee, te-ai fi dus s-o cauţi. O localitate normală. Ca Tacoma, Washington, unde locuia el. Matt se întrebă unde o fi locuit Jennifer înainte de a pleca în insulele Pilau. Nu reuşi să-i identifice accentul. Nu acordase atenţie accentului, deoarece vocea ei răguşită şi senzuală îl tulburase din primul moment în care o auzise.

Era americancă, în orice caz. Şi numele ei de familie era Delaney. Asta o aflase pentru că Şeful Espinoza verificase paşapoartele la toată lumea.

Jennifer Delaney din Pilau. Cam greu de urmărit, dacă ar pleca de acolo.

Nici dacă rămânea acolo nu era uşor de găsit, dar nu era imposibil, cel puţin. Câte Jennifer ar putea fi pe o insulă aşa de mică? Scutură din cap.

— Vino-ţi în fire, băiete. Nu ai ajuns să urmăreşti o fată care n-are nici jumătate din anii tăi… sau nici atât. Pielea ei era atât de proaspătă şi de minunată, îşi aduse el aminte. Chiar şi cu cearcănele de oboseală la ochi, era o plăcere s-o priveşti. Dar o piele ca a ei nu aveau decât persoanele foarte tinere. Matt se întrebă dacă avea măcar douăzeci şi unu de ani.

Păcat că nu-l întrebase pe şeful Espinoza de vârsta ei, pentru că acum i se părea mai tânără, pe măsură ce se gândea la ea. Nu avea dispoziţia să se intereseze acum. Matt se duse până la baie şi îşi spălă

maşina lui portabilă de cafea. Privindu-şi ochii suri în oglindă şi şuviţa de păr sur în mijlocul părului lui blond, el se întrebă dacă i se putea ghici vârsta. Patruzeci şi trei de ani. Nu se simţea ca şi cum ar fi avut patruzeci şi trei de ani.

Totuşi, n-ar fi fost rău ca patruzeci şi trei să fie mai apropiat de douăzeci şi unu. Scutură din cap, uscă aparatul de cafea şi îl puse la loc în cutia lui. Telefonul sună pe când punea aparatul la loc în geantă. Era Rick.

— Ce zici de o partidă de tenis? Cel care pierde plăteşte masa.

Matt se uită la ceas. Mai avea şase ore până la începerea circului.

— Vrei o revanşă după bătaia luată pe insula Guam?

— Sunt suficient de tânăr ca să cred că o înfrângere zdrobitoare în faţa comandantului avionului trebuie considerată ca un semn de bunăvoinţă cerească. Problema este însă, ai putea să învingi şi a doua oară?

— Dacă crezi că fiinţa ta va suporta răspunsul la provocare, ne vedem peste zece minute. După ce puse receptorul jos, Matt mulţumi în gând copilotului. Cu cât era mai ocupat, cu atât putea să stea mai departe din calea lui Jennifer.

Se pare că nu era aşa de uşor s-o uite. Era ca şi atunci când smulgi un fir de păr alb, gândi el. Poţi să scapi de firul de păr alb şi de gânduri… dar numai o vreme, până când apar iar, până când se întâmplă ceva care îl va face să-şi amintească de ea.

— E-n regulă, Matt, îşi spuse el. Pune-o pe Jennifer alături de părul alb în gândurile tale şi n-o să mai ai probleme.

Se schimbă şi-şi puse echipamentul de tenis şi merse afară ca să joace cu copilotul, care încă nu înţelegea că vârsta nu scade din îndemânare.

Şase-doi, şase-trei. Amândoi erau leoarcă de transpiraţie când ieşiră de pe teren, dar Rick avu plăcerea să plătească masa de prânz la bufet.

Matt se întoarse la locuinţa sa şi stătu acolo până veni momentul să ia autobuzul echipajului spre aeroport. Sub controlul mâinilor lui, uriaşul Starlifter hurui pe pistă înainte de a se desprinde elegant spre cer. Razele târzii ale soarelui de după-amiază străluciră pe aripile masive în momentul când el coti spre Hawaii.

Hawaii, şi apoi acasă. Se gândi la Jennifer şi se întrebă cât o să stea în insula Wake până să se întoarcă iar în insula Pilau, în siguranţă.

Erau prea multe echipaje în trecere pe la Baza Forţelor Aeriene Hickam, ca urmare, echipajul lui Matt a fost trimis la un hotel în loc să stea la bază. Bineînţeles că nimeni nu s-a plâns de aşa ceva. Aveau două zile libere înainte ca să aibă un aparat de zbor şi o misiune către Tacoma, aşa că era mai bine să meargă în centrul insulei Hawaii, unde puteau să-şi pună fuste înflorate şi să se comporte ca nişte turişti, chiar dacă în zori totul va face parte din trecut odată ce vor părăsi hotelul.

După un scurt somn „de noapte”, Matt se forţă să se dea jos din pat. Era deja după-amiază şi, dacă nu începea acum, ceasul din corpul lui nu va mai putea funcţiona corect. Se plimbă singur prin holul de la parterul hotelului, purtând noua lui cămaşă pe care o cumpărase de la tabăra misiunii. Era albastră cu reflexe purpurii – suficient de aprinsă la culoare ca el să se simtă ca făcând parte din gaşca celor veniţi în vacanţă. Purta sandale ieftine cumpărate acum câteva zboruri în Filipine şi picioarele lui erau goale şi bronzate pe sub pantalonii scurţi kaki. Era o după-amiază frumoasă. Îşi puse ochelarii de soare şi ieşi hotărât să se plimbe de-a lungul

plajei. Poate o să cumpere un ananas proaspăt ca să-l ia acasă. Şi nişte pâine din Hawaii.

Stomacul lui ghiorăia, şi-şi dădu seama că mai bine ar mânca ceva, mai înainte ca să cumpere mai multă mâncare decât ar putea duce. Dacă nu-l trăda memoria, trebuia să fie un chioşc mic după colţ, care servea…

Durerea neaşteptată provocată de îngheţata care-l pocni în genunchi aproape că-l făcu să-şi piardă echilibrul.

Smuls din gândurile sale concentrate pe feluri de mâncare, Matt se opri brusc şi privi în jos. O combinaţie dezgustătoare dintr-un amestec verde cu pete negre, dată pe deasupra cu o spumă portocalie, începu să alunece în josul pantalonului. Fără să se clintească, privi la copilaşul care stătea lângă el, cu un cornet de îngheţată gol în mână şi cu lacrimi în ochi. Pe când se uita la el, copilul încerca să recupereze cât putu din îngheţata lui.

— Nu, nu face asta puişor, o să-ţi iau alta.

O mână suplă se aplecă să oprească copilul. Să-l oprească pe Keith.

De-a lungul şirei spinării lui Matt trecură fiori care nu aveau nicio legătură cu masa aceea lipicioasă de pe piciorul lui. Încet, el ridică privirea, studiind ceea ce vedea, pentru că azi ea purta o rochie pe corp care-i strângea coapsele şi-i sculpta perfect sânii. Şi ea purta tot un imprimat de pe insulă, cu înfloriturigalbene şi portocalii, care n-ar fi trebuit să meargă cu părul ei roşu dar, totuşi, nu distonau. Culoarea roşie-roşcată intensă era la fel de bogată şi strălucitoare cum o văzuse prima dată, cârlionţii grei erau ceva mai îngrijiţi dar mai puţin frumoşi faţă de ceea ce îşi amintea el.

Ea arăta la fel de obosită ca şi în avion. El se întreba dacă apucase cât de cât să se odihnească, când şi ea privi în sus şi ochii îi străluciră în

momentul în care îl recunoscu. Putea jura că ea se bucura de vederea lui, dar, indiferent de ce gândea, pe faţa lui se aşternu o expresie rezervată.

— Salut, Jennifer.

— Salutare, colonele Coop…

— Matt, o întrerupse el. Era important ca să-i spună aşa.

— Matt, spuse şi ea încet. Închipuie-ţi că ne-am întâlnit şi la Waikiki!

El zâmbi. Auzul vocii ei aspre care-i pronunţa numele îi făcea plăcere. Aproape uită de mizeria de pe picior, aşa cum stătea lângă ea în bătaia soarelui, într-un loc care nu-i plăcuse niciodată mai mult ca acum.

Şi ea zâmbea, strălucind, scuzându-se, căutând cu o mâna ceva în geantă, în timp ce în cealaltă mână ţinea un alt cornet cu îngheţată.

— L-am lăsat pe Keith să cureţe îngheţata, dar nu cred că vei rezista până va termina această operaţie. Matt zâmbi.

— O ieşire la surf aranjează orice. Făcu câţiva paşi mărunţi, cu grijă, până la trotuar, unde lăsă să cadă cupa de îngheţată în canal. Luând ce-i dădu ea şi şterse cât putu mai bine, şerveţelul ateriză apoi într-un coş de gunoi din apropiere, după care se întoarse la locul unde stăteau Jennifer și Keith. Băieţelul plângea cu hohote pe când privea la genunchiul lui Matt, încât Matt se gândea dacă nu cumva el ar trebui să-şi ceară scuze că intrase în îngheţata băiatului.

Se lăsă pe vine şi-i prinse privirile lui Keith.

— Mă mai ţii minte, Keith? Din avion?

Keith hohoti iar, ascunzându-şi faţa în fusta mamei.

— Nu te speria, puişor, îl îmblânzi ea. Acesta este pilotul din avion. Nu s-a supărat din cauza îngheţatei. Keith nu dădea prea mare importanţă

faptului că Matt era supărat sau nu, deoarece începu să urle şi să ţipe:

— Gheţata! Matt intră în joc.

— Hai să cumpărăm alta, sugeră el. Keith îl privea atent, îi tremura buza de jos, după o vreme dădu afirmativ din cap. Pe când se ridică în picioare, Matt îşi aminti brusc de bebeluşul numărul unu.

— Unde-i Carrie? Nu cumva Jennifer a pierdut în mulţime pe solista din Cuplul de Groază? Nu credea, pentru că ea avea acelaşi aer disperat în loc să fi zâmbit.

Jennifer arătă spre o masă la câţiva metri mai încolo. Acolo, lângă tejgheaua vânzătorului de îngheţată, Carrie lucra serios cu linguriţa, înghiţind porţii zdravene de îngheţată roz din cupa pe care o avea dinainte. Ursuleţul Koala o privea cocoţat pe aceeaşi masă, însă la distanţă de locul marii acţiuni.

— Keith a vrut însă un cornet, nici nu se putea altfel, spuse Jennifer… Şi nu s-ar fi aşezat pentru că cornetele se mănâncă atunci când mergi.

Chicotind, ea se aplecă spre băieţel.

— Vrei să mergi cu colonelul Cooper să-ţi iei o altă îngheţată, puişor?

Keith smiorcăi şi întinse o mână către Matt.

— Colo ia îngheţata. Alegându-se cu o mână lipicioasă, Matt îl dirija pe băieţel spre prăvălie. Conducere prin forţa exemplului. Aceasta era regula numărul unu din arta conducerii şi lui Matt nu-i venea să creadă că se aplica şi acum. Îl luă pe Keith pe sus şi-l aşeză pe braţ după care îşi comandă o cupă de îngheţată şi-l întrebă pe Keith ce preferă, cornet sau cupă. Când copilul ceru o cupă, Matt se felicită că aplicase tot ce învăţase

în ultimii douăzeci de ani despre situaţiile potenţial critice. N-ar fi admis că Keith învăţa pur şi simplu prin încercări.

Se întoarse la femei – de fapt la fete, pentru că una, cea mai tânără, nu avea mai mult de trei ani, iar cealaltă părea o adolescentă, după felul în care lingea îngheţata ca o fetiţă încântată şi după cum râdea împreună cu Carrie.

Matt se simţi pentru moment mai bătrân.

— Acum arăţi ca de şaisprezece ani. Jennifer îl privi surprinsă şi amuzată.

— Nu prea pari vesel de această constatare. El îl ridică pe Keith pe un scaun şi se aşeză pe scaunul de lângă Jennifer.

— Mă simt ca un libidinos, mormăi el, înfigându-şi linguriţa în îngheţată şi întinzându-se să ferească cupa lui Keith pe când acesta era preocupat de cupa lui Matt. Un bătrân libidinos.

— Libidinos? El dădu din cap.

— Mă gândesc la tine într-un mod mai puţin admirabil, luând în consideraţie diferenţa de vârstă dintre noi. Jennifer îl privi fix pe deasupra îngheţatei ei, privirea ei căpătă o nuanţă care ar putea fi considerată de plăcere.

— Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că am peste vârsta dreptului la vot?

Dădu din cap.

— Nu prea. Aşa încă ne mai despart douăzeci şi unu de ani. Ea încetă să mai mănânce şi se lăsă puţin în faţă, numai câţiva centimetri, dar suficient ca să-i permită să coboare vocea în aşa fel încât copiii să n-o poată auzi.

— Domnule colonel Cooper, de ce contează ce vârstă am?

— Matt, spuse el.

— Matt. Un sunet şoptit… care-l încântă. El dădu deoparte cupa cu îngheţată, dar nu slăbi strânsoarea braţului care-l ţinea pe băiat. Coborî şi el vocea şi spuse:

— Când am părăsit insula Wake, am crezut că n-o să te mai văd. Dar acum, când te-am întâlnit, mi-ar face foarte bine să ştiu că n-o să-mi petrec restul vieţii mele visând la o femeie care este suficient de tânără încât să-mi fie fiică.

În colţul gurii ei apăru încet un zâmbet uşor.

— Şi faptul că mi-am serbat a treizecea aniversare ar face acest vis mai suportabil? Negreşit. Privirea îi căzu pe buzele ei. Frumoasă gură, se gândi, plină de promisiuni tentante pentru nopţi de plăcere. Suspină fără să vrea şi îşi aminti unde se găsea. Şi cu cine era. Îl căută pe băiatul de lângă el şi îl bucură faptul că se lupta cu îngheţata. Bineînţeles că îngheţata ajunsese peste tot, dar Matt se gândi că ăsta-i felul de a mânca al copiilor. Spera că Jennifer trimitea lucrurile, la spălat şi nu se chinuia şi cu spălatul lor. Şi aşa era epuizată după două călătorii lungi cu avionul. Voia s-o ţină aşa şi s-o lase să doarmă.

Absurd, îşi spuse el. Faptul că eşti cu ea acum nu înseamnă că o s-o mai vezi şi după ce va termina îngheţata.

— Nu văd cum poţi dovedi că ai această vârstă? întrebă el repede. De ce şi-a ales să trăiască tocmai în mijlocul oceanului Pacific?

— Nu-i nicio deosebire între tine şi un barman, răspunse ea păstrând zâmbetul.

Căută în geantă şi scoase un paşaport pe care-l deschise în faţa

ochilor lui. Jennifer Adams Delaney. Şi într-adevăr confirma că nu avea decât douăzeci şi nouă de ani.

Îşi ridică privirea spre ea şi o întrebă ce planuri are pentru prânz. Cu toate că ea arăta că are mai multă nevoie de somn decât de masă, el nu se putu abţine să nu-i ofere aşa ceva. Încă nu-l cunoştea ca să-şi dea seama că îi făcuse o ofertă sinceră. Ea râse şi se uită la copii, care începuseră să se agite.

— Ce crezi că o să fac, o să-i hrănesc pe ăştia doi, bineînţeles. El nu renunţă aşa uşor.

— Dacă găsesc pe cineva să stea cu copiii vrei să cinezi cu mine? Ea îşi arcui sprâncenele.

— Cineva în care pot avea încredere? El admise.

— Garantat, e o persoană pe care o cunosc.

— O cunoşti?

— Mai bine decât te cunosc pe tine. Ea râse iar.

— Ai putea să culegi o tipă de pe stradă pe care o cunoşti mai bine decât pe mine!

El schiţă un gest de supărare.

— Nu cunosc tipe de pe stradă. În orice caz, nu în Hawaii.

Atunci dacă nu e o tipă…?

— Crede-mă, Jennifer. Voi găsi o dădacă deosebită care să corespundă dorinţelor tale cele mai ascunse. Ochii ei luară o expresie căutătoare fiindcă începu să ia invitaţia în serios.

— Bine, domnule colonel. S-a făcut. Voi fi gata pe la şapte.

Ea îi dădu adresa hotelului şi numărul camerei. Locuiau la acelaşi hotel.

— O să rezerv o masă la salonul de la ultimul etaj, spuse el în timp ce se ridica să plece. În acest fel, el va putea să te găsească dacă are vreo problemă.

— El? Matt se făcu că nu auzise exclamaţia ei surprinsă şi se întoarse să mai spună încă un lucru.

— Şi, Jennifer?

— Da?

— Spune-mi Matt. Matt bătea cu degetele în uşa camerei copilotului, fără să-i pese de tăbliţa „Do Not Disturb" care atârna pe clanţă. Niciun răspuns. Bătu din nou, mai tare. Răspunse o voce mormăită.

— Pleacă de aici. Nu ştii să citeşti?

— Sunt eu, Matt Cooper. Trebuie să stau de vorbă cu tine, căpitane.

Folosind gradul în locul numelui, crezu că va obţine un răspuns mai bun. Era dispus să folosească orice truc numai să poată fi singur o vreme cu Jennifer. Trecură zece secunde până când Rick începu să umble la zăvor.

Nişte ochi împăienjeniţi îl priveau prin uşa întredeschisă.

— Ce este? Matt zâmbi şi împinse uşor uşa. Odată intrat, trase percalele lăsând să pătrundă în cameră razele soarelui de după-amiază.

— N-ar trebui să dormi atâta, Rick. Ştii că n-o să te poţi adapta iar la noul fus orar, dacă nu faci un efort să stai treaz în timpul zilei.

Îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, Rick se târâi până la pat şi căzu iar pe perne.

— M-ai sculat ca să-mi faci teoria fusului orar? Matt arunca o grămadă de haine de pe un scaun pe altul şi se aşeză.

— Îmi pare rău, Rick, dar am nevoie de o favoare din partea ta.

Rick se ridică în coate.

— Ce fel de favoare? Matt cântări cu grijă cuvintele.

— Mai întâi lasă-mă să-ţi spun ce voi face eu pentru tine. O să mă laşi să dorm?

— Nu acum. Dar ai vrea să stai în scaunul stâng tot drumul până acasă?

Cel ce stătea în scaunul din stânga era în mod obligatoriu mai puţin încărcat. Cel din scaunul din dreapta făcea toată munca brută, lăsându-i celuilalt treburile uşoare. Adevăratul zbor. În cursa aceasta, schimbaseră rolurile, cu excepţia zborului la Pilau, când, din cauza experienţei pe care o avea, Matt trebui să facă el tot greul. Cursa era sub comanda lui Matt, aşa încât el hotăra cine să preia decolările şi cine aterizările. În ultima etapă, de la insula Wake la Hawaii, el preluase greul, având nevoie de activitate ca să nu se mai gândească la Jennifer. Cursa de la Hawaii implica două decolări şi aterizări: din Hawaii până la Baza Aeriană Travis, din nordul Californiei, apoi de la Travis până la McChord, în Washington. Îi oferea tot „timpul dulce” lui Rick. Ochii lui Rick se făcură mici, bănuitori.

— Ce am de făcut? Matt o îndulci şi mai mult.

— O să-ţi plătesc şi masa de seară mâine, oriunde vei voi. Rick se trezi de-a binelea.

— Începe să mă sperie.

— Şi o să-ţi cumpăr cadouri pentru copii, mi-amintesc că spuneai că ai vrea ca la întoarcere să cumperi delfinii ăia din cauciuc. Ai vrea să cumperi doi?

— Îmi pare rău, domnule colonel, scutura din cap Rick, cred că mi-aţi supraapreciat posibilităţile. De ce nu încerci cu Superman? Stă la câteva

camere de aici. Cred că el este gata pentru orice treabă ai dori. Matt zâmbi.

— Nici măcar nu ţi-am spus încă despre ce este vorba.

— După ce oferi în schimb, nici nu vreau să mă gândesc cam ce ar putea fi.

— Chiar şi dacă ţi-aş spune că este vorba de numai trei ore?

Rick se frecă la ochi să-şi gonească somnul.

— Trei ore când?

— În seara asta, la ora şapte. Matt aşteptă ca ofertele să fie cântărite. Scaunul din stânga. Masa. Delfinii. Era dispus să mai adauge la nevoie.

Rick îşi coborî picioarele din pat şi se sprijini cu braţele pe genunchi.

— Termină cu chinul ăsta, Matt. Spune-mi pe cine trebuie să omor şi să isprăvim odată. Matt trecu la subiect.

— Am nevoie de tine să ai grijă de copii încât să pot să o invit pe Jennifer la masă în seara asta. Atât. Sprâncenele lui Rick se înălţară întrebător.

— Copii? Cine este Jennifer? Mai înainte ca Matt să apuce să-i răspundă în ochii lui Rick se citi că-şi aduce aminte.

— Roşcovana. Se ridică şi se întinse.

— Bineînţeles că trebuia să-mi închipui că era vorba de ceva serios.

— Pot conta pe tine? Matt îşi ţinu respiraţia.

Rick merse până la fereastră şi privi în razele piezişe ale soarelui de după-amiază.

— Cine face planul de zbor către casă? Matt oftă.

— Eu.

— Şi rapoartele meteo? Crezi că le-ai putea urmări tot tu?

Planul de zbor şi rapoartele meteo. Ambele treburi care mergeau mai uşor şi mai repede în doi.

— Mă ocup eu şi de asta.

— Şi…

— Nu-ţi forţa prea mult norocul, Rick. Matt puse capac cererilor lui Rick mai înainte ca acestea să se acumuleze.

— Ai primit o ofertă grozavă. Batem palma? Se ridică din scaun aşteptând răspunsul. Rick se întoarse de la fereastră şi întinse mâna.

— S-a făcut. Matt respiră uşurat, pentru prima oară în ultimele zece minute.

CAPITOLUL 4

Zâmbetul era cald şi prietenos şi înăuntrul lui se simţea ca ceara topită de fierul roşu. Era un început promiţător, se gândi Matt pe când îl prezentă pe Rick lui Jennifer. Aşteptă la uşă până când ea termină cu lista de „ce să faci" şi „ce să nu faci" pentru Unchiul Ricky, savurând vocea ei răguşită şi gândindu-se la momentele când vor fi numai ei doi.

După aproape un veac, sau cel puţin atâta i s-a părut lui că a durat, ea termină toate instrucţiunile şi se opri, urmărindu-l pe Unchiul Ricky cum îi bagă în costumele de baie pe copii. Înotul, spunea tânărul căpitan, era exact ce le lipsea acestor două mingi cu energie, înot, apoi masă. După aceasta, declară el, ei vor dormi toată noaptea.

Matt se rugă ca copiii să se ruşineze şi să nu-l înece pe copilot, deoarece moartea bruscă datorită copilaşilor va fi extrem de greu de explicat comandantului escadrilei. Dar Unchiul Rick arăta că ştie ce are de făcut. Pe când Jennifer încă nu avea curajul să plece, Matt îi puse o mână pe umăr, îndreptând-o spre uşă, dar în acelaşi moment umărul ei gol şi mătăsos aprinse un foc în el. Focul acesta era o flacără erotică mai puternică decât orice cunoscuse până atunci.

Ea nu ştia ce-l tulburase în aşa măsură încât îşi retrăsese mâna de pe umărul ei şi evita să o mai atingă pe drum spre restaurant. În schimb, ea îi aruncă o privire ciudată, ochii ei erau plini de ceva care părea a fi o combinaţie de curiozitate şi amuzament. El se simţea ca un şcolar la prima lui întâlnire.

Când trecură prin curtea interioară, privirea lui căzu pe rochia de mătase albastră care-i dezgolea umerii şi braţele oferindu-le la dispoziţia

mângâierii plăcute a brizei de noapte. Dacă ar fi fost orice altă femeie, el n-ar fi ezitat să-şi petreacă braţul pe umerii ei şi să o tragă lângă el ca şi cum ar fi dorit s-o protejeze de frigul inexistent.

Din contră, el mergea puţin în urma ei rezistând tuturor tentaţiilor. Dacă i-ar apropia corpul de al său, ar fi o acţiune deliberată.

Matt înghiţi cu greutate, degetele lui căutând nodul cravatei care i se păru deodată prea strânsă, prea incomodă. Se opri brusc şi o scoase, începu să-şi dezmorţească umerii pe sub haina sport din caşmir.

Ajunseră la restaurant şi îi ţinu uşa. Ea se strecură pe lângă el şi atunci simţi un parfum fin de flori şi primăvară. Parfum etern, îşi spuse el. Aşteptară un moment în foaier, care era cufundat într-o tăcere seducătoare şi confortabilă. Încetă să o mai studieze, această obişnuinţă devenise o obsesie.

Pielea ei mângâiată de soare strălucea în lumina zecilor de lumânări, părul ei era o făclie de alt soi Privirea-i căzu ceva mai în jos, trecând peste pulsul regulat al gâtului ei. Rochia ei strânsă pe corp nu dezvăluia decât o idee din sânii ei. O idee despre o perfecţiune. Fără să fie de dimensiuni generoase, sânii ei se prezentau cu o modestie care se dovedea surprinzător de sexy.

Şeful de salon sosi şi-i conduse la masa de lângă fereastră pe care o rezervase mai devreme Matt. Dincolo de ferestre, luminile oraşului Honolulu licăreau, asta o ştia el bine, ca într-o ţară a basmelor. O adusese aici tocmai pentru că socotise că priveliştea îi va face plăcere.

Lui îşi rezervase plăcerea s-o privească pe Jennifer, o distracţie vizuală suficientă. Nu acordă panoramei oraşului nici măcar o singură privire, în schimb o privea pe ea cum străbătea camera urmându-l pe şeful

de salon.

Rochia ei lungă i se înfăşură pe coapse şi se oprea la vreo palmă deasupra genunchilor. Picioarele ei erau suple şi frumos modelate, o părere împărtăşită vizibil şi de ceilalţi bărbaţi din restaurant, pentru că şi ei îi urmăreau înaintarea cu acelaşi interes viu. Când şeful de salon se opri la masa lor, Matt veni lângă el şi-i ţinu scaunul lui Jennifer. După ce ea se aşeză, el răsuflă uşurat că cel puţin o jumătate din ea era acum ascunsă vederilor. Ceilalţi bărbaţi încetară să se mai uite. Totuşi, nu încetară de tot. De la talie în sus Jennifer constituia în continuare un magnet pentru privirea lor. Părul ei prins într-un coc strâns pe jumătate pe ceafă și pielea ei, care radia o sănătate care nu datora nimic cosmeticelor sau bijuteriilor atrăgeau atenţia tuturor celor din cameră. Ea se prefăcea că nu-şi dădea seama de acest lucru.

Pe când el o ajuta să se aşeze, ea ridică privirea şi-i zâmbi timid, ceea ce îl făcu să înţeleagă că într-adevăr nu este conştientă de agitaţia care o provoca. Acest lucru îl şocă şi-i produse în acelaşi timp plăcere. Se aşeză şi el şi aruncă o privire severă întregii camere, fiind el însuşi surprins de această atitudine. Nu i se mai întâmplase să-l deranjeze când o femeie pe care o însoţea atrăgea atenţia generală. Era natural când te întâlneai cu o femeie frumoasă.

În seara asta, totuşi, îl deranja. Privind peste masă la Jennifer, el se întrebă cum de nu-şi dăduse seama până atunci că ea era nici mai mult nici mai puţin decât răpitor de frumoasă. Drăguţă, nu ostentativă, se pomeni el gândind. Greşise.

— Te uiţi fix la mine. Făcu un efort să-şi recâştige celebrul lui calm.

— Poate că, dacă n-ai fi aşa de frumoasă, nu m-aş uita fix.

Deşi lumina era scăzută, el simţi că ei i se aprinseseră obrajii. Se bucură la gândul că şi el putea s-o tulbure. Urmări cu satisfacţie cum îşi muşca buza de jos, un semn de nervozitate pe care nu-l putea nici ea controla.

— Rochia este cauza, spuse ea, privind în jos în timp ce degetele ei se plimbau pe mătasea care-i acoperea pieptul. Abia azi după-amiază am cumpărat-o şi vânzătoarea mi-a spus că este zdrobitoare.

— Eu nu vorbeam despre rochie.

— Nu-ţi place rochia? Sprâncenele se ridicară în semn de surpriză. Şi eu care credeam…

— Să lăsăm rochia, Jennifer. Ceea ce mi-a atras atenţia este felul cum arăţi tu în această rochie.

— O? Clipi des, şi el nu putu stabili dacă ea flirta sau era într-adevăr tulburată de cuvintele lui. Ceva din amândouă mai degrabă, decise el zâmbind.

— Nu m-ai privit astfel când eram la Pilau, spuse ea.

— Nu cred să fi avut timp. Îl deranja ceva în gât, aşa că-şi drese vocea.

— Pe insula Pilau, tu aveai doi copilaşi de gât. Ea râse, degetele ei fine se jucau cu o şuviţă de păr de la ceafă.

— Trebuie să recunosc că nu eram în cea mai bună formă în acea zi. Prinsă între ciclonul Harry şi copii, probabil că arătam gata pentru a intra într-o lungă vacanţă de iarnă. El dădu din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Eu credeam că copiii sunt ai tăi.

— Ştiu. El văzu o rază de bucurie feminină pe faţa ei, şi ştiu că ei îi

face plăcere atenţia cu care o înconjura, în aceeaşi măsură în care şi lui îi făcea plăcere prezenţa ei. Ar fi spus mai multe dar chelnerul sosi şi îi plictisi cu recitarea la nesfârşit a ceea ce se putea comanda, ce era mai proaspăt şi ceea ce era, pur şi simplu, deosebit. Matt o privi pe Jennifer cum acorda o atenţie rapidă fiecărui detaliu. Stătea cu bărbia sprijinită în mâini şi cu privirea fixată asupra chelnerului, încât părea că pentru ea ăsta era cel mai bun spectacol al anului.

Privind-o, Matt trebui să recunoască că avea dreptate.

Ea comandă sifon în loc de cocteil sau vin. Matt comandă la fel şi chelnerul plecă de la masa lor vizibil nefericit. Matt se gândi că chelnerul crezuse că vor comanda şampanie.

— Nu mă deranjează dacă tu comanzi ceva mai tare, spuse Jennifer, punând lista alături, fără să se mai uite în ea. El dădu din umeri.

— Mă străduiesc să nu beau mult când sunt pe traseu. Îmi este mai uşor să mă adaptez la toate schimbările de fus orar. La masă însă am să servesc puţin vin. Serveşti şi tu? Ea scutură din cap.

— Eu nu, mulţumesc. El îşi ridică sprâncenele mirat.

— Te temi să nu încerc să te îmbăt şi apoi să te seduc?

— Să mă seduci? Pe buzele ei apăru o chicoteală, care îl încântă. Vocea ei dulce şi aspră emana o nuanţă erotică şi de vrajă care nu o putea dispersa cu neîncrederea pe care o afişa. Da, pe toţi dracii, ar fi vrut să o seducă.

Aşa ar fi fost corect. Ea îl sedusese deja pe el, cu vocea ei, cu trupul, cu… cu inocenţa ei. Ştia că este inocentă, deşi nu putea înţelege nici de ce, nici cum. Asta nu însemna că trebuie să fie fecioară, dar într-un fel o considera inocentă.

O adora pentru toate astea.

— Doar nu vrei să te seduc? întrebă el, lăsându-se pe spate pe scaun, gata să primească răspunsul ei. Ea îşi reţinea respiraţia şi el urmărea, fascinat, cum pulsa furios gâtul ei delicat. Ea era intrigată de această incitare, el simţea asta, faţa ei exprima un amestec de excitare şi îndoială.

Se lăsă în braţele îndoielii ei.

— Când eram de optsprezece ani, am băut trei pahare de şampanie la logodna mătuşii mele.

— Și? Privirea ei înconjură toată sala înainte să revină asupra lui.

— Şi m-am făcut cumplit de râs, spuse şi se strâmbă. De atunci nu m-am mai atins de băutură. El râse.

— Când te superi, văd că îţi trece greu. Chelnerul apăru cu sifonul şi aştepta comanda lor. Jennifer studie lista de bucate şi comandă o combinaţie bizară de mâncăruri care, explică ea, erau nişte lucruri din care nu mâncase până acum. Deşi comanda lui Matt era mai mult convenţională, până la urmă chelnerul îi părăsi mulţumit, iertându-i că nu comandaseră şampanie.

Matt se întoarse spre Jennifer şi o privi cum storcea lămâia în sifon. Un gest mărunt, gândi el, stoarcerea unei lămâi, dar fu surprins când constată câtă atenţie acorda ea acestor lucruri mărunte. Își aruncă lămâia lui în paharul cu sifon şi sorbi.

— M-am tot întrebat în după-amiaza asta ce faci în insulele Hawaii?

— Îi duc pe Carrie şi pe Keith până la Seattle. Aviaţia a fost atât de amabilă încât să ne permită să părăsim insula Wake ieri dimineaţă. Am luat apoi bilete pentru o cursă comercială pentru mâine dis de dimineaţă.

Seattle. Cunoscut şi ca Oraşul de Smarald şi care era doar la câteva mile mai la nord de locuința sa. O oră de mers cu maşina, mai mult sau mai puţin Această perspectivă îl intrigă.

— De ce Seattle? întrebă el ca din întâmplare.

— Copiii au acolo o mătuşă. Ea îşi sprijini bărbia într-o mână şi-l fixă pe deasupra flăcării mişcătoare a lumânării.

— Când am reuşit să dau de părinţii copiilor în Hong Kong, se ştia deja că ciclonul Harry făcuse dezastru pe insula Pilau. De aceea ei au decis că, dat fiind faptul că ne găseam pe insula Wake, ar fi mai prudent să duc copiii la Seattle până s-or mai potoli lucrurile şi o să-i pot duce la părinţii lor.

— Cât timp te-ai gândit să stai acolo?

— Cel puţin două săptămâni, spuse ea repede. Este suficient pentru mine ca să admir locurile, sper.

— N-ai mai fost niciodată în statul Washington?

— Până acum trei luni de zile, n-am părăsit Montana decât de două ori în întreaga mea viaţă. O dată la schi la Jackson Hole, Wyoming. A doua oară, la căsătoria unei prietene în Minnesota.

— Chiar aşa? Mai auzise de oameni care nu plecaseră niciodată din localitatea lor. Dar Jennifer nu părea a fi cineva pe care acest gen de viaţă ar satisface-o, indiferent cât de mare şi frumoasă ar fi Montana.

— Tatăl meu lucra la Departamentul Parcurilor şi Distracţiilor din stat, explică ea, şi nu putea înţelege de ce unii doreau să-şi petreacă vacanţa în afara Montanei. Cum am studiat la colegiul din localitate, nu prea am avut ocazii să trec frontiera acestui stat.

— Pilau este însă foarte departe de Montana.

— Din toate punctele de vedere, recunoscu ea şi în ochii ei se citea entuziasmul. Acasă mâncam doar carne de vacă şi oaie. Singurul peşte de care aveam parte era păstrăvul. Orice alt peşte era ceea ce se numeşte acolo proaspăt îngheţat – adică vechi de trei zile până la trei luni. Pe insula Pilau, erau douăzeci de feluri de peşte, prins doar cu câteva ore în urmă, dacă nu şi mai puţin.

— Da, dar fac pariu cu tine că nu găseşti o friptură ca lumea pe insula Pilau.

— Fripturi am tot avut timp de treizeci de ani. O să mai treacă ceva vreme până o să ajung să le doresc iar. „Ea îşi încrucişă braţele pe masă şi se lăsă puţin în faţă, de parcă voia să spună un secret colosal.

— Îţi dai seama că, chiar şi în mijlocul verii, cele mai multe fructe şi legume pe care le găsim în Montana trebuie aduse tocmai din California?

El îşi înăbuşi un zâmbet şi scutură din cap. Nu, nu ştia.

— În ultimele trei luni, continuă ea, am mâncat fructe de care nici n-am auzit vreodată. Şi cele mai multe le-am cules cu mâna mea.

Se opri puţin ca să respire înainte să continue discuţia.

— Şi sunt atât de multe lucruri diferite şi interesante în ceea ce priveşte viaţa pe insulă. Montana înseamnă lână şi Goretex. Pilau înseamnă bumbac şi piele goală. Schi pe zăpadă faţă de schi nautic. Nopţi lungi de iarnă în faţa unui foc care trosneşte şi plimbări la miezul nopţii pe plajă. În Montana, poţi conduce ore întregi maşina şi nu vei întâlni nici cel mai mic semn de civilizaţie. În insula Pilau, poţi să te plimbi cu maşina prin toată insula în timpul dintre masa de prânz şi cină.

— Nu uita că vorbeai despre mâncare Ea râse.

— Îmi place să mănânc. Nu se vede? Privirea lui coborî asupra

decolteului ei.

— Ei, nici chiar aşa încât să se vadă. Roşeaţa din obraji pe care o observase la început apăru iarăşi.

— Voiam să spun că vorbesc o mulţime despre mâncare, spuse ea încet.

— Ştiu ce voiai să spui, murmură el, concentrându-şi privirea asupra buzelor ei. Gura ei îl tenta în aşa măsură, încât nu avea nicio intenţie să i se mai opună.

Mai târziu.

— După toate acestea, nu s-ar zice că îţi place Montana, spuse el. Ea păru surprinsă.

— Dimpotrivă. Îmi place acolo. Munţii, spaţiile vaste. Este un loc minunat unde se poate trăi.

— Atunci de ce l-ai părăsit?

— Montana, aşa frumoasă cum este, e totuşi o părticică din lumea cea mare. Mai sunt mii de alte locuri care aşteaptă să le văd.

— După cum vorbeşti, aş crede că vrei să le vizitezi pe toate.

— Nu, poate nu pe toate, recunoscu ea, dar nu pentru că n-o să încerc.

Ea se întoarse să mai admire o dată priveliştea răpitoare a plajei Waikiki noaptea şi oftă.

— Pur şi simplu doresc să nu fi plecat din Hawaii mâine. Când am trecut pe aici, în drum spre Pilau, nici măcar nu am ieşit din aeroport. De data asta, m-am depărtat o stradă sau două de hotel.

— Nu-ţi poţi schimba planurile? Ea scutură din cap, întorcându-şi privirea de la fereastră.

— Copiilor le trebuie un cămin. Tot drumul ăsta a început să-i înnebunească.

Matt aprecie însă că comportarea lor din după-amiaza asta a fost cu ani lumină mai bună decât cum s-au comportat la Pilau, dar se abţinu să o spună. În afară de asta, n-avea niciun chef să discute despre Carrie şi Keith.

El voia să ştie mai multe despre Jennifer.

— De unde eşti din Montana?

— Din Billings. Auzise de locul acesta. Câte ceva doar. Un oraş de mărime mijlocie, lângă graniţa cu statul Wyoming, dacă îşi amintea bine. Femeia pe care începea să o cunoască avea treizeci de ani, cu o mare poftă de a călători pe care abia acum o resimţea. Se întreba ce sau cine o împiedicase până acum să facă pasul uriaş prin care a ajuns în insula Pilau.

Chelnerul sosi cu apetitivul. Matt nu-şi desprinse încă privirile de pe Jennifer, bazându-se pe vederea periferică să nu facă o gafă în timp ce mânca. Se gândea să găsească ceva, care să-i convingă pe cei ce făceau programele de zbor pentru escadronul lui, să-l lase să stea la Tacoma o săptămână-două. Cursa următoare, spre America de Sud, era o răsplată dorită de orice pilot din escadron. Nu credea că îi va fi greu să se lase înlocuit de altcineva.

O să-şi ia liber o vreme, să-i arate lui Jennifer frumuseţile din regiunea Puget Sound, poate să o ducă până la Oregon să-i arate faleza dramatică, care întrecea tot ce văzuse în călătoriile sale.

Lăsă surprizele pentru mai târziu şi o întrebă de ce părăsise totuşi Montana.

— Voiam de mult s-o fac, spuse ea pe când îşi întindea pateul de homar pe o felie de pâine prăjită, încă de când am terminat facultatea, urma

să mă mut pe Coasta de Vest. Ea oftă şi zâmbi cu un aer înţelept.

— Voiam să trăiesc undeva lângă mare, să învăţ să navighez. Să fac schi nautic. Să fac scufundări sub apă. Mi se părea grozav să alunec pe apă, deşi acum sunt mai puţin entuziastă, aşa cum eram cu ani în urmă.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Cred că este un caz de înţelegere mai matură a propriei mele existenţe trecătoare, spuse ea cu un zâmbet ştrengar. La douăzeci şi doi de ani, să aluneci pe apă pare nemaipomenit. La treizeci, ţi se pare palpitant, dar şi periculos.

El îşi stăpâni râsul.

— Vreau să spun, ce te-a reţinut în Montana? Zâmbetul se şterse de pe faţa ei.

— Mama s-a îmbolnăvit. Era imediat după moartea tatii. Tocmai mă întorsesem de la facultate pentru o lună sau aşa ceva, tocmai începusem să-mi fac nişte planuri. Cineva trebuia să aibă grijă de ea.

Îl privi drept în ochi cu o forţă care-i interzicea să o compătimească.

— Nu ne-am putut permite o infirmieră la domiciliu şi nu am fraţi sau surori.

Opt ani. Îndelungată amânare a unui vis.

— Şi ai stat pentru că nu avea cine să se îngrijească de ea?

— Am stat pentru că o iubeam. Ea dădu deoparte farfuria goală şi-şi încrucişă braţele pe faţa de masă albă, de in.

— Nu am încetat însă nicio clipă să mai visez. Când a murit anul trecut, mi-am dat seama că trebuie să îngrămădesc toate călătoriile în câţiva ani.

— De unde această limită în timp?

— Ceasornicul biologic şi chestii din astea. Pentru mine, şi familia este un lucru important. Cred că cinci-şase ani, cel mult, trebuie să iau lucrurile în serios.

— Şi eu care credeam că „viaţa se încheie odată cu căsătoria” este un sindrom tipic masculin. Ea zâmbi.

— Este. Eu mă refeream la viaţa de familie şi cât de diferită va fi faţă de libertatea de care mă bucur ca femeie singură. Chiar acum, de exemplu, în funcţie de banii şi de ocaziile pe care le am, pot merge oriunde şi pot să fac orice vreau.

Punctul ei de vedere era remarcabil deoarece era imaginea în oglindă a propriei lui viziuni – sau cel puţin foarte apropiat. Jennifer privea înainte către câţiva ani de libertate, aceeaşi libertate de care se bucurase şi el în ultimii douăzeci de ani, dacă nu luăm în considerare unele restricţii mai mari sau mai mici impuse de Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Acum însă, el era pregătit să ducă o viaţă de om aşezat. Ce păcat, gândi el. Jennifer ar putea fi exact tipul de femeie lângă care ar putea trăi până la sfârşitul vieţii, fericit. Sincronizarea în timp, se gândi el întristat, era totul.

— Şi cum ai ajuns în insula Pilau? întrebă el. Nu este chiar buricul Pacificului, dar nici departe nu este de acest punct.

— Printr-un noroc. Ea se opri când sosi chelnerul cu felul întâi După ce acesta aranja totul cum trebuia şi dispăru discret, ea îi aminti lui Matt că uitase să comande vinul.

— Cred că renunţ la el. Nu avea chef să-l cheme iar pe chelner, pentru că orice întrerupere era altă pierdere de timp.

O privi un moment pe Jennifer cum mănâncă, bucurându-se de

plăcerea pe care o manifesta la gustarea fripturii de rechin şi a pastei. Când luă şi el furculiţa să mănânce, îşi dădu seama că bucătarul era într-adevăr un maestru. Rămase surprins pentru că mâncase în acelaşi restaurant cu ocazia celeilalte curse şi mâncarea fusese bună, dar nu deosebită. Probabil că entuziasmul lui Jennifer era contagios. Ajunsese la jumătatea mesei, când se opri s-o întrebe din nou cum ajunsese să se angajeze pe insula Pilau.

— Simplu, cât se poate de simplu, spuse ea. Am intrat în legătură cu o agenţie de plasament internaţională şi am ales cea mai interesantă ofertă pe care am găsit-o.

— Dar de ce o slujbă de dădacă? Ai spus că ai făcut o facultate. Nu aveai altceva mai bun de făcut?

— O pregătire în domeniul artistic este exact ce se cere pe piaţă la ora actuală, spuse ea cu un umor sec. În afară de aceasta, mi-a plăcut întotdeauna să mă ocup de copii. Acasă, mă ocupam adesea de copiii vecinilor, când nu se găseau femei dispuse să o facă. În schimb, a fost întotdeauna cineva care să stea cu mama, dacă trebuia să ies seara în oraş.

Nu voia să ştie de serile acelea. Dar ea îi spuse, totuşi, câte ceva.

— Charlie preda seara şi îmi lăsase mie orele de după amiază. Mama avea un prieten căruia îi plăcea să vină şi să bârfească cu ea, aşa că aveam libere multe după-amieze. Matt păstra un zâmbet îngheţat pe faţă. Ce ore? Şi cine naiba era Charlie? Jennifer îl privi şi clipi des de parcă ar fi ieşit dintr-o sală întunecată de teatru la lumina puternică a zilei. Apoi râse jenată, ducând şervetul la gură.

— Îmi pare rău. Sigur că da, nu ştii despre cursuri. Pur şi simplu am uitat că tu nu ştii nimic despre mine. Îşi ridică uşor capul.

— Ţi s-ar părea prea agresiv dacă ţi-aş spune că mă simt de parcă te-aş cunoaşte de foarte multă vreme?

— Agresiv, în niciun caz. El îi zâmbi.

— Mi-ar plăcea să fie adevărat însă… ceva nu mi-ar plăcea.

— Ce anume?

— Dacă te-aş cunoaşte de foarte multă vreme, n-aş sta acum să mă gândesc cum o să fie la primul nostru sărut.

Ea îşi lăsă privirea în jos, genele ei groase şi închise la culoare ascundeau gândurile ei în acel moment. Deodată, ea îl privi, făcându-l să-şi ţină respiraţia, cu o privire atât de deschis senzuală încât îl năuci.

— Matt? El înghiţi în sec, dar nu putu spune nimic, nici măcar când sângele îi fierbea la un nivel nemaiîntâlnit. Zâmbetul ei era în acelaşi timp tulburător de erotic, făcând să-i bată inima de trei ori mai repede. Ea îşi umezi buzele şi întrebă.

— Întotdeauna spui lucruri atât de îngrozitoare?

— Draga mea, şi tu ai putea da lecţii în această privinţă.

Ea roşi din nou, ştergând toate urmele preludiului senzual şi în ochii ei de smarald se citea inocența. Era o vampă sau era chiar atât de neştiutoare? se întrebă el. Drumul până la răspunsul la această întrebare se arăta a fi o călătorie interesantă. Înghiţi în sec să se adune, apoi ieşi din adâncurile eroticului la apă mică dar sigură, fiind convins că va ajunge iar la adâncuri, mai înainte de căderea nopţii.

— Acum, după ce am lămurit totul… începu el, dar se pomeni întrerupt de râsul ei uşor. El scutură din cap şi-şi simţi obrajii aprinşi. Tuşi uşor şi încercă să reia atacul.

— Spune-mi despre orele tale. Ea zâmbi.

— Iarna, predam mecanica auto, primăvara, florile sălbatice în vestul Americii şi vara fotografia subacvatică.

— Fotografie subacvatică în Montana?

— Te vei mira când vei afla ce căutate erau aceste cursuri. Nu este chiar aşa de curios, dacă te gândeşti mai bine. Mulţi oameni îşi petrec vacanţele în locuri unde este nevoie de aşa ceva. Faptul că în Montana nu prea ai ce fotografia sub apă în bazinul din casă nu înseamnă că asta se întâmplă peste tot.

Ideea că zeci de oameni învaţă să se fotografieze sub apă pe fundul bazinului de înot îl făcu să râdă.

— Şi, când ai părăsit Montana, a rămas un loc gol în locul tău. Cum se descurcă acum Charlie? Ea dădu din cap, cu un aer de umor atotcunoscător pe faţă.

— Charlie este profesorul meu şi prietenul meu. De fapt, prietenul tatii, dar legătura s-a păstrat şi după moartea lui Papa. El s-a străduit să mă înveţe atât de bine încât să pot fi în stare să-l ajut. El credea că aveam nevoie de un hobby care să mă scoată afară din casă.

O profesoară. Matt s-ar putea înţelege cu ea, hotărî el ruşinat de izbucnirea lui de gelozie. Spera însă că ea nu o observase.

— Nu prea arăţi a mecanic auto, spuse el, gândindu-se că puţină răutate de acest gen va abate subiectul de la Charlie. Ea arăta mai mult amuzată decât ofensată.

— Am decis atunci când aveam cincisprezece ani să fac o călătorie din Alaska până la capătul Republicii Chile. A trebuit, să mă pregătesc pentru această expediţie.

— Dar n-ai făcut-o, nu-i aşa? Ea clătină din cap.

— Dar nici nu am şters-o încă de pe listă.

— Mai precis, unde se găseşte pe această listă? Ea îşi încruntă sprâncenele pe când se gândi.

— Undeva între explorarea coastelor insulelor Seychelles şi pescuitul de somon din Alaska, cred, în orice caz, acolo se afla atunci când am verificat ultima dată lista. Ambiţiile ei îi impuseră respect.

— Insulele Seychelles pot fi vizitate uşor pornind din insula Pilau. Apropo, cât timp vrei să mai stai în insula Pilau? Ea răsuci un pic de pastă în furculiţă şi o băgă în gură.

— Cam un an, cred. Am verificat la o agenţie de voiaj, şi pot vizita tot Pacificul pornind de acolo. Dacă fac excursii scurte şi economisesc bani între călătorii, aş putea vizita destul de mult. Ea ridică din umeri şi îl privi cu un aer de filosof.

— Nu sunt decât de trei luni aici, totuşi. Nu este încă suficient pentru a-mi asigura o vacanţă.

— Ai de lucru? Ea dădu din cap afirmativ.

— Boala mamei mi-a consumat toate economiile. În afară de asta, trebuia să pot s-o ajut oricând avea nevoie, aşa că n-am putut să-mi iau o slujbă.

El o admira pentru felul serios în care-i răspundea la întrebări. S-a întâmplat, aşa i-a fost soarta, nu are rost să se gândească la ce-a fost. Punct şi de la capăt.

Ea privea viitorul cu un entuziasm care-i dădea şi lui tărie. Era pur şi simplu contagioasă. Răspunsul pe care i-l dăduse îl surprinse şi pe el, deoarece nu se gândise niciodată că ar putea să-şi piardă încrederea lui puternică în viaţă. El se considerase întotdeauna un tânăr – agresiv, gata de

explorare, plin de viaţă.

Jennifer îl făcu să simtă toate aceste lucruri ca şi cum ar fi fost caracteristici pe care ea le găsise undeva pe un raft, prăfuite, şi pe care i le dădea acum îndărăt.

— Tu ai intrat în aviaţie ca să poţi vedea lumea? El o privi şi văzu că ea îşi terminase masa.

Timpul trecuse pe nesimţite. Împinse deoparte şi farfuria lui, aproape terminase totul şi ridică din umeri.

— Acum, să vorbim despre tine.

— Am tot vorbit despre mine în tot timpul mesei. Acum este rândul tău.

Expresia feţei ei trăda îngrijorarea.

— Sau există o anume doamnă colonel de care nu ai vrea să aflu, domnule colonel?

— Matt, spuse el, fără să se gândească. Ea îl privea fix.

— Pe mine nu mă aşteaptă acasă nimeni, spuse el. Niciodată nu m-a aşteptat nimeni. Dacă ar fi existat cineva, nu aş fi fost eu cu tine aici şi acum.

La aceste cuvinte, ea se lumină la faţă imediat.

— Mă bucur. M-am simţit prea bine ca să stricăm totul acum.

Inocentă. Cum poate fi ea sigură că-i spusese adevărul? Matt cunoscuse oameni care folosiseră aceleaşi cuvinte acoperind neadevăruri. Ar fi vrut s-o apere de asemenea oameni, s-o înveţe lecţiile de bază ale supravieţuirii într-o lume de bărbaţi şi femei, dar îşi dădu seama că ar fi obţinut exact rezultatul invers. Dacă ar fi fost convingător, ea s-ar fi putut să se îndoiască şi de el însuşi.

Nu dorea să se îndoiască de el, în niciun caz. Era important, chiar dacă ar şti că ea se va întoarce la Pilau şi ar urma un cu totul alt curs al vieţii, decât alături de el. Nu o dată în noaptea aceea se gândi ce ar fi fost dacă ar fi întâlnit-o undeva pe o insulă mică din mijlocul Pacificului… şi îşi dădu seama că amintirea lui Jennifer îl va urmări foarte mult timp de acum încolo.

CAPITOLUL 5

— Am intrat în aviaţie ca să pot zbura pe supersonice, îi spuse el la cafea. Ca majoritatea băieţilor cu care eram la antrenament, visam să zbor pe avioanele mici, de vânătoare.

— Şi cum a ajuns un pilot de avioane de vânătoare s-o sfârşească pilotând avioane de transport? Ea amesteca crema şi, zahărul în cafea, apoi luă cupa în ambele mâini şi o duse la gură.

— Îţi aduci aminte ce spuneai despre schiul nautic? Ea dădu din cap, zâmbind.

— Avioanele de vânătoare înseamnă primejdie de moarte în fiecare minut. După ce am zburat un număr de cicluri, am hotărât ca să o las mai moale, la o viteză sub Mach Unu, o să mai asigur nişte păr alb pentru bătrâneţe.

Ea privi un moment la părul lui.

— Se pare că te-ai gândit bine.

— Nu am fost deştept cu totul. Dacă te uiţi mai de aproape, o să vezi mai mult de două fire de păr alb. După aproape douăzeci de ani de zbor, cred că am dreptul la ele. Jocul dur care l-am avut cu ciclonul Harry cred că a mai adăugat vreo zece fire albe. Râsul ei era uşor şi liber. Matt îl lăsă să-l pătrundă, să-l umple cu un fel de mulţumire pe care nu o mai cunoscuse de multă vreme. Îl făcea să dorească să-i spună totul, lucru curios pentru că nu obişnuia să vorbească despre sine.

— Cred, spuse ea, că ţi-ar trebui mai mult decât o ameninţare cu câteva fire de păr alb ca să renunţi la ceea ce îţi pui în cap.

— Sunt câteva avantaje atunci când zbori pe avioanele mari cu

reacţie, recunoscu el. La un moment dat, în timpul instructajului de zbor am înţeles că un avion mai mare, în funcţie de cât de mult combustibil poate să ducă, cu atât zboară mai departe.

— Chiar şi în jurul lumii. El dădu din cap.

— Avioanele de vânătoare sunt legate de bazele lor de zbor. Piloţii de transport sunt tot timpul în aer. Îşi termină cafeaua şi dădu ceaşca la o parte.

— Pe urmă, în avionul C-141 pot să mă plimb, pot să gătesc, pot să trag un pui de somn şi chiar să fac o baie dacă simt nevoia.

— Toate astea l-ar face pe un pilot de vânătoare să moară de invidie. El încuviinţă.

— Vorbeşti de două feluri diferite de oameni. Piloţii de vânătoare spun că piloţii de transport sunt ceva mai buni decât şoferii de autobuz, în cel mai bun caz. Eu cred că ei consideră că meritäm câţiva bănuţi că facem o muncă atât de murdară.

Ea ridică repede capul şi îl privi atent.

— Să treci în zbor printr-un ciclon merită mai mult decât nişte bănuţi mizerabili, aşa cred. După toţi anii aceştia petrecuţi în aviaţie, Matt ştia mai bine că nu trebuia să se aştepte la mai mult de o bătaie pe umăr pentru îndeplinirea cu succes a misiunii de zbor. Şi asta s-ar întâmpla numai după ce comandantul escadronului ar fi terminat să ţipe la el, pentru că a bruscat pe un pasager neascultător. Matt nu se îndoia că povestea care a avut-o la Pilau a ajuns până la escadron. Chelnerul îi întrerupse firul gândurilor întrebându-l ce doresc la desert. Jennifer scutură din cap şi-l întrebă pe Matt dacă n-ar vrea mai degrabă să facă o plimbare. Bineînţeles că o plimbare scurtă, deoarece ea nu voia să îl solicite prea mult pe

Unchiul Ricky.

Matt nu era încă îngrijorat pentru Unchiul Ricky cântărind bine ce răsplată va primi pentru câteva ore de muncă uşoară. Chelnerul dispăru pe loc, arătându-şi clar părerea că o plimbare nu se compară cu un desert. Matt plăti nota de plată şi o luă pe Jennifer de mână ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. De data asta era pregătit, flacăra trecu din palma ei într-a lui ca un semnal al acelui ceva demn de luat în seamă între doi oameni care erau ceva mai mult decât simple cunoştinţe, dar încă nu îndrăgostiţi.

Era pregătit, dar asta nu însemna că era şi imun. Nu-i mai dădu drumul la mână, nici măcar când se deplasară printre mese şi era greu să meargă aşa. Se simţea prea bine, exact cum îi plăcea.

Era prea bine şi nu mai voia să-i dea drumul la mână. Îi făcea plăcere să observe că ea nu dădea importanţă faptului.

Terasa de pe acoperişul hotelului era inundată de lumina lunii, briza mângâia uşor şi aducea un parfum de vis. Un vas mare cu orhidee stătea lângă lift, iar lângă el o frumoasă, care zâmbea şi avea părul negru şi îi încasă banii lui Matt şi privi cu o expresie vagă de invidie cum îi petrecu el ghirlanda de flori albe în jurul gâtului lui Jennifer.

— Cred că tradiţia îmi permite două săruturi, spuse şi o trase în lift pentru a avea un moment de intimitate. Când uşile se închiseră în spatele lor, el apăsă butonul pentru parter. Jennifer cuprinse ghirlanda în palme şi îl privi zâmbind încântată.

— Este atât de frumoasă, Matt. Mulţumesc. Îşi trecu vârful limbii peste buze, lăsând o urmă de umezeală, era o invitaţie înnebunitoare.

— Tu eşti frumoasă, murmură el, şi-i atinse cu buzele întâi un obraz apoi şi celălalt.

— Astea-s conform tradiţiei. Iar acesta este de la mine.

Cuprinzându-i faţa în mâini, îi acoperi gura cu a sa. Ea era caldă şi moale, aşa dulce cum îşi închipuise. Îşi strecură limba între buzele ei întredeschise şi îi mângâie interiorul. Înăuntrul lui se născu o dorinţă mai puternică decât voia să recunoască şi îşi adună ultimele forţe ale stăpânirii de sine ca să părăsească caldele mistere ale gurii ei. Genele ei se deschiseră arătând nişte ochi umbriţi de o dorinţă care se părea că o năpădise. Pe nepregătite.

— Mă întrebam cum o să fie oare.

— Chiar aşa? Liftul se opri încet şi uşile se deschiseră. Cu o privire piezişă, se convinse că nimeni nu aştepta după care se întoarse spre Jennifer…

— Da, m-am întrebat, murmură ea. Îşi atinse gura cu vârfurile degetelor, apoi cu un singur deget trecu peste buzele lui.

— Doresc să fi avut mai mult decât această singură noapte.

— De ce?

— Pentru că cred că să te sărut va deveni mai mult decât un obicei.

Privirea ei urmări trecerea degetului ei pe buza lui inferioară.

— Săruţi tare bine.

Nu-şi putu reţine un oftat. Ar fi dorit să ia acest deget explorator şi să-l guste, să-l sugă, i-ar plăcea, era sigur, i-ar plăcea şi alte lucruri pe care el le-ar putea face. Uşile liftului se închiseră iar şi ea îşi lăsă mâna în jos, pipăind florile din jurul gâtului. Matt îşi strecură mâinile sub ghirlanda de flori să-i mângâie pielea catifelată a umerilor.

— O mai facem odată?

— Să ne sărutăm? Degetele lui mari mângâiau gâtul ei şi apoi

alunecară spre vârfurile sânilor ei.

— Da, iubito, putem începe aici. Cu un sărut. Ea se crispă la atingerea lui, ochii ei închişi se mişcau uşor, pe când el continua să o mângâie delicat. Se aplecă şi o sărută din nou, pentru că nu putu rezista tentaţiei.

Când după un moment el îşi ridică puţin capul, pe faţa ei trecu o umbră de dezamăgire. Fiecare reacţie a ei era atât de deschisă, se gândi el, inocenţa ei nu era marcată de iubiţi de care se despărţise supărată. Indiferent ce experienţe ar fi putut avea în trecut, probabil că fuseseră civilizate. Şi el se va purta cu gentileţe cu ea.

— Ce zici de plimbarea aceea? Zâmbetul ei era reţinut.

— Cred că ar fi o idee deşteaptă.

— Personal, m-aş plimba cu tine exact până în dreptul camerei mele. Sărutul în spatele uşilor închise are atractivitatea lui. Privirea lui se fixă asupra flăcării aprinse din ochii ei. Imaginile o excitau şi pe ea. Îşi aminti acest lucru.

— Dar nu eşti încă pregătită pentru asta, nu-i aşa?

Nu mai aşteptă răspunsul ei, ci apăsă pe butonul care deschise imediat uşile. Ea îl urmă supusă afară din lift, dar îl opri mai înainte ca să parcurgă jumătate din hol. Ea îşi lăsă mâna pe braţul lui şi îl privi, în ochi avea o expresie tulburată.

— Ce s-a întâmplat, Jennifer? Privirea ei luneca prin hol, care era surprinzător de agitat pentru acea oră târzie din noapte. El zâmbi când ea privi în cele din urmă iar la el, căutând s-o facă să înţeleagă că n-ar trebui să-i ascundă nimic.

— Nu practic întâlniri de o noapte, spuse ea atât de încet, încât s-o

audă numai el.

— Ştiu asta. El o bătu uşor pe mână şi o grăbi către uşă.

— Am apucat să-ţi spun că eu locuiesc foarte aproape de Seattle?

Era cât pe ce să cadă şi el trecu o mână în jurul taliei ei ca s-o sprijine de el.

— Casa mea este lângă Tacoma. La o distanţă de treizeci sau patruzeci de mile de Seattle. Trecură de uşile automate, ieşind în noaptea tropicală şi o luară spre stânga, pentru că aproape toată lumea o lua în partea cealaltă. Tăcerea ei era ca o cortină curioasă între ei – şi în acelaşi timp o lovitură dată încrederii lui, deoarece el presupusese că ea va primi ştirea cu entuziasm.

Inocenţa ei. Aroganţa lui. Ar fi trebuit să fi fost mai atent.

El îşi potrivi paşii după ai ei, conducând-o de-a lungul trotuarului lat, până când lăsară în urmă restul trecătorilor şi ajunseră singuri pe iarba de sub palmierii uriaşi. El încetini paşii şi o aduse cu faţa spre el, cu mâinile aşezate uşor pe coapsele ei.

— Mi-ai făcut praf şi pulbere ego-ul meu, iubito. El îi ridică bărbia cu degetele. Mi-a plăcut mult să fiu cu tine în seara asta. Şi aş putea jura că şi tu te-ai simţit la fel. Când ea îl privi, apăru o expresie înţeleaptă în ochii ei.

— Noi n-o să stăm mult în Seattle, colonele.

— Matt. Şi ce are asta de-a fare?

— Matt. De pe buzele ei scăpă un oftat greu.

— O noapte… cina… am crezut că o să mă pot descurca. Dar mai departe?

Ea îşi clătină capul, ca şi cum voia să scape de contradicţiile din

mintea ei.

— Nu cred că este o idee bună.

— De ce nu? Simţi înăuntrul lui o teamă, căci realiza că ea aluneca departe de el.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Cred că datorită faptului că nu vreau să mă întorc la Pilau cu tine în minte.

Inocentă. Prea inocentă să spună o minciună ca să-şi apere mândria, prea inocentă ca să înţeleagă că o asemenea recunoaştere era egală cu o provocare pentru anumiţi bărbaţi. Matt nu voia o provocare. El o voia pe Jennifer. Cât de mult, nu avea timp să analizeze.

— Ar fi ăsta un lucru atât de rău? murmură el. Încuviinţarea ei din cap abia dacă se observă.

— Mă tem că da.

— De ce?

— Mi-am petrecut prea mulţi ani dorind să călătoresc, să fiu şi în altă parte.

Ea se uită la el fără să-şi plece privirea.

— Urăsc ideea ca să mă întorc la Pilau şi să doresc să fiu în altă parte.

Nu vreau să mă întorc la Pilau cu tine în minte. Matt plasă cuvintele ei undeva în memoria sa şi înţelese că nu mai este nimic de făcut. Jennifer era hotărâtă să meargă pe drumul ei. Ea ştia unde este vulnerabilă şi îşi proteja această slăbiciune cu o tărie pe care el trebui să o admire.

El ridică o mână ca să o mângâie pe părul moale de pe tâmplă.

— Este viaţa ta, Jennifer. Tu trebuie să iei hotărârile care simţi că

sunt bune pentru tine.

— Trebuie să recunosc, spuse ea, cu o voce tremurătoare, că nu pare a fi corect, cel puţin pe moment. Găsi un răspuns la aceasta.

— Sărută-mă din nou, iubito. Dacă o să am parte de o singură noapte, vreau să…

Încremeni, simţi ceva deosebit şi avu senzaţia că ceva nu este în regulă. Era prea târziu.

Lovitura o primi dinapoia genunchilor, azvârlindu-l spre Jennifer şi trântindu-l la pământ. Simţi că şi ea căzuse jos, ţipătul ei era doar o şoaptă comparând-o cu urletul lui de furie. Îşi păstră echilibrul cu ajutorul braţelor, căutând să nu cadă peste ea, s-o protejeze cât s-o putea. Cu coada ochiului, văzu o figură subţire îmbrăcată în negru şi având o bâtă parcă. El îi proteja capul lui Jennifer cu mâinile, ştiind că nu putea fi în primejdie, câtă vreme era lângă ea.

Picioarele-i erau când amorţite, când străbătute de dureri ascuţite şi tot ce mai putu face fu să-l vadă pe atacator aplecându-se şi culegând ceva din iarbă. Geanta lui Jennifer, se gândi el. Ar fi putut arunca portmoneul lui mai bine când observă că Jennifer se lupta cu hoţul. Era atât de neaşteptat; ea se degajă de sub protecţia lui mai înainte ca el s-o mai poată opri.

Mâna lui nu reuşi s-o mai apuce, dar ea era acum deja pe urmele atacatorului.

— Jennifer, vino înapoi!

— Mi-a luat geanta! ţipă ea drept răspuns, fără însă a reduce din viteză. Părăsise pantofii cu toc înalt şi lunecă frumos pe iarbă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, lasă-l s-o ia! Matt se chinuia să stea pe picioare, uitând de durere, în timp ce urla din toată

puterea ca s-o oprească. Treizeci de metri mai încolo îl ascultă în fine… pentru că hoţul se oprise mai înainte. Cu o lovitură ca un vârtej care amintea de un film cu arte marţiale, ea îi smulse bâta din mâini şi o aruncă jos. Mai înainte ca hoţul să apuce să-şi revină din surpriză, ea îi dădu o a doua lovitură care îl nimeri în burtă şi-l lungi la pământ. Matt îşi chinuia picioarele ca să nu cadă jos pe când se apropiase cât putu de Jennifer, care se aplecase asupra formei prăbuşite şi inerte şi-şi recupera geanta, ei strălucitoare din ţechini, de pe jos. Apoi se grăbi să revină lângă el. Înţelegând că făcuse pentru ea tot ce era necesar – practic nimic, ca să fim direcţi – Matt cedă în faţa durerilor ascuţite şi se lăsă moale lângă trunchiul unui pin decorativ.

Nu putea s-o uite nici dacă ar fi trăit până la o sută de ani. Vederea lui Jennifer stând neputincioasă în faţa hoţului, urmată de dominarea situaţiei în mod atât de eficient îi răpiseră zece ani de viaţă. După aceea, a aflat că ea avea centura neagră la karate, dar asta nu i-a înnegrit firele de păr la loc. Era convins că până dimineaţă o să mai răsară încă alte sute de fire albe de păr.

— Va fi din cauza ta, mormăi el printre înjurături, aruncându-i pe umeri haina sa. Rochia ei se rupsese într-un anumit moment, probabil când el căzuse peste ea, şi acum era pe jumătate sfâşiată. Ghirlanda de orhidee era într-o stare jalnică, petalele delicate erau lovite şi rupte. Jennifer ar fi putut fi lovită şi rănită şi ea.

Se încruntă ca să-şi ascundă furia.

— Când o să mă trezesc mâine dimineaţă arătând ca bunicul, o să ştiu pe cine să dau vina. Îşi băgase părul sub gulerul hainei lui, coafura ei

simplă atât de admirată de el mai înainte ajunsese acum o ciufuleală. El îi scoase părul mătăsos din haină şi-i aranja câteva bucle răvăşite de pe frunte. Ea arăta de parcă luase parte la o bătălie.

— Iar am ajuns la tâmpenia aia că sunt prea bătrân pentru tine, colonele? întrebă ea, cu mâinile pe şolduri şi arătând de parcă era gata să-l atingă dacă nu se opreşte. El spuse cu o respiraţie obosită.

— Spune Matt, Jennifer, învaţă odată.

— Bine, Matt, spuse ea dulce. Tu termini cu văicăreala despre vârsta ta şi eu o să încerc să reţin cum te cheamă. Dinţii lui scrâşniră. Mare noroc pe ea că nu i-a scăpat una. Îşi dădu însă seama că şi ea ar fi în stare să i-o dea înapoi cu vârf şi îndesat dacă ar fi făcut-o.

— Bine, spuse el scurt.

— Bine. Ea zâmbi, şi-l sprijini cu umărul sub braţul lui, ajutându-l să meargă până la trotuar. Când durerile ascuţite din picioare s-au redus la înţepături rare, îi comunică lui Jennifer în termeni clari că nu trebuia să mai facă aşa ceva. A fost o nebunie, un act iresponsabil, pur şi simplu stupid. Tonul lui deveni mult prea ridicat, şi nu ţinea cont nici de protestele ei.

Hoţul îşi revenise suficient ca să dispară în noapte. Asta se întâmpla pe când se auzea: „Nu, fir-ar să fie, n-am nevoie de doctor” sau mai degrabă „Atâta mai lipsea: să-l legi fedeleş ca să-l duci aşa până la poliţie”.

— Chiar vrei să-ţi petreci puţinele ore libere pe care le mai ai stând la postul de poliţie, completând declaraţii? întrebă ea, cu un ton care trăda neîncrederea.

De fapt, ar fi vrut ca el să-l fi prins pe nenorocitul ăla şi să-l înveţe ce păţesc cei ce folosesc bâtele contra altor oameni. După care, ar fi putut

s-o lase pe Jennifer să arate şi ea ce poate. Şi el merită câteva mustrări pentru faptul că fusese neatent.

— Trebuia să nu mă depărtez aşa de mult de zonele populate. Honolulu este un oraş mare, fie el paradis sau nu. Oamenii sunt jefuiţi aici la fel de bine ca la New York.

— Nu aveam chef de înghesuială, spuse ea simplu când se opriră în locul unde-şi aruncase sandalele. Le luă într-o mână şi reveni alături de el în aceeaşi poziţie ca mai înainte.

— Ai senzaţia că ai fost lezat în bărbăţie pentru că eu am acţionat pe când tu nu aveai cum? Nu-şi dădea încă seama, pricepu el. Groaza la gândul că ea ar putea fi lovită era atât de puternică, încât îl afectă mult mai puternic decât ar fi trebuit. Îl lovea în locuri care erau încă dureroase şi răscolitoare. El o cuprinse mai strâns cu braţul pe după umeri.

— Nu, dragă. Pur şi simplu m-am speriat ca de moarte.

— Şi pe mine mă speriase puţin. El simţi că o străbate un fior.

— Dar nu s-a văzut. Evitară holul din faţă al hotelului şi găsiră o altă intrare, laterală, unde pantalonii lui înverziţi de iarbă şi rochia ei sfâşiată trecură neobservate. Când intrară în lift, în drum spre camera ei, ea îl întrebă cum se simte cu picioarele şi el o asigură că bine. Mai dureau, recunoscu totuşi, dar o baie fierbinte repara totul. Ajunseră la uşa camerei ei, fără ca el să-şi dea seama.

— Nu în felul acesta plănuisem eu să încheiem seara aceasta, spuse el, frecându-şi pumnii de gulerul hainei. Simţea conturul corpului ei pe sub caşmirul rochiei, era atât de tentat să scoată haina şi să simtă pielea ei mătăsoasă… pentru ultima dată.

— Ţi-ai imaginat să încheiem seara în pat? întrebă ea cu candoarea

cu care el se obişnuise deja.

— Nici măcar aroganţa mea nu merge aşa de departe. Inspiră apoi adânc şi expiră încet.

— De fapt, am crezut că o să ne plimbăm pe malul mării, să râdem împreună, să ne sărutăm… şi să aranjăm să ne mai vedem din nou la Seattle.

— Te-am cam dezamăgit pe toată linia, nu-i aşa? El clătină din cap.

— Nu, Jennifer, cred că îmi voi aminti mult timp de noaptea asta.

— Şi eu. Ea înghiţi cu greu şi îl privi fix, ochii ei se umeziră. Lui i se rupea inima ştiind că acesta este ultimul lor moment împreună.

— Cum de arăţi atât de slabă, de inocentă şi de lipsită de apărare? întrebă el.

— Nu sunt chiar lipsită de apărare, îi răspunse cu un râs forţat. El o privea atent.

— Şi nici nu sunt inocentă.

— Poate că nu. El îi atinse buzele cu degetul mare.

— Dar eşti tare delicată, Jennifer. Cred că nu am cunoscut vreodată o femeie atât de delicată. Buza ei de jos tremură şi el ştiu că, dacă nu o săruta, va înnebuni. Îi prinse bărbia între degete, se aplecă şi şopti:

— Să încercăm un ultim sărut, draga mea.

Îi acoperi gura cu buzele sale. Ea deschise calea limbii lui întrebătoare, mâinile ei cuprinzându-l pe după gât în momentul în care îl simţi. Era caldă şi sălbatică, era singurul fel de contopire pe care l-au avut. El devora moliciunea buzelor ei, îi absorbea gustul şi se pierdu în faţa reacţiei ei.

Sărutările urmau una după alta. El apucă gulerele hainei, pumnii lui

pătrundeau în pernele sânilor ei. Căldura lor îl invada, torturându-l deoarece el dorea cumplit să-i cuprindă în palmele sale, să o mângâie în fel şi chip, să o aducă la extaz. Dar nu putea. Dacă ar fi atins-o numai, doar o simplă atingere, nu s-ar mai fi putut opri.

Răsuflarea ei întretăiată penetra prin ceaţa care-l cuprindea şi el se desprinse de ea cu un regret pe care nu se mai strădui să-l ascundă. Luă o bucăţică de hârtie din portmoneu şi scrise pe el numărul lui de telefon.

— Sună-mă: îl puse în palma ei şi îi îndoi degetele ca să-l ţină.

— Dacă o să-ţi schimbi hotărârea. Ochii ei erau plini de regrete.

— Matt, nu pot. Cred că înţelegi de ce. Tragedia era că înţelegea.

CAPITOLUL 6

Dimineaţa de februarie îşi pierduse deja prospeţimea când Matt intră în garaj. Aterizaseră în zori, dar pierdu două ore cu raportarea misiunii. Două ore de groază, pentru că erau pe picioare de douăzeci de ore, cu odihna minimă a echipajului. Ridicându-se din Jaguarul său jos, el îşi luă sacul în care îşi ţinea lucrurile de pe scaunul de alături. Evită Jeepul 4WD care era parcat în celălalt spaţiu, intră în casă şi îşi aruncă sacul pe jos, în bucătărie.

Fără să se odihnească o clipă, se duse la telefonul automat şi apăsă butonul ca să asculte mesajele. Erau vreo şase şi inima lui bătea tare în timp ce le asculta.

Unul era de la dentist, care îi amintea că avusese o programare cu două zile în urmă. Matt tresări pentru că uitase să o anuleze înainte de a pleca. Dentiştii din armată erau mai răi decât corespondenţii lor din civilie atunci când era vorba de programări nerespectate, iar Matt ştia că îl aştepta o întreagă morală de la sergentul tehnician atunci când o să-l sune în vederea reprogramării.

Apăsă iar pe buton. Mai erau două mesaje de la un prieten, care voia să ştie dacă vrea să facă schi, unul de la un vecin, care se întreba dacă i-ar împrumuta fierăstrăul circular şi încă două de la sora lui, Maggie, care îi spunea să o sune când se va întoarce pentru că are nişte veşti importante să-i comunice. El zâmbi şi se întrebă cum de reuşise să rămână gravidă aşa de repede.

Desigur, putea să-l fi sunat pentru orice altceva, de exemplu, cartea la care scria ea. Dar ştia el bine. Emoţia din primul ei mesaj, respiraţia

întretăiată, urmată de nerăbdarea manifestată în al doilea, toate duceau la concluzia unui eveniment emoţionant. Putea face pariu că era gravidă.

Îi pieri zâmbetul când reluă banda. Nimic de la Jennifer. Trecuseră trei săptămâni, de când se despărţiseră în Hawaii, şi nu primise încă nicio veste de la ea. Ea îi spusese atunci că n-o să-l sune. Dar el nu voia să creadă aşa ceva. Lăsă aparatul şi urcă treptele până în dormitor. Trecând prin cameră, trase perdelele peste ferestrele uriaşe care dădeau spre lac şi se aşeză pe marginea patului de dimensiuni regale ca să-şi desfacă şireturile de la bocanci. După ce-i aruncă în direcţia dulăpiorului, îşi scoase costumul de zbor şi tot ce mai era pe dedesubt. Din obişnuinţă, el apucă rufele murdare şi le aruncă în coşul de la baie, ştiind că dacă nu face el asta, n-are pe altcineva care s-o facă în locul lui. Asta e preţul când trăieşti singur, se gândi el când intră sub duş şi aşteptă să se încălzească apa. Nimeni nu te ajută.

Matt intră în duşul spaţios şi închise uşile de sticlă. Intrând sub jetul care îl înţepa, el se întreba de ce îl preocupa dacă îi culege cineva lucrurile de pe jos. Nu trebuia să-l preocupe. Trăia singur de peste douăzeci de ani.

Pur şi simplu, observă aceasta mai mult decât alte dăţi.

— Eşti obosit, Matt, spuse el cu voce tare pe când îşi luase săpunul şi începu să se clăbucească.

— Ai avut vreo două zile grele şi doreşti să fie cineva care să îţi mai îndulcească viaţa aspră. Cineva aşa ca Jennifer.

Apucă şamponul şi turnă un pic pe păr, apoi stătu sub duş până când apa deveni curată. Lovi cu palma închizătorul apei, apoi îşi şterse apa de pe faţă şi apucă un prosop din cui. Se uscă repede şi se duse iar în

dormitor, îl apucă un căscat, pe când se afla în mijlocul camerei, şi îşi întinse braţele deasupra capului într-o încercare de destindere a muşchilor să-i tensionaţi.

Privirea lui trecu peste mobila lui simplă, bărbătească şi şi-o imagină pe Jennifer întinsă pe pat, cu părul ei ca o pată de culoare pe albul cearşafurilor, cu buzele întredeschise, cu răsuflarea nervoasă, cu corpul său bronzat arcuindu-se fără jenă la atingerea lui.

Devenise o manie să-şi închipuie cum face dragoste cu Jennifer. Până acum, nu i se mai întâmplase să-şi imagineze aventuri sexuale, dar nici nu mai fusese până acum în situaţia să dorească o femeie cum o dorea pe Jennifer.

Nu se opunea acestor vise, pentru că ele erau tot ce-i mai rămăsese de la ea.

Aşa încât stătea încordat şi îndurerat, pe când trupul său reacţiona la aceste vise, fără să mai vadă nimic altceva în jur decât femeia cu părul roşu care i se dăruia.

Sânii ei mici erau umflaţi, sfârcurile deveniseră tari pe când le săruta. Mâna lui cobora în josul pântecului ei suplu şi dincolo de el, mângâind locul fierbinte şi umed până când simţea că ea începe să tremure. Atunci alunecă înăuntrul ei, încet fiindcă era atât de mică, atât de necrezut de îngustă.

El o privea în ochii care erau înceţoşaţi de pasiune şi ştiu că plăcerea ei era egală cu a sa. Gura ei tremura, în timp ce în urechi îi răsunau clopote atunci când el…

Deschise ochii. Suna telefonul. Nu se putea însă mişca, în orice caz nu se grăbea. La al patrulea sunet corpul său tresări, apoi se urni să străbată

camera, ocolind masa de lângă pat şi apucând receptorul, mai înainte ca să intre în funcţiune automatul telefonic. Vocea lui era reprezentarea fidelă a efortului făcut atunci când se schimbă vitezele

— Mda? urmă un moment de tăcere, apoi se auzi.

— Matt? Era ea! Degetele cuprinseră cu putere receptorul, monturile degetelor se albiră datorită tăriei

— Jennifer. Unde eşti?

— Nu cumva te-am deranjat?

— Nu-i nicio problemă. Unde eşti? întrebă el din nou.

— Ştiu că ar fi trebuit să te sun mai de mult, spuse ea. Mi-au spus cei de la escadron că tocmai te-ai întors din cursă.

— De ce ai dat telefon la escadron? Eu ţi-am dat numărul meu cu un scop anume.

— Mi l-a mâncat Keith. Vecinul care locuieşte uşă în uşă cu mătuşa copiilor, pe nume John Allen zboară în celălalt escadron de C-141. În orice caz, el l-a convins pe sergentul de la Escadronul Opt să-mi dea numărul tău de telefon.

— Drăguţ din partea lui că s-a deranjat, spuse el, căutând să-şi amintească figura lui Allen. Erau o mulţime de piloţi la baza McChord, unii însuraţi, alţii nu. Oricum, asta nu avea nicio importanţă. Iar în ceea ce-l privea pe Matt, ajutorul lui Allen se încheiase.

— Am crezut că te prind mai înainte ca să te culci, continuă ea, dar probabil că adormiseşi deja.

— Nu-ţi face griji din pricina asta…

— Ştiam eu, îl întrerupse ea, şi el simţi regretul din vocea ei. Păreai atât de supărat când ai răspuns. Şi eu aş fi fost la fel de supărată, dacă

dormeam. Mai bine întrerupe convorbirea şi te sun eu mai târziu… De data asta o întrerupse el.

— Nu dormeam.

— Aşa se spune când eşti sculat din somn, deşi nu pricep de ce. Oare, dacă suntem surprinşi că dormim, asta constituie o vină? El inspiră adânc şi numără până la trei.

— Sunt prea obosit ca să facem filosofie la ora asta, Jennifer. Nu dormeam.

— Eu nu insist că dormeai, spuse ea cu tot protestul ei. Toată lumea ştie când sunt adormită. Este foarte greu să ascunzi incoerenţa totală.

— Toată lumea? Nu-i plăcu cum suna. Defineşte noţiunea de „toată lumea".

— Vezi că nu eşti coerent. Ştiu că trebuia să te sun mai încolo, dar trebuia să-ţi cer o favoare. Nu contează ce, acum. Poate să aştepte până mâine.

Îi venea să-şi tragă şuturi că-i spusese că era obosit.

— Ştii că aş face orice stă în puterile mele. Spune-mi, Jennifer, ce ai nevoie.

— O să fii acasă în după-amiaza asta, ceva mai târziu? întrebă ea îngrijorată.

Era limpede că ea nu asculta la ce spunea el.

— O să încerc să te sun atunci, după ce mă voi întoarce.

— De unde să te întorci? întrebă el.

— O să-ţi spun eu când o să te sun. De ce nu te culci acum, ca să te odihneşti?

Simţea că o pierde.

— Nu fi prostuţă…

— Noapte bună, Matt. Somn uşor.

— Nu închide… Se auzi un păcănit şi apoi tăcere.

— …telefonul. Stătea şi se uita la telefon de parcă ar fi putut să-l facă să sune din nou. Nu sună, şi până la urmă puse jos receptorul.

I-a închis telefonul. Va trebui să o înveţe să nu mai facă asta.

O să mai sune ea, totuşi. Ştiind asta, parcă mai scădea din supărare şi-l făcea să creadă că o să poată dormi până la urmă. Îşi potrivi ceasul să sune după-amiază, cât mai devreme, apoi se băgă în cearşafuri, îşi puse mâinile sub cap şi privi la tavan în timp ce făcea o listă, în minte, cu lucrurile pe care o să i le ceară când o să mai sune ea odată.

Întâi, el voia un număr unde o putea găsi pe ea. O lăsase, odată, să plece fără să lase nicio urmă. Dar asta nu se va mai întâmpla.

Al doilea, o s-o întrebe dacă nu vrea să-l vadă în seara asta. Nu avea de gând să accepte un refuz. Ar putea să se ducă cu maşina la Seattle şi ar putea s-o aducă aici, încât ar avea condiţii să discute fără să mai fie întrerupt. Asta ar însemna să meargă o mulţime cu maşina, doar pentru a obţine puţină intimitate, dar lui nu-i păsa. În plus, voia ca ea să-i vadă şi casa. Al treilea, el ar…

Matt simţea cum îl cuprinde o toropeală generală, pe măsură ce lipsa de somn îşi spunea cuvântul. Jennifer a telefonat şi o să-l mai sune. Asta îi aduse liniştea pe care o aştepta de săptămâni. Adormi.

Matt sări din pat la primul sunet al alarmei ceasului deşteptător. După un duş rapid, el îşi puse blugii şi o cămaşă polo cu mâneci lungi, mai înainte ca să coboare scările şi să-şi aducă valiza. Îi luă cam cinci minute ca să despacheteze şi să pună sacoşa la loc în cabinet. După ce-şi vârî

picioarele în papucii lui favoriţi, aruncă cuvertura peste perne şi coborî scările

Pe la ora trei, aranjase casa şi o făcuse prezentabilă pentru o vizită. Cel mai mare efort l-a depus în sufrageria mare şi aerisită, cu mobila ei din lemn de palmier şi obiectele de artă polineziană atârnate pe pereţi. Bătu perna înflorată şi viu colorată a scaunului papa-san, căutând în pliurile adânci unde se găseau tot timpul bănuţi şi alte gunoaie, care se pare că se adunau permanent în asemenea locuri. Aici era colţul lui preferat, unde stătea când venea în cameră. Aşezase scaunul în faţa unui rând de geamuri, aşa încât putea profita atât de privelişte, cât şi de orice rază de soare care reuşea să treacă printre nori. În loc de mese, pusese nişte tobe de alamă, iar un taburet din coarne şi păr de cal făcea ca locul să devină nemaipomenit de confortabil.

Schimbă locul unui fotoliu acoperit cu material ecosez, luându-l de lângă şemineu, şi-l aşeză lângă scaunul papa-san. Nu prea se potriveau, recunoştea, dar era ca făcut pentru Jennifer. Pe post de măsuţă trebuia să aleagă între un elefant din ceramică pictată în culori vii şi o masă de teck care stătea lângă sofaua de piele şi pluş. Alese elefantul, pentru că nu prea erau sigure picioarele mesei. Cam cădeau când o lua pe sus.

Se dădu puţin îndărăt ca să-şi admire realizarea. Perfect. De acolo el şi Jennifer puteau să se bucure de privelişte unui apus de soare. Cel din seara asta promitea să fie foarte frumos, datorită ceții care se vedea în depărtare, peste munţi. Casa era cu spatele la mare, o bucată din golful Puget Sound forma fundul curţii. Loc pentru grădină era destul ba chiar şi pentru o pajişte de dimensiuni normale dar se mutase acolo numai de un an şi nu avusese vreme să facă altceva decât să instaleze o baie cu apă caldă şi

să taie puţin din trestiile prea înalte. Terenul mergea până la lac, un hectar şi ceva de pământ bun pe care-l cumpărase cu mulţi ani în urmă când preţurile erau scăzute. Casa construită aici de el, anul trecut, era prea mare pentru un celibatar, dar de la început el se gândise că se va însura la un moment dat şi o să-şi aducă mireasa să locuiască aici. Jennifer. Părea imposibil, dar el dorea măcar ca şi ea s-o vadă. Îşi aţinti privirea asupra trestiilor care invadau viitoarea grădină şi se întrebă dacă n-ar fi momentul să-şi sacrifice nişte timp şi să se ocupe de ea. Nu prea era mare grădinar. De fapt, intenţiona să angajeze pe cineva care să aibă grijă de grădină, dar renunţă la acest plan pentru că nu merita să facă asta până când întregul loc nu era amenajat.

Nu voia să admită vina de a fi lăsat lucrurile să ajungă aşa de rău şi se gândi iar la interiorul casei.

Matt mută sofaua ca să acopere golul lăsat de scaunul pe care îl trecuse lângă fereastră, apoi realinie masa pentru cafeluţe, acoperită cu alamă pe care o găsise anul trecut în Coreea. Din cabinet scoase vaza cu pene de păun şi o puse în locul elefantului, lângă şemineu.

Satisfăcut de rezultat, merse în bucătărie şi verifică ce se găsea în frigider. Bere, condimente de tot felul şi îngheţată. Un sortiment substanţial faţă de ce obişnuia el, dar insuficient faţă de ce ar trebui să-i ofere lui Jennifer. Se uită la ceas. Trei-treizeci. Nu mai avea timp să alerge la magazin. Ea ar putea suna şi el n-ar fi acasă. Într-o cutie de pe sobă, el găsi o pungă cu floricele făcute la cuptorul cu microunde lângă un set de şase pachete preambalate pentru masa de prânz Gatorade. Ora patru. Matt intră în cabinet şi aranja diferitele diplome înrămate, premii şi fotografii de avioane care acopereau toţi pereţii. Revistele vechi le înghesui într-un

teanc mare de ziare pe care le pregătise pentru reciclare. Îşi trecu degetele peste suprafaţa rafturilor, îngândurându-se când văzu cât de curate rămâneau în urma degetului. Cam prăfuit, recunoscu el, deşi nu putea înţelege de ce, doar făcuse curat luna trecută.

Şterse restul raftului cu mâna goală şi hotărî să lase lumina mai slabă ca să nu se vadă. Nu voia să creadă că este un om neîngrijit. Patru-treizeci. Probabil că acum era ora de circulaţie cea mai aglomerată. Spera că ea nu stătea pe undeva în traficul blocat. Circulaţia în Seattle era la fel de prost organizată ca în orice oraş mare, şi probabil că ea nu ştia ce zone trebuie evitate în drum spre el.

Ar fi putut să-i spună dacă ea n-ar fi încheiat atât de repede convorbirea telefonică. Descarcă restul de sacoşe din maşină şi le aruncă în debara.

Luă şi rufele murdare şi prosoapele ude din baie şi le băgă pe toate în maşina de spălat. Matt nu-şi pierdea vremea cu sortatul rufelor pe clase de murdărie. Dacă nu ieşea la spălătoria uscată, atunci se resemna.

Telefonul sună în momentul în care punea detergent în maşină. Se împiedică în sacoşele de zbor, dar tot reuşi să ajungă la telefonul din bucătărie mai înainte de a suna a treia oară.

— Alo, Jennifer. Era cinci şi zece. Aşteptase mult.

— Alo, frate mai mare. Cine-i Jennifer şi de ce nu mi-ai spus nimic de ea?

Vocea lui Maggie avea o notă de umor care l-ar fi făcut să râdă la rândul lui, dacă nu ar fi fost aşa de dezamăgit.

Spuse „alo” şi se tot întreba cum s-o expedieze mai repede fără să o insulte pe propria lui soră. Se gândi că dacă răspundea la întrebări despre

Jennifer n-ar face decât să prelungească şi mai mult conversaţia, aşa încât lansă un contraatac.

— Ce ai aşa de important să-mi spui că mi-ai umplut automatul telefonic cu mesaje?

— Numai două mesaje, Matt, răspunse ea prompt. Şi nu te-aş fi deranjat a treia oară dacă n-aş şti cât de greu răspunzi la mesaje.

— Nu mi-ai dat un răspuns la întrebare, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Sunt gravidă. Am aflat abia săptămâna trecută. Emoţia îi cuprinse adâncul sufletului şi nerăbdarea fu înecată în bucuria pe care o resimţea pentru sora lui.

— Pot să întreb când va veni pe lume copilul? Ea râse, jenată de întrebarea lui.

— Cred că nu. Se pomeni râzând odată cu ea, simţind o mare uşurare, deoarece problema unui copil nu era din cele mai simple. Maggie pierduse la naştere primul copil, cu câteva luni înaintea căsătoriei cu cel ce contribuise la apariţia lui. Experienţa a fost îngrozitoare, dar ei s-au ajutat unul pe altul să treacă peste această suferinţă. Când a aflat că ea este din nou gravidă, şi mai mult ca sigur că urma să nască peste mai puţin de nouă luni de la data căsătoriei, nu se poate spune că a considerat-o o surpriză colosală. De fapt, Matt era cât se poate de încântat de Will şi Maggie. Ei munciseră din greu să rămână împreună şi meritau fiecare clipă fericită care venea în viaţa lor.

Mai discutară despre sănătatea ei şi despre atenţia plină de devotament a lui Will ca ea să se simtă cât mai bine până când Matt a observat cât e ceasul şi îi spuse dintr-odată la revedere. Cinci treizeci. Ce i s-o fi întâmplat? Se întoarse la spălătorie şi porni maşina de spălat. Apoi se

plimbă prin casă spre uşa din faţă, o deschise şi luă cele şase ziare care se adunaseră în lipsa lui. Se uită prin ele, alese ediţia de dimineaţă şi aruncă restul în cabinet în drum spre sufragerie. Jennifer nu va mai prinde apusul soarelui. De fapt, dacă n-o să sune mai curând, nici n-o să mai fie timp ca s-o aducă îndărăt.

Oare cât timp îi mai rămăsese înainte de a pleca la Pilau? se întreba el pe când se aşeza comod în scaunul papa-san. Şi ce sfat să-i dea? Deschise ziarul şi încercă să se concentreze în lectură.

Succesul lui a fost slab. După douăzeci de minute nu reuşise să treacă de prima pagină, aşa că puse ziarul deoparte şi privi bosumflat pe fereastră. Apusul era deja consumat şi cerul se întuneca pe măsură ce venea noaptea.

Ora şase. De ce nu mai vine? Intră în cabinet şi porni televizorul. Urmări ştirile aşezat în vechiul fotoliu de piele luat din talcioc. Treizeci de minute mai târziu nu mai vedea decât fragmente din imaginile de la ştiri amestecate cu chipuri ale lui Jennifer. Când apăru următoarea emisiune, începu să se gândească să dea un telefon la controlul misiunilor de zbor de la Escadronul Patru şi să-l caute pe John Allen. Era vecinul ei, aşa-i spusese. Allen i-ar putea spune numărul ei de telefon. Cum de nu s-a gândit la asta mai devreme?

El se ridică în picioare şi fugi la bucătărie, de unde scoase cartea de telefon a bazei aeriene. Îi veni în minte să ceară direct adresa lui Jennifer şi să plece spre Seattle imediat ce-l va găsi pe Allen.

Telefonul îi sună în mână şi stomacul său se strânse ca atunci când trecea printr-un gol de aer. Îl lăsă să sune de două ori, folosind secundele preţioase ca să se calmeze. Când spuse „alo”, făcu un efort să sune cât mai

natural.

— Matt, vocea răguşită sufla greu, sunt eu, Jennifer.

De parcă ar fi putut fi altcineva. Nimeni, absolut nimeni, nu reuşise să-l tulbure aşa cum reuşea ea la simpla pronunţare a numelui său.

El respiră adânc şi îi ceru numărul de telefon.

— Va fi foarte util, în caz că o să închizi mai înainte de a termina de vorbit.

Ca răspuns, la felul direct în care pusese problema, auzi un chicotit.

— Nu am întrerupt eu convorbirea. Eram foarte jenată şi am căutat să vorbesc cât mai scurt. Regret că te-am trezit azi dimineaţă.

— Nu face nimic. Nu considera că trebuie să-i spună că întrerupsese o reverie al cărei singur punct comun cu somnul era patul.

— Dă-mi numărul de telefon. I-l spuse răspicat şi el îl scrise pe spatele cărţii de telefon a bazei aeriene. Apoi procedară la fel şi cu adresa ei, care, spre bucuria lui, era în sudul oraşului Seattle, la cel mult patruzeci de minute în condiţii de circulaţie normală.

— Pot să ajung la tine pe la şapte; Ai fost cam dur, Matt, se apostrofă el singur. Nici măcar n-ai întrebat-o dacă vrea să te vadă. Te-ai şi repezit şi i-ai spus ce te interesează. Ea ezită puţin înainte de a răspunde.

— Nu trebuie să vii tot drumul, Matt. Nu vreau să te deranjezi, zău. Am vrut însă să-ţi cer sfatul în privinţa unor lucruri şi…

— Jennifer, interveni el, tu ştiai că aş fi vrut să te mai văd. Ţi-am spus clar acolo pe insulele Hawaii. De data asta urmă o pauză lungă.

— Nu cred. Nu credeam atunci că o să te sun, spuse ea în sfârşit, n-ar fi avut niciun sens atunci.

— Dar ce s-a schimbat?

— Mi-am pierdut slujba, Matt. Se pare că n-o să mă mai întorc la Pilau după toate astea.

CAPITOLUL 7

O invită la cină la Seattle, pentru că ea dorea să treacă o noapte înainte de a porni de a doua zi în căutarea unei slujbe. Merseră la un restaurant liniştit cu masă pescărească, unde comandară peşte proaspăt prins peste zi. Era mai uşor decât să citească meniul şi, în afară de acestea, nici unuia dintre ei nu-i păsa ce o să mănânce.

Matt crezu că Jennifer va cădea jos epuizată, mai rău chiar decât atunci când o îmbarcase la Pilau. Îi venea greu să creadă că era aceeaşi femeie care-l potolise pe hoţul din Hawaii. Spiritul ei nesupus, pe care el îl admirase atât, era atât de supus acum, încât practic nici nu mai exista. Modul violent în care fusese întrerupt visul ei, o marcase. O luă de mână, mângâind-o cu degetul mare peste monturile degetelor, şi o întrebă delicat ce oferte a găsit.

— Caut de lucru de o lună, spuse ea, dar se pare că ajung totdeauna unde nu trebuie şi când nu trebuie. Singurele ocazii la centrele de plasare sunt pentru lucrătorii ocazionali şi aşa ceva nu-mi convine. Am mai contactat câteva cereri din ziar pentru îngrijitoare de copil, dar când am reuşit să dau de solicitant locul era deja ocupat. Am depus cereri la vreo două centre de plasare pentru îngrijire cu ziua, în caz că le soseşte vreo solicitare dar, şi ei, au slabe speranţe – mai ales că referinţele mele sunt atât de sărace.

— Ce nu este în ordine la referinţele tale?

— Exact asta voiam să te rog. Vezi, în afara mătuşii lui Keith şi Carrie, nu există nimeni prin împrejurimi care să poată jura că nu sunt un monstru care torturează copii. Îl privi cu un zâmbet strâmb, apoi privi în

altă parte, de parcă ar fi fost jenată de ceva.

— Sper că mi-ai permite să iau o referinţă de la tine.

— Se face. Ar fi dorit ca ea să-l fi cunoscut mai bine, să nu mai fie nevoie să-i ceară permisiunea. Dacă are un nume de referinţă în plus, ar putea avea alte şanse în căutarea de ocazii.

— Ce-ţi trebuie, o scrisoare? Să dau un telefon în locurile unde ai fost deja?

Ea scutură din cap şi deveni conştientă abia acum că el o ţinea de mână. Privirea ei reîntâlni privirea lui, el putea jura că acum era mai puţin îngrijorată ca mai înainte.

— O să-i sun mâine, dându-ţi numele. Mulţumesc. Cred că ei te vor suna apoi dacă vor avea ceva de întrebat. Între timp o să caut şi eu ocazii.

— Ce s-a întâmplat cu Keith şi Carrie?

Nu-i mai văzuse pe monştrii cei mititei atunci când o luase pe Jennifer cu maşina, pentru că ea îl aşteptase în drum, la un colţ de stradă.

— Cred că de vină este tot ciclonul Harry, spuse ea zâmbind sec. Dacă n-ar fi fost ciclonul, n-am fi venit cu toţii la Seattle şi aş avut şi acum slujba.

— Ai pierdut slujba din cauza lui Harry?

Luă o înghiţitură din paharul cu apă gazoasă înainte să răspundă.

— Nu am fost dată afară, ci am fost înlocuită. Mătuşa lui Keith şi Carrie, Catherine, a decis că vrea să meargă ea în insulele Pilau cu copiii.

— Cum de a ajuns la concluzia asta?

— Cred că din vina mea. Nu m-am putut abţine să nu povestesc despre frumuseţile insulei. După ce, timp de două săptămâni, a tot auzit

poveştile mele despre mâncărurile delicioase şi despre soare şi altele, ea n-a mai rezistat tentaţiei. Ridică sprâncenele amuzată şi sarcastică.

— Trebuia să-mi dau seama că vremea veşnic umedă de la Seattle nu era pe lista locurilor ei preferate. De fapt, Catherine s-a mutat aici abia de anul trecut şi încă nu s-a obişnuit cu săptămânile lungi cu ploaie şi cer acoperit, aşa încât s-a agăţat de această şansă. Mie-mi place ploaia, spuse Jennifer. De fapt, dacă aş fi avut o garderobă corespunzătoare, cred că îmi şi place aici. Mi-am imaginat întotdeauna că aşa este şi în Anglia. Privirea lui alunecă pe jerseul ei roz şi moale, pe care îl purta peste blugii violeţi.

— Cred că ceea ce porţi este destul de potrivit. Ea privi în jos şi începu să râdă.

— Aşteaptă să îl vezi de douăsprezece ori când vei merge pe stradă. Atunci vei înţelege ce am vrut să spun.

Personal nu-l deranja dacă ar fi purtat mereu acelaşi lucru, cu condiţia ca să-l vadă mereu. Ea oftă şi continuă.

— În orice caz, aranjamentul Catherinei de a se duce acolo cu copiii, s-a făcut mai înainte ca să-mi dau seama de ce se petrece.

— Nu aveai un contract sau ceva de genul ăsta? Ea înmuie o felie de crevete preparat în sosul din cană şi îl ronţăi fără să se grăbească.

— Bineînţeles că părinţii lui Keith şi Carrie mi-au plătit două luni avans, fără să facă vreun act, asta era de două ori mai mult decât cerusem. Şi mi-au şi trimis lucrurile înapoi cu avionul, deşi nu ştiu ce o să fac aici cu lucrurile de acolo. Pantalonii scurţi şi bikinii nu prea se potrivesc cu clima de aici, nu-i aşa? Am trimis după hainele de iarnă de la Montana. Ar trebui să sosească dintr-o clipă în alta.

— Oamenii ăştia te-au debarcat la Seattle şi tot ce ţi-au oferit a fost

plata pe două luni? întrebă el fără să-i vină să creadă. Au nervii tari, înseamnă.

Obrajii ei parcă se coloraseră puţin.

— De fapt, au fost foarte generoşi. Zău, aşa. Mi-au oferit un bilet de avion oriunde aş vrea să merg în Statele Unite. Eu am ales locul acesta. A ales.

— De ce? Ea îi evită privirile, uitându-se la mâinile lor împreunate. Un zâmbet uşor îi apăru la colţurile gurii.

— Din acelaşi motiv pentru care Catherine merge în insulele Pilau. Cred. Aşa cum mi-ai prezentat coasta de nord-vest a Pacificului, mi s-a părut nemaipomenită.

— Asta-i tot? întrebă el liniştit. Ea-şi ridică genele şi-l studie mult timp.

— Nu, Matt, nu-i tot. Dar mai mult n-o să-ţi spun în seara asta.

El dădu din cap, fiindu-i teamă să scoată vreun cuvânt.

— Câteva luni, poate un an, spuse ea. Am atâtea de făcut, am atâtea locuri unde să mă duc, în loc să stau aici. E suficient atât.

— Ştiu. Era mai mult decât visase, câteva luni în loc de câteva momente.

— Mă bucur că ţi-ai schimbat intenţia de a dori să mă vezi.

Îl privi direct şi fără să se protejeze.

— Nu mi-am schimbat intenţia de a dori să te văd. Nici vorbă de aşa ceva.

— Atunci ce s-a schimbat?

— Tactica. Mi-am dat seama că este deja prea târziu să te scot din gândurile mele doar pentru că vreau. Inspiră adânc şi continuă încet.

— Dacă voi pleca, asta va fi dacă între noi se va termină totul… nu mai înainte ca să înceapă măcar.

— Crezi că vom termina ceea ce am început? întrebă el uşor.

— Sper. Fără să pară că a făcut-o din intenţie, ea îşi retrase mâna din a lui şi se lăsă pe pernele sofalei. El sesiză gestul, dar nu reacţiona. Deocamdată.

Degetele ei se jucau cu marginea, din jurul gâtului, a jerseului, şi el se întrebă câţi bani ar trebui să cheltuiască ca să-şi ia haine călduroase. Refugiaţii din calea ciclonului pe care îi luase din Pilau nu avuseseră drept la bagaje. Nu ar fi fost timp ca să le încarce şi nici să poată trece prin ciclon în siguranţă. Ea ar fi trebuit să-şi cumpere o rochie, ca să poată ieşi cu el la cina din noaptea aceea din Hawaii, şi dacă-şi amintea bine rochia aceea a fost ruptă. El curăţă crevetele şi spuse.

— Sora mea a lăsat pe aici o mulţime de lucruri în ultimii ani. Ea este cam de mărimea ta, poate puţin mai înaltă. Aş putea să ţi le arăt mâine, dacă vrei.

Se arătă surprinsă de această ofertă, apoi şi ea îi făcu o surpriză acceptându-le.

— Aş vrea. Catherine mă lasă să folosesc din lucrurile ei, dar puţine mi se potrivesc.

— S-a făcut. Sună-mă când vii mâine de la vânătoarea de servicii şi am să trec.

— De ce nu mă laşi pe mine să vin să le iau? întrebă ea. Nu este corect să te fac să circuli prin tot Puget Sound când şi eu sunt capabilă să ajung aici.

El scutură din cap. Voia să o vadă pe acasă mai mult decât orice

altceva, dar nu în felul acesta. Gradul de epuizare pe care îl arăta părea să mai dureze, aşa că nu dorea ca ea să umble pe străzile întunecoase, singură, după o zi lungă de căutare.

— Vin eu, Jennifer. Îi întâlni privirea şi îi interzise să se mai opună. Dovedind că are dreptate, ea nu se opuse şi el dădu din cap satisfăcut.

— Deci, unde ai de gând să-ţi cauţi de lucru? Ea râse slab.

— Oriunde unde aş putea găsi aşa ceva. Săptămâna trecută am bătut tot Seattle de la un capăt la altul. Catherine a fost totuşi drăguţă să-mi împrumute maşina, aşa încât am putut să mă plimb fără mare dificultate. Era tot ce putea face, se gândi el.

— Ai încercat şi puţin mai la sud?

— Unde mai la sud? El păstră o mină dezinteresată.

— Mai aproape de Tacoma, cred. Merită să încerci, mai ales că nu prea ai avut noroc la Seattle. Îşi ridică uşor capul şi se gândi.

— Nu ar strica să mă duc. O să iau un ziar din Tacoma, mâine, şi o să caut şi acolo. A fost şi asta un soi de victorie, se gândi el. Acum tot ce mai putea face era să spere că o să găsească ceva. Dar mai era o posibilitate de care ea nu vorbise nimic.

— Ce spui despre organizaţia care ţi-a găsit munca în insulele Pilau? Te-ai gândit să le mai dai un telefon?

— Sigur că da. Desena nişte cercuri pe faţa de masă cu degetul şi nu observă încruntarea lui. Nu asta voia el să audă. Când ea îşi ridică privirea de pe desenul acela invizibil, el observă cu stupoare că ea nu era în largul ei, că era ceva care o deranja. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi putut afirma că ea era pe cale să-i spună o minciună. Ideea, care-i trecuse prin minte, fu combătută datorită absurdităţii ei. Ce motiv să fi avut

Jennifer să-l mintă într-o poveste de acest gen? îşi mustră imaginaţia şi se concentra asupra celor spuse de ea.

— Le-am spus că sunt liberă, acum o săptămână. Dar la ultima solicitare a trebuit să treacă trei luni până a apărut angajarea corespunzătoare şi încă două până când s-au făcut toate formele ca să pot pleca. Cred că şi acum va fi nevoie de acelaşi timp până la rezolvare.

Nu fusese conştient că în tot acest timp îşi ţinuse respiraţia, până când aerul ţâşni cu putere afară şi tulbură serios lumina lumânărilor. Cinci luni, mai mult sau mai puţin. Probabil că până atunci o va scoate din lumea lui şi îşi va continua viaţa fără acest călător în jurul lumii alături de el.

Chelneriţa sosi cu masa de seară şi Matt se prefăcu că este atent la mâncare, pentru ca Jennifer să poată mânca în linişte. Ea nu arăta să-şi fi găsit timp pentru a lua o masă, de când luaseră ultima dată masa împreună. Ori strategia lui începea să dea rezultate, ori ea era suficient de flămândă ca să nu mai sesizeze tăcerea lui, pentru că ea termină friptura în sânge şi orezul la câteva momente după ce el terminase tot ce avea de făcut.

— Cât o să mai stai împreună cu mătuşa? o întrebă el după ce chelneriţa strânsese farfuriile.

— Până voi găsi o slujbă şi o să pot sta undeva. Sau până când ei vor pleca la Pilau. Oricare din ele se va îndeplini mai curând.

— Când vor pleca ei?

— Cred că în două săptămâni. Catherine are o grămadă de lucruri de aranjat.

El o privi ţintă, dar ea nu părea îngrijorată de situaţie. Se găsea într-un loc necunoscut, fără slujbă sau maşină sau un loc unde să locuiască.

— Jennifer?

— Mmm? îl privi peste marginea ceştii de cafea.

— Cu banii cum stai? răsuflă uşurat că nu se supărase. Ea zâmbi şi spuse:

— Banii nu reprezintă problema care mă îngrijorează, Matt. Ci situaţia asta de derivă, fără să mă simt ancorată în ceva. Cred că asta mă înnebuneşte.

— Mă ai pe mine.

— Nu la asta m-am referit. Îşi lăsă ceaşca de cafea şi îşi împreună mâinile.

— Întotdeauna am avut nişte răspunderi, au fost oameni care depindeau de mine. Îmi este greu acum să mă consolez cu gândul că singurul lucru pe care îl am de făcut, în fiecare dimineaţă, este să îmi refac viaţa în localitate.

— Dacă vei găsi ceva de lucru vei fi mai liniştită.

— Sper. Două săptămâni. Se gândea la ce bătaie de cap o să aibă dacă ea nu va găsi o slujbă. Îşi fixă în memorie că trebuie să îl sune pe organizatorul de zbor de la escadron, ca să evite să nu fie trimis în cursă în perioada asta.

— Ai avut o săptămână grea, dragă. Îmi pare rău că n-am fost lângă tine în aceste momente.

— Sprijinul moral contează mult mai mult decât îţi poţi închipui.

— Atunci de ce ai figura asta de căţeluş bătut?

— De fiecare dată când eram împreună, eu eram epuizată dintr-un motiv sau altul.

Faţa ei era umbrită de un regret.

— Aş fi vrut să mă cunoşti atunci când sunt în formă, nu în

momentele de slăbiciune. El o studie mult înainte de a răspunde.

— Orice om are momente când simte că bate pasul pe loc. Tu te descurci minunat în comparaţie cu alţii. Pe chipul ei apăru o licărire de zâmbet.

— Ai reuşit să mă faci să mă simt mai bine, cred.

O apucă un căscat zdravăn, şi el se amuză văzând că ea încearcă să-l reţină şi nu poate. Era hotărâtă să-şi continue planul.

— Îţi dai seama că am mai petrecut o seară discutând numai despre mine? Am venit ca să flecăresc despre problemele mele şi tu probabil că eşti obosit mort după cursă.

— Nu eu sunt cel ce cască, remarcă el. Am să te duc acasă cum îţi termini cafeaua aşa ca să te poţi odihni.

— Nu plec, până nu-mi povesteşti despre locurile minunate pe unde ai fost în ultimele trei săptămâni. Pentru prima oară în acea seară, ochii ei căpătară sclipirea ei obişnuită. Înţelese că Jennifer nu o spusese din politeţe. Într-adevăr voia să afle. Emoţiile şi aventurile cu care el se obişnuise erau pentru ea la fel de palpitante cum fuseseră pentru el, cu douăzeci de ani în urmă.

Aşa că începu să-i povestească despre turul contracronometru prin toate ţările Americii Centrale şi de Sud. Plecaseră pentru douăsprezece zile, dar păru o veşnicie deoarece avură o mulţime de treburi de făcut.

Jennifer dorea să ştie totul. Când chelneriţa le umplu ceştile de cafea din nou, Matt încercă să mai comprime povestirile aşa încât s-o poată duce pe Jennifer acasă, dar ea nu-l lăsă să treacă peste detalii. Ieşiră de la „Bolivia” pe la ora zece şi acum îşi stăpânea mai uşor dorinţa ei de a căsca.

Matt luă hotărârea să aterizeze, indiferent cât de mari ar fi

protestele ei. Trecu în viteză prin Panama, Honduras şi Costa Rica, apoi făcu un semn chelneriţei pentru nota de plată.

— Şi te-ai întors abia azi dimineaţă? întrebă Jennifer. Atunci nu-i de mirare că ai răspuns aşa de mormăit atunci când te-am sunat eu.

Ea termină cafeaua şi dădu deoparte ceşcuţa.

— Probabil că eşti năucit. El clătină din cap.

— Asta a fost săptămâna trecută. Cursa din care m-am întors azi dimineaţă a fost numai de trei zile.

— Şi unde ai fost?

— Pe aici. A fost o misiune. Ochii ei se măriră plini de curiozitate.

— Ce fel de misiune?

— Secretă. O pufni râsul.

— Cu alte cuvinte, mai mult nu-ţi spun.

— Asta-i tot.

Aruncă nişte bani pe nota de plată şi o scoase pe Jennifer din separeu. Luă pardesiele de la garderobă, o ajută pe Jennifer să se îmbrace şi se îmbrăcă şi el. Pleoapele ei erau grele acum, şi el înţelese că mai erau câteva minute până când ea va adormi în braţele lui. Într-un fel asta nu-l îngrijora.

Afară ora rece, aerul încărcat de ceaţa densă îl făcu să tremure la ieşirea din restaurant. Îşi petrecu un braţ în jurul lui Jennifer şi o conduse spre maşină. După ce o aranja înăuntru, se aşeză pe scaun şi porni motorul. Îl lăsă o vreme în gol, aşteptând ca radiatorul să o ia mai înainte ca să manevreze vitezele.

— Matt?

— Hmm?

— Mulţumesc pentru seara asta. Îşi roti capul pe pernă ca să-l poată privi.

— Îmi pare rău că n-am fost în formă.

Se întoarse către ea ca să-i mângâie obrazul.

— Dacă ai fost aşa de prăpădită, de ce oare vreau să te rog să ne mai vedem iar mâine seară?

— Nu-mi dau seama. Îi strânse mâna, închizând ochii.

— M-ai rugat?

— Te rog. El se lăsă peste manetă şi-i atinse fruntea cu buzele.

— Vrei să mergi mâine cu mine la restaurant? Ea întoarse capul şi-i sărută căuşul palmei.

— Mi-ar face mare plăcere. Adormi mai înainte ca şi el să-i răspundă cât de multă plăcere i-ar face. O privi îndelungat apoi o sărută din nou. Da, gândi el, i-ar face plăcere. Nu-i păsa de faptul că era foarte probabil ca să încheie şi seara următoare la fel ca şi acum adormind lângă el.

În următoare trei nopţi, Matt a mers la Seattle şi a dus-o pe Jennifer la restaurantele care erau mai apropiate de casa lui Catherine. Jennifer vorbea numai despre căutarea ei de servici, în termeni generali, plângându-se că lipsa ei de rezultate îi mărea sentimentul de frustrare. Matt ştia numai că ea căuta slujbe atât în Seattle cât şi la Tacoma şi că, dacă ea nu va găsi o slujbă de îngrijire copil pe timpul zilei, era gata să accepte şi ofertele de pe lungile liste sau un post de funcţionară într-un magazin. Orice de acest gen ar fi mult mai bine plătit, decât îngrijirea copiilor, recunoscu ea, şi în cel mai rău caz la fel de chinuitor, sau chiar mai rău.

Dorea să lucreze cu copii, cu toate acestea, şi era hotărâtă să

continue cu căutatul cât îşi mai putea permite. Fără să-i spună ceva, Matt şi-a sunat toţi prietenii însuraţi şi i-a rugat dacă au auzit despre alte necesităţi prin împrejurimi. Până acum nu primise nicio ofertă, dar el credea că exista întotdeauna o şansă.

Cu ocazia meselor la restaurant, Matt ajunse să o cunoască pe Jennifer şi i-a povestit mai multe despre el decât i-ar fi spus unei alte persoane. Oricum nici nu ar fi fost posibil să nu-i povestească, dat fiind curiozitatea ei interminabilă despre orice şi oricine din jur.

Nu statură niciodată prea târziu şi despărţirile lor nocturne erau imaginea castă a prieteniei liniştite care se înfiripase între ei. S-ar fi spus că episodul Hawaii nici nu existase… de parcă nu s-ar fi sărutat niciodată ca nişte îndrăgostiţi, ca şi cum n-ar fi împărtăşit nicio intimitate, cât de mică.

Pentru moment, Matt era satisfăcut. Restul urma să vină la timpul său, când Jennifer va fi pregătită. El putea să aştepte. Nu prea mult însă. Jennifer nu părăsise proiectul ei numai ca să-i facă lui pe plac. Inocentă sau nu, ea nu-l lăsă să uite că în spatele prietenei lui se găsea o femeie senzuală şi emotivă.

Primul exemplu avu loc în seara în care el sosi cu câteva minute mai devreme ca să o ia. Catherine îl lăsă să intre, în timp ce ea vorbea la un telefon portabil. Îi indică cu mâna liberă holul.

— Face baie la copii. Du-te şi spune-i că ai venit.

Matt se luă după ţipetele înalte ale copiilor şi după plescăitul apei ajungând la o uşă deschisă. Jennifer era în genunchi, aplecată peste marginea băii când spălându-i, când gâdilându-i. Matt se rezemă de tocul uşii, amuzat de râsetele şi de giugiulelile ei, în clăbuc până la coate, ea arăta atât de fericită. Nu era de mirare de ce căuta o slujbă la copii,

indiferent ce, se gândi el.

Ea era o mamă desăvârşită. Prin faţa ochilor lui trecu imaginea lui Jennifer dolofană, fiind gravidă, cu un copil la piept la alăptat, şi un altul trăgând-o de rochie. Jennifer, cu un zâmbet pe buze care era plin de minunea infinită a maternităţii. Jenny, împărtăşind entuziasmul vieţii cu fiinţele la a căror creare contribuise. Era un tablou demn de înrămat. Carrie îl văzu prima.

— Clonelu Matt? Jennifer privi peste umăr şi tresări.

— Am întârziat? El scutură din cap.

— Eu am venit mai devreme. Ai tot timpul. Căutând să atragă din nou atenţia asupra sa Keith azvârli un val de apă care o udă leoarcă pe Jennifer.

— De ce, drăcuşorule? exclamă ea, răspunzându-i cu o mână plină de clăbuci pe care o abătu în capul lui. Jocul deveni dur din acest moment, baia umplându-se de apă pe jos, clăbucii ajungând în cele mai neobişnuite unghere, şi tot locul răsuna de ţipete de bucurie. Când Jennifer declară pace, câteva minute mai târziu, copiii nu arătau ca fiind ei cei care făcuseră baie.

Matt îi aruncă vreo câteva prosoape, pe care le folosi la uscarea copiilor, după care ea îi trimise râzând la camerele lor. Mai trebuia şi să se îmbrace în timp ce aranja peste tot. Încă râdea când îşi usca faţa şi braţele, apoi aruncă prosoapele pe jos.

— Ştiu că nu-ţi vine să crezi, dar o să fiu gata peste cincisprezece minute.

Matt o auzi ca prin ceaţă. Era mult mai preocupat de ce vedea. Toată faţa bluzei ei albe era atât de udă încât devenise transparentă. Pânza

se mula pe sânii ei mici şi tari, dezvăluind nu numai conturul clar al sfârcurilor, ci şi culoarea mai închisă din jurul lor. Nuanţele trandafirilor roz, gândi el şi se întreba dacă ar fi mai închişi la culoare sau mai deschişi dacă n-ar fi bluza aceasta transparentă peste ei. Pe măsură ce privea la sânii ei, sfârcurile se întăriră şi împungeau materialul bluzei. Doamne, ca frumoasă era acum. Dorea fierbinte să reducă distanţa dintre ei şi să-şi pună palmele pe acele forme gata să plesnească. Gura lui… Simţi o durere profundă, care îi era cunoscută, în vintre. Îşi luă privirea de la sâni şi sesiză privirea încinsă de dorinţă de pe chipul ei. Ea îşi umezi buzele.

— Arăţi… flămând.

— Sunt. Se apropie cu un pas de ea, dar ea scutură din cap.

— Trebuie să mă îmbrac, Catherine, copiii. Ea gesticula slab cu o mână.

Privirile lui reveniră asupra sfârcurilor sânilor ei.

— Am putea oricând să sărim peste masa de seară, murmură el. Nu locuiesc departe. Ea scoase un ţipăt uşor, ridicând o mână să-şi acopere un sân în timp ce inspira adânc, întretăiat. Matt aproape că înnebunise în timp ce-şi imagina mâinile lui care o mângâiau, răscoleau, provocau. O dorea acum, în seara asta.

Ea clătină din nou din cap. Pe chipul ei apăruse o privire îngrijorată.

— Nu pot. Nu în noaptea asta. I-am promis Catherinei că voi fi devreme acasă aşa încât să poată şi ea merge la un film de noapte.

— La naiba cu Catherine, mârâi el, încercând să-şi aşeze mâna peste mâna ei. Căldura ei umană, fierbinte îi pătrunse în piele şi îl făcu să înceapă să tremure.

— Nu am vrut să te aprinzi, spuse ea. Dar tu te-ai uitat la mine…

— De parcă ai fi vrut să facem dragoste, termină el fraza în locul ei, urcând cu mâna în lungul gâtului ei până la păr.

— Și tu arătai că vrei același lucru. Ochii ei erau limpezi și oneşti.

— Vreau. Dar nu pe furate şi nici conform unui plan. Cuvintele ei îl făcură să-i bată inima cu putere.

— Atunci este vorba de „când", nu de „dacă". Ea încuviinţă. O privi un timp, apoi răsuflă puternic şi prelung.

— Bine, scumpo. Acum că amândoi ştim același lucru…

— Ştim. Aşteptarea deveni o tortură rafinată. Pentru amândoi, prefera Matt să creadă. Între timp, nu avea altceva de făcut.

Jennifer părea să-şi, recupereze buna dispoziţie – în orice caz, în bună parte. Ochii ei străluceau din nou, deşi Matt nu era întotdeauna sigur că era un sentiment adevărat sau un joc de bravadă de dragul lui.

Capacitatea lui de a se îngriji de soarta cuiva se manifesta puternic când era vorba de Jennifer, dar ea nu accepta nimic de la el. Era viaţa ei şi ea trebuia să şi-o reconstruiască, insista ea mereu în acest sens. Indiferent de cât de disperată era situaţia ei - sau cum i se părea lui – ea nu-i permitea să facă nimic altceva decât cel mult să-i împrumute din hainele surorii lui şi să o invite la restaurant. El se oferise să o conducă cu maşina la interviurile pentru angajare, dar ea insista că vrea să meargă singură.

Nu trebuia ca el să se îngrijoreze prea mult, îi spunea de fiecare dată când îşi exprima îngrijorarea în vreo problemă. Uneori, erau momente când era mai îngrijorată pentru el decât pentru ea însăşi.

Scânteia va reveni, înţelese el, dar ea devenise o altă femeie, mai matură şi el ar fi dat orice ca să reapară pasiunea aceea tinerească de viaţă,

care se vedea atât de des la ea mai înainte. Uneori, totuşi, înţelegea că pasiunea nu era deloc dispărută. Temporar pe planul doi, probabil, datorită hotărârii ei de a-şi face singură drum în viaţă, cu toate că ajunsese într-o direcţie neaşteptată, dar în niciun caz greşită.

După două zile de odihnă acordate echipajului, Matt reveni la munca de la escadron. Nu era multă activitate, cu excepţia faptului că, aşa ca de obicei, erau mult prea multe curse în program şi prea puţini piloţi disponibili care să le deservească. Evită sistemul cât putu mai bine, folosind fiecare şmecherie şi scuză pe care o învăţase în lunga sa carieră, dar până la urmă va trebui să renunţe. Nouă zile după ce revenise, trebui să plece într-o cursă de nouă zile în Germania.

Cu o noapte înainte de a pleca, o duse pe Jennifer la un mic restaurant italian care însă avea o atmosferă mult mai antrenantă decât mâncare, şi un serviciu supărător de eficient care reducea conversaţia la o propoziţie de tip „nimerit – ne-nimerit”. Aşteptă până când au terminat masa şi când putea vorbi fără să mai fie întrerupt, mai înainte ca ea să înceapă să vorbească despre călătorie.

— Cât va dura? întrebă ea.

— Cinci zile. Cu excepţia cazului în care avionul s-ar defecta, sau ar fi deturnat, sau s-ar întâmpla orice altceva care l-ar scoate din funcţiune, timp de două sau de trei ori timpul planificat. Nu-i spusese nimic despre posibilităţile acestea.

Ea îşi plecă privirea în poală, dar nu mai înainte ca el să nu observe că plana o oarecare panică în ochii ei. Panică? Ce se mai întâmplase şi el nu ştia nimic?

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic. Ea tuşi uşor şi, când îl privi din nou, ochii ei erau luminoşi şi curaţi.

— Poţi s-o numeşti invidie, colonele. Nu-i mai spusese „colonele” încă din Hawaii, şi lui nu i-a plăcut nici acum cum nu îi plăcuse nici atunci. Arăta ca şi cum ea ar fi vrut să-l ţină la distanţă. El avea nevoie ca ea să creadă că el nu se oferise ca voluntar.

— Am încercat să evit, dar ei nu au personal suficient la escadron, aşa că n-am avut cum.

— Nu fi fraier. Ea îşi trecu cu mâna prin păr şi îi acordă un surâs liniştit, fals.

— Dacă aveam o ocazie să zbor în Germania timp de două zile, m-aş arunca.

— Nu este însă o plimbare de plăcere.

— Dar nici tu n-o să lucrezi douăzeci şi patru de ore pe zi.

Ea dădu ceaşca de cafea la o parte.

— Păcat de vreme, totuşi. În perioada aceasta nu-i nicio şansă de tenis, nu-i aşa?

Ar fi dat oricât să ştie ce se petrece în capul ei. Ea îşi pusese în funcţiune toate mecanismele de apărare şi le utiliza la maximum de eficienţă.

— Mă voi întoarce mai înainte ca să-ţi dai seama.

— Bineînţeles. Ea dădea semne că nu-l credea.

— Probabil este spre binele tău, orişicât. Prea m-am încrezut în tine în aceste câteva zile.

— Nu într-atât încât să pot să-mi dau seama.

El se întinse peste masă şi îi luă bărbia între degete.

— Ştiu cât de importantă este pentru tine independenţa, Jennifer, dar eu am stat deoparte, privind strădania ta şi vreau să fac ceva mai mult decât să te invit la cină. Dacă mi-ai permite.

— E strădania mea.

— Nu trebuie neapărat să fie numai a ta. El o mângâie pe o parte a feţei, înainte de a-şi lăsa mâna să cadă iar, pe masa dintre ei.

— Nu vreau să mă compătimeşti, spuse ea vehement.

— Şi eu nu vreau să respingi ajutorul meu, numai pentru că te temi să nu-ţi pierzi afurisita asta de independenţă a ta, pe care o preţuieşti atât de mult.

Ea îl privi de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât.

— La ce mi-ar folosi să mă bazez pe cineva care abia dacă stă pe aici?

Acum ce a apucat-o? se întreba Matt. Nu se putea spune că ea nu ştia din ce-şi câştiga el existenţa. Scutură din cap derutat şi încearcă să discute cu ea.

— Este meseria mea, Jennifer. Nu pot să scap de obligaţia de a pleca mereu.

— Atunci este foarte bine că sunt independentă, nu-i aşa?

Pe faţa ei apăruse un zâmbet răutăcios şi el înţelese că ea credea că câştigase acest punct. Se uită pur şi simplu la ea. Era hotărâtă să lupte cu el şi el răspundea ostilităţilor cu o curiozitate aproape detaşată. El înţelese că străfulgerătoarea panică pe care o văzuse era la baza întregii comedii. Toată discuţia era doar ca să-l ţină cât mai departe de descoperirea adevărului.

— N-ai ajuns în poziţia pe care o ai acum, având pe cineva care să-

ţi facă treburile în locul tău, spuse ea.

— Dar nici nu am susţinut că le pot face singur. Au fost o mulţime de oameni, care m-au ajutat să obţin de la viaţă ceea ce am dorit. Am primit tot ce mi-au oferit pentru că aveau posibilitatea de a mă ajuta şi am ştiut că voi fi în stare să fac şi eu pentru alţii acelaşi lucru, cândva.

— Şi ai făcut?

— Tu ce crezi? Ea îl privi indiferentă. El se făcu că nu remarcase insulta, deoarece nu acolo voia să ajungă cu discuţia. Arătă spre parcare.

— N-aş fi putut găsi maşina dacă nu le-aş fi spus la o mulţime de indivizi că doream un Jaguar model vechi XJS. Terenul pe care este casa mea l-am găsit pentru că am făcut cunoscut oamenilor că mă interesează aşa ceva.

Dar slujba ta nu ţi-a găsit-o nimeni, îi venea să se dea cu capul de pereţi.

— Slujba am luat-o pe merit. Dar ca să devin atât de bun încât să o păstrez, a trebuit să muncesc în echipă. Ea aruncă şervetul pe masă şi-şi luă geanta.

— S-a făcut târziu. Vrei să mă duci acasă?

O s-o facă, dar numai pentru că ştia că, dacă n-ar face-o, ea ar fi în stare să meargă pe jos. Se opri în faţa casei Catherinei şi stătură un minut fără să vorbească. În lumina slabă a intrării, pe faţa lui Jennifer se vedeau umbre de epuizare şi îngrijorare. Ar fi vrut să o ţină în braţe, să o liniştească şi să-i spună că totul va fi bine.

Nu arăta că era dispusă să-l creadă. Avea un aer fragil, părea că era suficient un singur pai, ca să declanşeze dezintegrarea ei într-un milion de cioburi.

El privi într-o parte, pentru că ştia că ea nu dorea ca el s-o vadă în starea asta. Cândva, probabil atunci când va învăţa să aibă încredere în el, ea va afla că slăbiciunea poate fi suportată şi în doi. Aşa cum poate fi bucuria. Sau dragostea.

— Îţi mulţumesc pentru masă. Vocea ei avea un tremur uşor care, el ştia acum, nu-i făcea plăcere.

— Cu plăcere. Era totuşi un semn pozitiv că ea nu ieşise imediat din maşină. Îi dădu un minut ca să fie sigur, apoi întrebă:

— Ce este aşa de îngrozitor că nu poţi să-mi spui şi mie? El se întoarse spre ea şi se sprijini cu mâna pe volan.

— Nimic. Nu-l privi însă, continuând să se uite pe fereastră.

— Regret că am iscat disputa.

— Nu face nimic. Nu a fost cine ştie ce.

— N-aş fi avut nimic să-ţi reproşez, dacă n-ai fi vrut să mă mai vezi. Îl privi, figura ei arăta în același timp regret și nerăbdare.

— Nu ştiu ce mi-a venit. Cu câteva minute mai devreme ne simţeam bine şi după aceea încercam să te învinovăţesc că plecai.

— Şi ai reuşit. M-am simţit în plus. Zâmbi, ca să mai îndulcească cuvintele.

— Mi-ar face bine, dacă mi-ai spune ce te frământă cu adevărat.

Panica o cuprinse iar. O simţea, amplificată în cele mai mici colţuri ale maşinii încât aproape că devenise ceva cu dimensiune fizică. Aproape că o vedea, putea să o pipăie, apoi dispăru, reabsorbită de femeia de lângă el care refuza să-i împărtăşească temerile ei.

Se aplecă peste consolă şi îi luă în mână mâna ei, cuprinzând degetele ei reci care tremurau, în palma sa.

— Cred că sunt suficient de egoist, ca să pot spera că o să-mi resimţi lipsa, cât voi fi plecat. Privi la mâinile lor, apoi se uită la faţa lui cu o putere de pătrundere care-l ului.

— E o nebunie, să ştii.

— Ce anume?

— Felul în care mă faci să simt când mă atingi… sau priveşti.

Ea ridică o mână spre faţa lui şi urmări cu degetul conturul sprâncenelor cu o delicateţe pe care el o resimţi ca sălbatic de erotică. Îl străbătu o dorinţă atât de fulgerătoare, încât aproape că-i tăie respiraţia.

Inspiră adânc şi începu să se lupte să se stăpânească. Nu era un adolescent şi nu avea de gând să se comporte ca atare.

Era un bărbat care o dorea şi urma să-i dea o lecţie, ca să vadă cât de tulburătoare era dorinţa. Dorinţa fierbinte, totală, plină de satisfacţii.

— Ce simţi tu acum, Jenny? îi luă şi cealaltă mână de sub haina lui şi o puse în dreptul inimii, convingând-o cu bătăile nebuneşti ale inimii.

— Poţi să-mi spui, copilă? Sau preferi să-ţi spun în cuvinte ce-mi faci tu, de fapt?

Ochii i se împăienjeniră, după o excitare pasageră.

— Spune-mi. Degetele ei îi cuprinseră cămaşa, în timp ce el strecură o mână sub capul ei ca s-o tragă mai aproape.

— Ştii că te-am visat aproape permanent, după ce ne-am sărutat prima dată în insulele Hawaii?

— Visat? Abia şopti cuvântul, ceea ce făcu să-i bată nebuneşte inima.

— Da, scumpa mea. Vise în stare de veghe, nu în somn. Am făcut dragoste de atâtea ori, în toate felurile. Ea se apropie atât de mult, încât

simţi căldura umedă a respiraţiei. Degetele lui îi simţeau pe gât pulsul agitat, în timp ce o mângâia delicat dar insistent.

— Chiar mai înainte ca să ştii că mă voi reîntoarce la tine? îi plăcu cum puse ea problema.

— Visele erau tot ce-mi mai rămăsese de la tine, Jenny.

Îi mângâie gulerul puloverului ei Cardigan, apoi îi deschise nasturii în jos, până putu vedea forma delicata a sânilor ei ieşind din cupele din mătase ale sutienului. Căldura din vintrele lui atinse punctul dorinţei celei mai dulci şi mai solicitante.

— Ştii că n-am fost în stare să te sărut – să te sărut cu adevărat – pentru că m-am temut că îmi voi pierde firea şi te vei speria?

— Nu mă sperii, şopti ea.

— Ar trebui. Îşi ridică privirea de la sânii ei.

— Te-am dorit în patul meu aşa de demult încât nu mai pot fi delicat acum. Cel puţin, nu prima dată.

— Nu mă vei face să sufăr. El râse scurt.

— O să mă străduiesc să nu, dragă. O să încerc.

Îşi întoarse privirea la sânii ei, dar în acelaşi timp, simţea că îi doreşte gura, se bucură că are de unde să aleagă. Ce experienţă emoţionantă.

Rămăseseră atâtea lucruri pe care imaginaţia din visele lui nu le descoperise, atâtea senzaţii necunoscute.

— Asta a fost doar o mică parte, Jenny, spuse el aspru. O parte. Nu pot să plec mâine fără să păstrez în memorie ceva adevărat.

Ceea ce-i răspunse îl făcu să tresară.

— Oricând putem să mergem la tine acasă. Inspiră adânc şi expiră

încet.

— Am putea, dragă. Dar mâine la cinci dimineaţă trebuie să fiu la raport şi, dacă te-aş duce acum acasă, mâine aş pilota afurisitul de avion în somn.

— Of!

— Plouă? întrebă el, văzând cât de dezamăgită era, în timp ce el îşi liniştea nervii săi încordaţi. Ea încuviinţă. Degetele lui porniră de-a lungul curbelor delicate ale sânilor ei mici, mergând pe marginea mătăsii o dată, de două ori, apoi iar, văzând că îi plăcea. Respira scurt şi repede, era surprinsă dar îi plăcea, şi geamătul care-i scăpă de pe buze îi alimentă propria lui emoţie.

Limba trasă o cale umedă peste buzele ei şi el nu mai putu să se abţină să o sărute. Se aplecă în faţă până când buzele lor se atinseră. Gura ei se deschise sub apăsarea buzelor lui, limba ei ca un bici leneş se plimba peste dinţii lui. O lăsă să se joace, bucurându-se şi el de jocul excitant pe când ea se obişnuia cu buzele lui. Buzele ei erau vii şi îndrăzneţe la atingerea buzelor lui, gustul lor era o bucurie pe care şi-o va aminti.

Prelungi sărutul pe când degetele lui apucară sutienul şi coborî mătasea în jos peste sfârcurile ei umflate. Aspiră ţipătul ei uşor, de plăcere şi îi mângâie gura cu penetraţiile adânci şi ritmice ale limbii, în timp ce degetele se jucau cu vârfurile acoperite cu mătase. Îşi înfipse degetele în pieptul lui, apoi se întinseră în timp ce el o legănă cu săruturi delicate. Când se aplecă cu gura ca să-i sărute sânii, simţi cum unghiile ei îl pătrunseră.

Voia mai mult, dorea mai mult. Ţipetele uşoare ale lui Jennifer şi săruturile ei fierbinţi îl aduceau în pragul nebuniei. Locul nepotrivit la

timpul nepotrivit. Îşi blestemă norocul. Totuşi, era clar, ea era femeia potrivită. Regretând, el dădu încet drumul cupelor sutienului ei lăsându-le să acopere sfârcurile roze şi umede. Încet, ca să nu piardă nici cea mai neînsemnată senzaţie, îi încheie la loc puloverul, cu mâini care tremurau.

— Te simţi bine, draga mea? Şi vocea-i tremura, dar acum nu-i mai păsa dacă ea îl vede atât de vulnerabil.

— Nu. Îşi lipi faţa de pieptul lui.

— Nu vreau să pleci.

— Să plec acum sau te referi la cursa de mâine?

— Niciodată. Adora onestitatea ei. Cuprinzând-o cu braţele, o ţinu strâns, în timp ce inimile lor zburau când mai repede, când mai încet profitând de timpul pe care-l aveau ca să le liniştească.

— Jennifer?

— Da.

— Data viitoare n-am să mă mai opresc.

— Data viitoare n-am să te mai las.

CAPITOLUL 8

— Ne pare rău. Sunaţi la un număr care a fost deconectat sau care nu mai este în folosinţă. Dacă credeţi că aţi greşit numărul, mai verificaţi-l şi încercaţi din nou.

A făcut şi asta. Telefonul lui Catherine fusese probabil deconectat cât timp el fusese plecat în Germania. Jennifer dispăruse.

Matt puse receptorul în poală şi se lăsă pe spate în scaun, privi îngândurat la tabloul zborurilor de pe celălalt perete. Echipele zburau în misiune în lumea întreagă, începând cu Islanda şi terminând cu Australia. Totuşi, dacă Matt trebuia să comunice cu un membru dintr-un echipaj, pentru un motiv oarecare; tot ce trebuia să facă era să verifice cursele, să ia telefonul şi să-l caute prin telefon. Dacă misiunea fusese modificată, cineva ştia acest lucru şi unde fusese redirijată. Sau dacă avionul suferise o avarie şi echipajul profita de timpul liber, ei erau obligaţi să anunţe din timp la centrul de control.

Chiar dacă avionul era în zbor, trebuia să aştepte până în momentul aterizării. Dacă nu era ceva urgent, atunci trebuia să facă o improvizaţie şi să vorbească în zgomotul motoarelor.

Nu era uşor şi lua ceva timp să găseşti pe cineva, dar se putea face. Echipajele nu aveau cum să se piardă pentru că mulţi vegheau asupra lui.

Jennifer nu avea asemenea supraveghere. Asta va face ca găsirea ei să fie o problemă mult mai dificilă.

Acum el înţelegea ce o îngrijora atât de mult. Ştiuse chiar în noaptea dinaintea plecării lui în Germania că o să trebuiască să găsească un loc unde să locuiască. Unde oare? Dacă i-ar fi spus, i-ar fi propus să stea la

el cât timp era plecat… ceea ce era exact motivul pentru care nu-i spusese o vorbă despre asta. Preferase să meargă să închirieze ceva sau să stea la un hotel, decât să sacrifice o parte cât de mică din independenţa ei şi să-i ceară ajutor.

Natura independentă a lui Jennifer începea să irite în anumite momente enervante. Luă din nou telefonul. Formă numărul şi introduse codul pentru mesaje. Niciun mesaj de la Jennifer.

Matt îşi luă picioarele de pe birou şi o porni spre uşă. Cinci minute mai târziu, află de la punctul de control al Escadronului Patru că John Allen plecase în misiune înaintea lui Matt şi că nu se întorsese încă. Matt se gândi să întrebe dacă Allen era însurat. Nici de aici nu a ieşit nimic. Allen era neînsurat şi locuia singur. La fel ca şi celălalt vecin al lui Catherine.

Matt se uită la ceas. Ora şase. Îi spusese că se va întoarce noaptea târziu. Dacă ea o să-l sune, asta nu se va întâmpla mai devreme de mâine dimineaţă.

Nu prea e bine. Grăbindu-se către escadron, îşi aruncă bagajele în Jag şi o porni spre Seattle – dacă telefonul a fost deconectat dar ei mai sunt acasă? Nu era nici aşa. Putea să spună fără să se mai dea jos din maşină că în casă nu mai era nimeni. Intră totuşi în curte şi se uită pe fereastră. Plecaseră.

Matt se plimbă prin împrejurimi, grăbindu-se prin ploaia uşoară care începuse să cadă între timp. Mătuşa lui Keith şi Carrie nu lăsase noua adresă la nicio persoană cu care vorbise. Cei mai mulţi dintre aceştia n-o observaseră pe fata cu părul roşu care locuise aici în ultima lună. Când reveni în maşină, uniforma lui era leoarcă şi se simţea învins definitiv.

Jennifer dispăruse, se evaporase iar.

Matt verifică mesajele telefonice, încă o dată, când ajunse acasă. Nicio noutate. Dar nici nu mai aştepta. Jennifer o să-l sune când va fi dispusă. Avea alte lucruri de făcut mult mai importante, în legătură cu viaţa ei, decât să se preocupe pentru un om care era mai mult plecat decât acasă. Luă o bere din frigider şi merse în salon, unde o bău în picioare în timp ce căuta prin corespondenţa primită în ultima săptămână. Ploaia lovea în ferestre ascunzând stelele şi luna. Fără să se gândească la costumul său de zbor, ud leoarcă, Matt se uită o clipă să admire muzica oferită de corul lichid al naturii.

Un fulger străbătu cerul întunecat, oferind, timp de o fracţiune de secundă, imaginea unui peisaj spectaculos. Lacul era brăzdat de valuri, tăiate de vânt şi bătute de ploaie. La marginea lacului, un grup de sălcii se plecau şi se frământau sub acţiunea furiei furtunii. Debarcaderele se luptau cu valurile, ţinându-se bine de mai, părând ferm hotărâte să nu cedeze. Propriul lui debarcader arăta capabil să reziste la tot ce putea dezlănţui furtuna, dacă nu chiar şi la mai mult. Îl construise solid, aşa cum îşi construise şi casa. Solid şi sigur.

Dumnezeu ştie ce locuinţă îşi găsise Jennifer. Întorcându-se cu spatele la ferestre, strânse din dinţi şi hotărî că-i acordă douăzeci şi patru de ore înainte de a începe să ia la rând apartamentele şi hotelurile. Apucându-şi sacoşa, el o luă în sus pe scări şi îşi scoase uniforma udă. Când sună telefonul, el se afla la duş.

Deschise uşile de sticlă şi apucă telefonul mobil de pe etajeră, unde-l lăsase ultima dată. Apăsă comutatorul şi se vârî iar sub duş.

— Eu sunt, Jennifer. Simţi că îl străbate un fior, de uşurare.

— Unde eşti?

— N-o să-ţi spun. E un loc prăpădit.

Aşteptă o secundă, ca să-şi potolească nerăbdarea înainte de a întreba.

— Prăpădit la Seattle sau la Tacoma? Nu îndrăzni să întrebe cât e de rău. N-o să stea acolo decât până va veni el s-o ia cu maşina.

— Tacoma.

— Bine. Cel puţin n-o să trebuiască să te conduc până la Seattle la noapte. Poţi fi gata în treizeci de minute? Apucă săpunul şi se clăbuci zdravăn pe piept şi pe braţe.

— Ţi-am mai spus, nu poţi veni aici. Avea aerul că nu mai vrea să se războiască cu el.

— Ce făceai la Seattle?

— Te căutam, bineînţeles. N-ar fi fost necesar, dacă mi-ai fi spus că te muţi.

Vocea lui era plină de reproş, dar nu se putu abţine. Îl făcuse să se îngrijoreze degeaba şi el nu avea chef să o lase să scape aşa de uşor.

— Matt, ştiai că, mai devreme sau mai târziu, urma să mă mut. Poate că am crezut că voi fi capabilă să-mi găsesc singură ceva.

— Sau poate că te-ai temut că n-o să te las să stai în casa aceea, mormăi el ştergând clăbucii de pe corp şi închizând duşul.

— Nu aveai cum să mă opreşti.

— Nu te crede atât. El prinse telefonul între umăr şi ureche şi se şterse cu prosopul pe cap.

— Acuma să-mi spui de unde să te iau şi pe urmă ieşim să luăm

masa de seară.

— E târziu.

— Ba e devreme.

— Trebuie să mă scol mâine dimineaţă.

— Mâine-i duminică. N-o să poţi găsi o slujbă în această zi.

— Am mâncat deja.

— Nu-i nimic, tu o să te uiţi la mine cum mănânc. N-am mâncat decât o cutie de prânz, la Norton şi nimic altceva. Aruncă prosopul pe bară şi scoase aparatul electric de ras, de rezervă, dintr-un sertar.

— Unde-i Norton?

— În California de Sud. Acuma termină cu secretele şi dă-mi adresa.

Ea se gândi aşa de mult încât el începuse să se îngrijoreze că n-o să i-o dea niciodată. Începu să folosească şi un ton mai delicat.

— Vreau să te văd, Jennifer. Te rog. Ea oftă lung şi arătă obosită.

— Sunt atât de obosită, Matt. Nu o să oboseşti şi tu dacă o să mă priveşti căscând toată noaptea?

— Nu. Simţi că trebuie s-o forţeze cu ceva.

— A trecut aproape o săptămână, Jenny. Trebuie să-mi acorzi şi mie o oră. Îi acordă.

— La două străzi de aici, se află o cafenea deschisă non-stop, e la zece minute pe jos, te aştept acolo. Îi dădu adresa şi închise mai înainte ca el să poată spune ceva. Grozav, îşi spuse, pe când lama aparatului de ras trecea peste bărbie. Nu numai că Jennifer locuia într-o casă prăpădită, dar nu avea nici mijloace de transport. O să meargă pe jos prin ceea ce era probabil o vecinătate de proastă calitate, în întuneric, pe ploaie.

O fi ea centura neagră sau n-o fi, lui însă nu-i plăcu deloc ideea. Ea era atât de obosită că nu putea să se bată cu o muscă, darămite cu o ameninţare adevărată.

Îşi puse pantalonii de lână, de culoare mai închisă, o cămaşă cu mâneci lungi şi un pulover cu guler galben. În momentul când ieşi din casă, un fulger brăzda cerul, efectul electric al furtunii făcea ca lămpile de iluminare să pâlpâie. Se vârî într-un impermeabil de in şi se îndreptă spre Jeep. Era cea mai bună alegere având în vedere apa adunată pe străzi.

În plus, Jaguarul nu avea suficient spaţiu atât pentru Jenny cât şi pentru eventualele ei bagaje, adunate în ultima lună.

O s-o aducă acasă şi nu va mai accepta ca ea să refuze.

Ea nu are niciun pardesiu ca lumea, fu primul gând care-i veni lui Matt când o văzu intrând în cafenea. Impermeabilului galben o apăra ca să nu pătrundă apa, dar nu o apăra de frig. Strânse din dinţi când ea îl agăţă de un cui la intrare, abia abţinându-se să nu o critice, deoarece îşi dădu seama că nu putea purta ceva ce nu avea. Probabil că-i dăduse înapoi lui Catherine paltonul împrumutat. Avea altceva mai bun de făcut decât s-o cicălească pentru că nu-şi cumpărase lucruri când ea aştepta să-i sosească hainele de la Montana, i-ar fi răspuns că este treaba ei. Independenţa, asta a ei şi toate celelalte. În seara asta va avea de purtat bătălii mari.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea. Mi s-a blocat cheia în broască şi a trebuit să iau un cleşte ca s-o scot. Îi zâmbi în faţa intrării slab iluminate.

— A trebuit să bat la unsprezece uşi până când am găsit pe cineva care vorbea englezeşte şi avea şi ceva scule.

Bătuse la uşi străine, în cartierul acela. Noaptea. Nu mai putu

suporta. Mâna lui alunecă sub bogăţia de păr până la ceafă, o împinse într-un colţ, acoperind-o cu corpul. Era un fel de izolare.

Ea-l privi şi el văzu că epuizarea, pe care o bănuise când o auzise la telefon, desenase umbre întunecate în jurul ochilor. Se simţi vinovat că o ţinea aici lângă el, în loc s-o lase să doarmă.

Să doarmă în patul din casa aceea prăpădită. Sentimentul de vinovăţie se evaporă. Degetele lui urmăreau contururile cearcănelor ei, apoi se înfundară în părul ei.

— Mi-ai lipsit. Îşi frecă buzele de ale ei şi simţi tremurul sânilor ei, delicaţi prin straturile de ţesături care îi despărţeau.

— Şi tu mi-ai lipsit, şopti ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui. N-am vrut, dar asta e.

— Vreau gura ta, fetiţo, ceru el încet. M-am tot gândit la gustul ei timp de cinci zile. Şi nopţi. Nu mai pot aştepta.

Buzele ei se deschiseră cu un suspin pe care-l înghiţi cu o nerăbdare nestăvilită. Braţele sale o cuprinseră, lipind-o strâns de şolduri, în timp ce el îi explora gura cu o conştiinciozitate care dădea o idee de cât de multă nevoie avea de ea. Sărutul lui nu avea nimic delicat, dar cu toate acestea el sesiză că şi ea îi răspundea la sărut cu o nerăbdare egală cu a sa.

Gura lui plana spre buzele ei când dintr-un unghi, când dintr-altul îi simţea braţele ca un şarpe în jurul gâtului, cu câteva momente înainte de a i se înmuia genunchii, când îi scăpă de pe buze un oftat de pasiune. Apoi se auzi uşa de la intrare şi simţiră un curent rece, mai înainte ca să-i audă pe noii sosiţi. Îşi slăbi strânsoarea, dar nu se mişcă din loc până ce noii sosiţi intrară, pe lângă ei, în cafenea. Se uită la buzele ei, care erau roşii şi umflate, şi zâmbi.

— Arăţi de parcă ai fost sărutată.

— Exact aşa mă şi simt. Degetele ei alunecară peste buze.

— Crezi că va observa cineva?

— Va observa. Îi luă degetele de pe buze şi îi atinse cu degetul mare buza de jos.

— N-ai vrea să sărim peste cină şi să ne întindem puţin în Jeep? Ea scutură din cap.

— Nu încă. Parcă spuneai că mori de foame. Nu încă. Îi plăcu felul în care o spusese.

— Un om poate fi flămând şi de altceva, mult mai important decât mâncarea, o necăji el, plimbându-şi buzele peste rădăcina nasului ei.

— Şi o femeie trebuie să ştie ce îi trebuie şi în ce ordine, ripostă ea, cu un zâmbet obraznic pe buze. După cât timp pierdem noi prin restaurante, cred că priorităţile tale sunt bine stabilite. Realizezi cumva că aproape singurul lucru pe care îl facem este să mâncăm?

— Ceea ce arată ce puţin timp am avut. O cuprinse apoi de talie şi o conduse în restaurant. Se grăbiră spre un separeu, lângă peretele din spate, şi comandară un hamburger şi cartofi prăjiţi pentru Matt şi cafea pentru amândoi.

În timp ce aşteptau, o întrebă cum merge cu căutarea slujbei, evitând cu bună ştiinţă subiectul privind locuinţa. O să vină şi momentul acestei întrebări, timp au berechet.

— O să mai las să treacă o săptămână după care voi căuta şi alte oferte în afară de îngrijirea copiilor, spuse ea scuturând din cap. N-am crezut că e atât de dificil de găsit o slujbă. Cred că asta demonstrează că sunt foarte arogantă, deoarece sunt mii de oameni capabili acolo, care caută

slujbe, şi nici ei nu au mai mult noroc decât mine. Încep să mă simt ca o cifră statistică despre care citeşti în ziare.

Cafeaua sosi şi ea cuprinse cu degetele ceaşca, de parcă de abia aştepta ceva fierbinte. Matt o studia, privind pe deasupra ceştii, observând că ea arăta surprinzător de veselă. Ochii ei sclipeau tot aşa de puternic ca şi în insulele Hawaii, şi remarcă şi o gropiţă mică în obraz.

Chiar cu cearcăne de oboseală sub ochi, el avu impresia că ea era mai puternică acum ca niciodată. Mai fericită.

— Dacă goana după slujbă merge aşa de prost, de ce arăţi aşa de fericită?

— Cred că faptul că am scăpat de Catherine are şi avantaje.

Lăsă ceaşca din mâini şi îşi turnă crema în lichidul negru. Adăugă un pacheţel de zahăr şi amestecă uşor cafeaua.

— Le duc dorul lui Keith şi lui Carrie, dar era un chin când îi auzeam făcând planuri, în timp ce eu nu puteam să mă întorc cu ei la Pilau.

— Când au plecat?

— Ieri, dar eu m-am mutat acum trei zile când cei de la mutări au venit să împacheteze lucrurile lui Catherine. El se încruntă.

— Mi se pare că spuneai că banii nu constituie o problemă. Vrei atunci să-mi explici de ce locuieşti într-o casă părăsită?

— Am spus că banii nu constituie o problemă nu că îmi pot permite să arunc cu ei.

— Ca să găseşti o locuinţă decentă nu înseamnă să arunci cu banii.

— Dacă îmi drămuiesc bine banii, pot să-mi permit să nu lucrez aproape un an, sau chiar mai mult. O privi fix în ochi, rezistând privirii ei, imobile şi hotărâte.

Ea câştigase un punct, lucru care nu-i făcea chiar plăcere.

— Totuşi simt că voi găsi o soluţie în curând. De aceea nu sunt îngrijorată. Zău aşa. Sorbi o înghiţitură din cafea şi schimbă subiectul.

— Am crezut că nu ai să te întorci azi, decât noaptea târziu.

— Am câştigat o jumătate de zi pe Coasta de Est şi am reuşit să ne păstrăm avansul pe tot traseul de întoarcere. Am sosit la amiază. Încruntă din sprâncene, mirată.

— Cum poţi câştiga o jumătate de zi?

— De fapt am câştigat o jumătate de noapte. Zâmbi când văzu ce mirată era şi îi explică.

— Avem dreptul la un număr de ore de odihnă pentru echipaj în funcţie de durata de zbor. Uneori - cum e cazul la această cursă – se admit ore în plus dintr-un motiv sau altul. Echipajul a hotărât că ar prefera să ajungă mai devreme acasă şi să sară peste timpul acordat suplimentar.

Nu spuse nimic despre faptul că ideea de a se grăbi către casă, pe baza unui orar mai comprimat, era de fapt a lui. Echipajul nu a făcut obiecţii de vreun fel, cu toate că doi militari au mormăit că pierd o jumătate din diurna pe o zi.

Le promisese că îi va recompensa. La cursa următoare el le va oferi băutură.

Veni şi mâncarea şi el mânca în timp ce Jennifer îi povesti ultimele zile cu Keith şi Carrie. Mătuşa lor nu prea stătea după ei, aşa că cea mai mare parte a timpului liber a lui Jennifer a petrecut-o având grijă de ei. Între timp, Catherine îşi făcea bagajele. Nu că a avut mult timp să le ofere copiilor, cum îşi dădu Matt seama. Alergatul de la un capăt la altul al golfului Puget Sound în căutarea unei slujbe îi răpea majoritatea orelor de

zi şi cam toată energia.

Mâncă cât putu mai repede, fără să se abată prea mult de la regulile manierelor elegante şi făcu un semn pentru nota de plată.

— A fost destul, spuse când ea îl privi surprinsă. Hai să mergem. Se uită la ceas.

— Parcă ţi-am promis o oră.

— Aşa este. Am hotărât că este mai bine să petrecem timpul rămas cu împachetarea. Sosi nota de plată şi el aruncă nişte bancnote acoperind-o.

Cutele de pe fruntea ei arătau că este derutată.

— Poftim? El ieşi din separeu.

— Haide, Jennifer. Cu cât terminăm mai repede, cu atât vei avea mai mult timp de dormit.

— De ce să terminăm? îl lăsa să o tragă afară şi se lăsă condusă la uşă fără să protesteze.

— Să facem bagajele. Doar ţi-am spus. Îşi apucă pardesiul din cui şi-i acoperi braţele cu el.

— N-o să petreci încă o noapte acolo. Pardesiul acesta, care nu era al ei, îi distrase atenţia. Privea la mânecile lungi care-i acopereau mâinile.

— Ăsta nu-i al meu.

— O să-ţi ţină cald. Hai să mergem. El o conduse afară, ţinând impermeabilul deasupra capului. Era obosită pentru că alergă după el fără nicio urmă de ezitare. O ajută să intre în Jeep, apoi ocoli prin faţă şi se urcă la volan, aruncând impermeabilul pe banchetă.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă maşină?

— E acasă. Porni motorul şi maşina prinse viaţă. Ieşi din parcaj, apoi aşteptă ca ea să-i spună încotro s-o ia.

— Încotro?

— Unde?

— Acolo. La stânga sau la dreapta?

Nu-i mai lăsă nicio portiţă de scăpare, şi nu se simţea vinovat de ceea ce făcea.

— Ţi-am spus, Matt, spuse ea cu o voce perplexă. Nu vreau să vii acolo.

El încerca să nu-şi arate supărarea.

— Am să stau acoLo doar cât îţi va trebui să împachetezi şi să plecăm. În noaptea asta vii la mine acasă.

— În casa ta? Suna ca şi cum ar fi spus „pe lună?". Ar fi trebuit să râdă dacă n-ar fi fost atât de sigur că făcea ceva ce trebuia făcut.

— Casa mea. Nu mai permit să dormi în acea mizerie încă o noapte. Acum spune, încotro? Tu nu mai permiţi. Începu să râdă fără să-l ia în serios, după care arătă cu mâna spre dreapta.

— Cum ai ajuns să-mi spui unde trebuie să dorm şi unde nu?

Intră pe şosea şi se concentra să nu dea peste cineva în ploaia aceea zdravănă.

— Casa aceea prăpădită este atât de prăpădită încât nu vrei nici măcar să mă laşi s-o văd. N-o să mă mai suport, dacă te las să mai stai acolo.

— Iar te mai întreb, ce te bagi în treaba asta?

El intră cu Jeepul în curbă şi frână. Cu mâinile pe volan, o fulgeră cu privirea.

— Mă bag, pentru că tu mi-ai lăsat săruturile, ca să am ce să visez.

Ea îşi încruntă fruntea.

— Nu despre asta este vorba, Matt. Indiferent ce se petrece între noi, nu are nimic de a face cu locul unde am ales să stau.

— Greşeşti. Scutură vehement din cap.

— Eu nu pot simţi, în felul în care simt pentru tine, şi să mă gândesc îngrijorat la siguranţa ta în fiecare minut.

— Am reuşit să-mi port de grijă, destul de bine, la Honolulu. El se încruntă.

— Dacă acest loc este atât de nenorocit pe cât îmi imaginez, va trebui să fii gata în orice moment cât timp eşti acolo.

El inspiră de vreo două ori adânc şi liniştit, apoi privirile lor se întâlniră.

— Am două camere libere, poţi să alegi care îţi convine.

— Propria mea cameră?

— Propria ta cameră. El se aplecă spre ea şi-i netezi cutele de pe frunte.

— Nu te iau acasă ca să împarţi patul cu mine. Asta este altceva. Vreau ca tu să te simţi în siguranţă şi să te poţi odihni ca lumea.

— Aşa să fie? Vocea ei era o şoaptă uşoară care i se cuibări în inimă.

El se făcu că nu înţelege, doar ca ea să creadă că nu se gândise la altceva.

— Ce să fie, dragă?

— Îmi vei cere să împart patul cu tine?

— Absolut.

Zâmbetul lui era forţat, câtă vreme ea nu acceptase încă să vină, siguranţa ei era ceea ce conta. Restul se va realiza de la sine, la timpul

potrivit.

— Dacă te gândeşti puţin, noi am căzut deja de acord că nu mai este problema dacă să facem dragoste sau nu, ci când.

— Îmi amintesc.

— Imaginaţia face să fie şi mai grozav, murmură el repezit. În fiecare noapte când mă culc fără tine, mă gândesc că data viitoare, când voi adormi voi fi cu tine. Obosită de atâta dragoste, cu pielea fremătând pentru că mai vrei o dată.

Auzea respiraţia ei întretăiată şi tulburată.

— Cred că-mi place aşa.

— Să împărţim acelaşi pat? Sau să facem dragoste şi apoi să facem iar, fără ca să apucăm ca măcar să ne mai tragem răsuflarea? Dădu din cap. Îi plăcură amândouă variantele. El respiră profund şi zgomotos, cum îi era obiceiul. Această onestitate a sentimentelor ei îl omora.

— Curând, scumpo. Foarte curând. Totuşi, cred că nu în noaptea asta.

Mâna lui căzu pe maneta de viteze şi o cuprinse ferm.

— Când vei veni la mine în pat, vreau să fii trează de-a binelea, ca să ştii ce se petrece. Prima dată, oricum va trebui.

— Eşti aşa de sigur de dorinţa ta, Matt? întrebă ea încet. Să ştii că nu trebuie să te ocupi de locuinţa mea doar ca să satisfaci nişte poveşti imaginare.

Bărbia lui se încorda de parcă îşi impunea să nu o strângă de gât. Doamne, chiar credea că se ocupa de mutarea ei numai pentru a realiza condiţii pentru a face dragoste? Căuta să fie cât mai explicit.

— Vom face dragoste, indiferent dacă vei locui într-o casă

prăpădită sau acasă la mine. Şi tu o ştii. Aş fi preferat să fie o casă ca lumea, dar aşa ai ales tu. Nu-mi place unde locuieşti, dar n-am niciun drept să te scot de acolo.

Băgă Jeepul în viteză şi continuă drumul. Făcuse tot ce putuse s-o lege fedeleş şi s-o ia acasă fără acceptul ei. Tocmai se gândea cum s-o facă, când se pomeni că îl bătea pe braţ.

— Trebuie să te întorci, Matt.

— De ce?

— Pentru că mergi în direcţia opusă. Casa aia este zece străzi mai înapoi.

CAPITOLUL 9

— O să stau numai până voi găsi un loc ieftin, dar decent unde să locuiesc, spuse Jennifer, punând mâna pe mânerul uşii pe când Matt cotea cu Jeepul după colţ.

Nu-şi lua ochii de la drum.

— Orice vrei. Casa este suficient de mare ca să locuim amândoi, în acelaşi timp.

Îşi putea permite să fie generos acum, când reuşise să o scoată din ceea ce un proprietar de mahala îndrăznise să numească apartament. Era mai rău decât îşi imaginase – o mobilă ieftină, pe un linoleum ieftin, cu becuri fără abajururi care atârnau din tavan, şi nimic care să asigure încălzirea. Matt aruncă o privire şi înţelese că o va scoate de aici cu sau fără voia ei.

Din fericire, şi ea era uşurată că părăsea casa aceea tot aşa cum fusese şi el când văzu că este de acord. Se întoarse şi-l privi.

— Poate ar fi mai cuminte dacă aş încerca să găsesc o cameră în casa cuiva, îmi închipui ca aş putea găsi aşa ceva în jurul universităţii sau unui liceu, tu ce crezi?

— Nu-ţi bate capul cu asta în seara aceasta, Jennifer. O să te ajut să cauţi, după ce o să te odihneşti puţin. El intră pe drumul de acces de acasă şi apasă butonul de deschidere a uşii garajului.

— Mâine este duminică, Matt. Este ziua cea mai potrivită pentru a studia anunţurile de închiriere din ziar. El parcă Jeepul şi-i aruncă o privire întristată.

— Aşa că o să le vedem. Nu crezi că putem aştepta la fel de bine

după ce te vei fi odihnit noaptea, în loc să te frământi cu gândul la cât de repede te vei putea muta?

— Regret, şopti ea. Numai că… El îi apucă bărbia în palmă.

— Numai că eşti prea obosită ca să gândeşti ca lumea acum. Hai la culcare, mai înainte ca toate planurile tale să înceapă să se reverse.

Nu mai aşteaptă răspunsul ei. Ieşi din Jeep, deschise uşa din spate şi luă unica cutie care cuprindea toate lucrurile ei. Împachetatul n-a durat mult, dacă ţinea seama că tot ce avea erau câteva lucruri cumpărate, la care se adăugau câteva din lucrurile surorii lui, pe care i le împrumutase de curând. Încă nu veniseră lucrurile de la Pilau sau de la Montana, îi spuse ea, mai ales că era îngrijorată de neputinţa poştei de a clarifica problema. O să discute la poşta luni dimineaţă, îi spuse el înainte ca ea să motiveze că trebuie să mai stea la vechea adresă până când va primi lucrurile prin poştă.

Matt luă cutia sub braţ şi deschise uşa de la bucătărie, lăsând-o pe Jennifer să-l urmeze.

— O să facem un tur mâine, după ce te odihneşti acum, spuse el peste umăr, şi porni pe scări. Ea se grăbi ca să ţină pasul.

— Mare mai este casa asta. Ce ai avut nevoie de camere aşa de mari?

— Nu-s aşa de mari, după cum par.

Trei dormitoare, trei băi, un birou, o cameră de familie şi aşa mai departe, ceea ce era probabil mai mult decât avea acum nevoie, dar suficient de încăpătoare pentru o familie care s-ar fi dezvoltat aici.

El se opri pe palierul de sus ca să aprindă lumina de alarmă, în cazul în care Jennifer avea chef să se plimbe noaptea prin casă. Trecând pe lângă propriul lui dormitor, deschise uşa următoare, rugându-se lui

Dumnezeu să fi curăţat bine camera după ce plecase ultima vizitatoare – când o fi fost. Nu-şi mai amintea deloc. Găsi cu mâna întrerupătorul de pe perete. Aruncă o privire rapidă şi se linişti. Patul era făcut, şi nu se vedea prea mult praf pe măsuţă.

Lăsă jos cutia, pe singurul scaun din cameră.

— Baia este pe hol, în partea cealaltă. Camera mea este la uşa de alături, jos.

Îi urmări privirile pe când ea inspecta camera. Patul, măsuţa, scaunul. Nu era luxoasă, dar avea tot ce-i trebuia. Deşi, ar fi dorit să fi făcut ceva mai mult decât să pună storuri la ferestre.

— E grozav, Matt. Îi aruncă o privire curios de vaporoasă.

— Îți mulţumesc că m-ai lăsat să vin aici. Cred că în noaptea aceasta o să dorm mai bine decât oricând în ultimele săptămâni. Dădu jos pardesiul lui şi i-l înapoie.

— Atunci te las să te aranjezi. El ieşi în hol, cu mâinile cramponate de pardesiu.

— Voi fi sus o vreme, în caz că ai nevoie de ceva. Noapte bună.

Fără să mai vadă privirea ei uimită, el se întoarse şi începu să coboare. Fără să aprindă luminile, el ajunse în salon şi se aruncă în scaunul său papa-san. Ploaia devenise măruntă, dar încă mai acoperea stelele şi luna şi luminile altor case. Care se reflectau în lac. Stătea în întuneric şi se uita la o noapte neagră ca abanosul şi fără sfârşit.

O auzea pe Jennifer cum se deplasa prin cameră, zgomotul uşor al uşii de la baie sau de la dormitor închise înainte de culcare. El spera să nu aibă nevoie de nimic, că n-o să coboare scările, deoarece poate că nu ar mai reuşi să se mai stăpânească aşa cum o făcea acum. Ar putea s-o ia în

braţe, aşa cum dorise încă din momentul când intraseră în garaj. Ar putea să înceapă s-o sărute… şi să nu se mai oprească până când nu o va pătrunde total, cuprins în jurul coapselor de picioarele ei şi strâns în braţe de parcă nu i-ar mai da drumul.

Nu, nu în seara asta. Îi promisese doar, într-un fel. Drace, ar putea să aştepte până când ea şi-ar găsi un loc al ei şi după aceea să reia partea sexuală a relaţiilor lor. De fapt, s-o înceapă. Aşa ceva.

Cum ar putea face dragoste cu ea în această casă, fără ca, după aceea, să nu-i revină în minte amintiri răscolitoare de fiecare dată când îi va mai trece pragul?

Şi în definitiv, ce importanţă are unde vor face dragoste? O s-o poată uita vreodată pe Jennifer?

Matt respira profund şi încet, după care se cufundă în perne. Singurul lucru normal pe care ar trebui să-l facă acum, ar fi să-i găsească un apartament, să o scoată din casa lui. După aceea pot să se întâlnească şi să-şi permită orice fel de relaţii va dori ea. Apoi, când va veni momentul despărţirii, o să-şi spună la revedere. Jennifer va porni în călătoria în jurul lumii atât de visată şi el şi-ar continua restul vieţii cât mai bine cu putinţă.

El însă dorea mai mult. O dorea pe ea aici, alături de el, mai mult decât dorea să poată trăi. Chiar dacă ar fi numai pentru câteva luni, dorea să împartă cu ea viaţa indiferent cum. Ar putea fi singura lor şansă.

Întinzându-şi picioarele pe scaunul din păr de cal, Matt închise ochii şi se întrebă dacă ea o fi adormit. Sau şi ea îşi petrece noaptea îngrijorată de faptul că este fără o locuinţă, fără servici şi într-o situaţie dificilă în general?

Dorea să o poată convinge să stea o vreme măcar, să-şi cruţe puţinii

bani câtă vreme este în căutare de slujbă. Ar fi înţelept să mai aştepte, până va şti unde o să lucreze, mai înainte ca să se aventureze într-un contract de închiriere.

Nu putea suporta gândul că ea va pleca.

A fost o zi teribil de lungă. Matt căscă şi-şi frecă ochii, şi se gândi că ar fi mai bine să se ducă sus pe scări mai înainte ca să adoarmă de-a binelea. Era aşa de confortabil. Şi, pe urmă, Jennifer era sus.

Poate că o să aştepte, până când va fi sigur că ea a adormit. Căscă iar şi capul i se afundă în pernele scaunului. O să se scoale mai târziu, după ce adoarme ea. O să se ducă sus atunci. Matt căzu din fotoliu cu un zgomot asurzitor.

— Fir-ar să fie! Matt sări ca ars frecându-şi ceafa în spasme, în timp ce se blestema, pentru că adormise în scaun, când sus era un pat cât se poate de bun. De fapt, trei paturi, din care unul era ocupat de către Jennifer.

Păcat că nu o putea convinge să stea, să o facă să înţeleagă că nu-l costă nimic dacă dormea într-un pat atât de rar folosit. Dar Jennifer nu voia să ia când nu putea da, şi nu putea face nimic în această privinţă. Putea să o lase să dea.

Matt inspiră iute, apoi expiră încet pe măsură ce ideea se forma în mintea sa. Mersese pe o cale greşită. Cerându-i lui Jennifer să primească ajutorul lui, reuşise numai pentru că ea era disperată şi dispusă să părăsească acel apartament în orice condiţii. Dar nu va sta mult timp la el, dacă el nu va reuşi să-i sugereze nişte motive. Ceva în genul acesta.

Ea l-ar putea ajuta să întreţină casă, în schimbul asigurării condiţiilor de locuit. Mereu era de făcut ceva şi Dumnezeu ştie că nu se descurca nici măcar cu obligaţiile fundamentale. Ce-ar fi ca ea să urască să

facă gospodăria în casă?

Atunci, poate ar vrea să facă altceva, să scoată trestiile sau să spele maşina. Ar putea să şi gătească dacă ar vrea. Ar fi grozav să mănânce ceva care nu ar fi fript numai la exterior – specialitatea lui greu de suportat mai ales în zilele când ploua. Mai era avantajul de a fi cineva acasă când era plecat. Cu toate ziarele, pe care uita întotdeauna să le suspende, cu poşta şi cu tot ce se aduna sub uşă casa era o ţintă perfectă pentru hoţi.

Jennifer ar putea face casa mai sigură. Se gândi că ea o să râdă de toate argumentele astea.

Emoţia lui îl făcu să se scoale în picioare şi se plimbă agitat în faţa ferestrelor, în timp ce se gândea la ce argumente va trebui să facă faţă, atunci când va veni cu propunerile. Se uită la ceas şi mormăi o înjurătură deoarece era doar două noaptea. Probabil că ea se va scula mai devreme. Spera cel puţin, deoarece el nu-şi mai găsea liniştea până nu punea toate lucrurile la punct.

— Am auzit zgomot. Se opri din plimbare când îi auzi vocea. Nu mai trebuia să aştepte până dimineaţă. Se întoarse şi o văzu cum ezita în prag, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă, fără mâneci, care îi sugera formele feminine şi care cădea, răsucindu-se uşor, până la picioarele ei goale. Lumina de la bucătărie îi dădea siluetei ei un aspect eteric, o delicateţe care era în contradicţie cu femeia puternică şi hotărâtă pe care o cunoscuse el.

— A căzut taburetul, spuse el. Nimic grav. Îi întinse mâna.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Vino. Ea zâmbi timid şi clătină din cap.

— Nu sunt îmbrăcată.

— Am văzut. Îi zâmbi şi el, fără s-o forţeze, pentru că era mai bine

dacă stătea unde stătea, dacă ar fi fost lângă ea, strângând-o în braţe, ar fi uitat argumentele la care se gândise ca să-i combată protestele. Era mai important să clarifice aceste probleme. Îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate şi îi expuse problemele de bază, fără s-o mai lase să-l întrerupă. În timp ce-i vorbea, expresia feţei ei se schimba, la început era îndoită, apoi îngrijorată şi în cele din urmă apăru o luminiţă de speranţă, pe care el o putu zări, cu toate că era la distanţă.

Îi acordă un minut, apoi nu mai suportă nesiguranţa.

— Deci ce crezi, Jennifer? Ai spus că este o casă mare. Aş avea nevoie de mult ajutor aici.

— Aş fi crezut că ai pe cineva care să-ţi facă curat. Îşi freca palmele de şolduri nervoasă.

— Nici nu te-aş fi ascultat dacă din cauza mea îşi va pierde cineva slujba. Ştiu bine ce simţi în situaţii din acestea.

— Nu există o asemenea persoană, n-ai de ce să-ţi faci griji. Vin acasă atât de neprevăzut, încât este aproape imposibil să angajez pe cineva să vină în anumite zile. De obicei mă descurc singur, în cele mai multe treburi, deşi trebuie să recunoşti că nu fac treaba aşa cum ar trebui. Spera că a văzut praful pe măsuţa de sus.

— Te descurci bine. Ea-l privi cu curiozitate.

— De unde ştiai că îmi place să fac ordine în casă?

— Nu ştiu… n-am ştiut. El se încurcă în cuvinte în timp ce în suflet îi apăruse un fir de speranţă.

— Mă tem că am sperat numai.

— Mama spunea că probabil sunt din altă epocă. Zâmbi apoi răutăcios.

— Îmi place să gătesc şi să fac curat şi să fac casa să arate ca un cămin.

Privirea ei căzu pe mobila amestecată şi se încruntă.

— Nu cred să mai fi văzut aşa ceva până acum.

— Sunt câteva lucruri pe care le-am cules cu ocazia călătoriilor mele, spuse el mândru. Aşteaptă până mâine şi o să-ţi prezint toate comorile mele.

Pe faţa ei se citea o lipsă de încredere pe care nu o înţelegea.

— Mâine dimineaţă totul o să arate foarte frumos, sunt sigură, spuse ea enigmatic.

Se plecă pentru ca să aranjeze taburetul, apoi se întoarse şi se aşeză în spatele scaunului papa-san. Degetele lui se strânseră pe cadrul de rattan al spătarului ca un evantai, al scaunului.

— Precis, Jennifer? Curăţatul şi gătitul nu sunt cele mai grozave moduri de a-ţi petrece timpul, după părerea mea.

— Sunt sigură. Ea se uită într-o parte, de parcă ar fi fost enervată.

— În ceea ce priveşte gătitul… O întrerupse mai înainte ca ea să refuze.

— Nu visez mâncăruri speciale, draga mea. Mă mulţumesc cu cele obişnuite. Cureţi şi WC-urile? o necăji el.

— Aici dăm cu banul.

— S-a făcut. Se odihni puţin. Jennifer o să rămână. Aici, unde este locul ei.

— Cred că îmi place ideea să te ştiu acasă când voi veni din curse.

— Este doar pentru câteva luni până voi găsi o slujbă de femeie la copil, îi aminti ea delicat. Nu te obişnui cu ideea.

— Nu vorbi acum despre plecare, ripostă el nervos.

— Mutarea la tine nu-mi va schimba planurile. Trebuie să înţelegi asta, Matt.

El înghiţi în sec.

— Înţeleg, dragă. Numai că nu vreau să vorbim despre asta.

— Bine. Îşi ridică uşor capul şi îl privi pătrunzător.

— Mai trebuie să ştii un lucru.

— Ce anume?

— Dacă m-aş fi întors la Pilau, aşa cum ar fi trebuit, o parte din mine ar fi rămas fără să ştie cum ar fi fost cu tine: să fiu în braţele tale şi să ştiu ce te excită mai mult. Vârful limbii ei trecu peste buze, lăsându-le umede şi lucitoare.

— Nu-mi pare rău că lucrurile s-au întâmplat aşa.

Inima lui tresări, apoi bătu cu putere.

— Eşti atât de deschisă când vorbeşti despre sentimentele tale, încât uneori mă sperii.

— Nu-ţi place?

— Poate că îmi place prea mult. Respiră adânc, căutând să se stăpânească. Pierdea bătălia, şi nici măcar nu dorea s-o câştige.

— Este nemaipomenit de excitant faptul că spui exact ceea ce simţi.

— Nu prea mă pricep la făcut dragoste şi, în acest moment din viaţa mea, nu prea îmi pot permite să-mi fac probleme cu ceea ce spun.

— N-ai spus nimic rău, încă, murmură el. Cred că spui exact ceea ce simţi pentru că îţi şi place să o auzi. Privirea lui cobora de pe faţa ei în punctul unde sânii ei mici şi tari împungeau ţesătura cămăşii de noapte.

— Îţi aduci aminte, în insulele Hawaii, când am spus ceva referitor la sărutul pe care ţi-l voi da în spatele uşii închise de la camera mea?

Mâinile ei atârnau pe lângă corp, cu pumnii încleştaţi. Ea dădu din cap, uşor, dar nu scoase un cuvânt, probabil, gândi el, că şi gâtul ei era la fel de uscat ca şi al lui.

— Am ştiut atunci, continuă el, că ţi-a plăcut ideea. Sunt bucuros că vom avea şansa să explorăm această atracţie, de care dăm amândoi dovadă. Se apropie de ea încet.

— Aş fi venit la Pilau, draga mea. Nu ţi-am mai spus-o, nu-i aşa?

El se apropie atât de mult încât îi simţea parfumul ei deosebit de flori şi primăvară.

— Poate că nu chiar acuma, dar nu mai este mult. Aceste visuri m-au scos din minţi. Întinse o mână să-i mângâie părul moale care se ondula după ureche.

— Unele visuri începeau aşa, cu mine îmbrăcat şi tu în cămaşa de noapte. Însă în vis stăteam în dormitor. Lângă patul meu. Şi nu te uitai la mine.

Îi atinse uşor dar hotărât umerii şi o întoarse.

— Eram în spatele tău, atingându-te fără să te las să mă atingi la rândul tău. Te înnebunea, cred, cum mă înnebuneşte pe mine. Auzi oftatul ei uşor şi zâmbi.

— Du-te sus, Jennifer. Ştii care este camera mea. Vin şi eu imediat ce sting lumina. Trebuia s-o pună în mişcare. Cu o mână între omoplaţii ei, o împinse spre scări. Ea îi aruncă o ultimă privire peste umăr, pe faţa ei se citea că era cuprinsă de o excitare nervoasă pe care o înţelese pentru că şi el era exact în aceeaşi stare. Nervos şi excitat. Şi mai excitat decât ar fi

crezut vreodată că poate fi. Matt închise cu grijă casa. Verifică uşile şi ferestrele, şi în cele din urmă stinse luminile înainte de a începe să urce scările. Ştia că ea probabil că îl aştepta acum. Şi se întrebă de ce întârzie atâta… gândindu-se la ceea ce va urma.

Anticipaţia este o mirodenie a dragostei, de care nu prea beneficiase până atunci, aşa ca acum. Spera că şi ea va aprecia acest lucru.

Ajungând în capul scărilor, se opri în dreptul luminii de poziţie. O s-o lase aprinsă, aşa hotărî. O să le ofere exact atâta lumină cât au nevoie.

Era suficientă cât să vadă unde îl aştepta Jennifer, cu cămaşa ei albă care atrăgea lumina slabă şi privirea lui. Ea stătea lângă pat, aşa cum îi spusese el, cu spatele la el şi cu braţele pe lângă corp. Mişcându-se în tăcere, merse până în spatele ei şi îi ridică părul de pe ceafă. O sărută în acel loc, cât mai uşor posibil, el simţi tremurul care o cuprinse la sărutul umed pe pielea ei sensibilă.

— Cred că cea mai excitantă parte a acestui vis este începutul, murmură el, căutându-i coapsele cu degetele şi atrăgând-o spre el.

— Ating, tu simţi. Sunt îmbrăcat, eşti goală. Râse gros şi apucă uşor cămaşa de bumbac între degete.

— În fine, aproape goală, dar nu pentru multă vreme, draga mea. Vreau să te bucuri de ţesătură un pic, înainte de a scoate cămaşa.

Eu ce trebuie să fac în acest timp? întrebă ea, cu o notă uşoară de amuzament în glas, în timp ce se rezema de el.

Abia se stăpâni să nu se repeadă asupra ei, fără nicio pregătire, fără ca măcar să-i ofere plăcerile pe care le merita. Matt respiră adânc, apoi îşi lipi nasul de umărul ei.

— Eventual, dar prea repede, dacă nu te superi. Te-am dorit de

atâta vreme încât, dacă mă atingi, foarte probabil că voi lua foc – cu tine sau fără tine.

— Cum crezi că mă simt acum? El râse şi o interpretă ca o invitaţie.

— Nu ştiu, Jennifer. De ce oare să nu vedem exact ce simţi. Trebuie să recunosc că mă tot întrebam…

Degetele lui îi cuprinseră pântecul, palpând-o, masând-o, făcând-o să simtă căldura lui prin cămaşă, ea îşi lăsă capul pe umărul lui, când el se aplecă, explorându-i curbele prin opreliştea ţesăturii, până când degetele lui descoperiră perniţa de păr plină de promisiuni, dintre picioare.

Ţipătul ei mic îl dezlănţui şi, deşi ştia că trebuie s-o ia încet, el nu putea să-şi amintească exact din ce cauză anume. Dorea să fie în ea, mai mult decât dorea să respire. Matt îşi făcu loc cu degetele între picioarele ei şi apoi le trase afară, fără să mai explice. Şi ea o dorea în aceeaşi măsură, pentru că îşi desfăcu picioarele şi se prinse de mâinile lui ca să se sprijine.

Nu mai ezită. Degetele lui palpară secretele ei feminine, mângâind-o prin ţesătura care încetase să mai fie o oprelişte între ei. Bumbacul devenise jilav de atâta excitare, căldura ei trecându-i în degete şi mărindu-i dorinţa.

Îi ridică repede cămaşa, adunându-i-o în braţe. Deasupra sânilor. Se uită să vadă dacă o ţine acolo, transmiţându-i mesaje tăcute pe care ea le percepea, de parcă ar fi ştiut dintotdeauna acest limbaj. Mâinile ei erau încleştate în jurul bicepşilor lui, unghiile lăsau urme de semilună în pielea lui. El murmură cuvinte dulci de încurajare, urmate de cuvinte de pasiune, cuvinte fierbinţi. Oare simţea şi ea cât de tare devenise acolo, dincolo de ţesătura tare a blugilor? se întreba el. Îi plăcea cum se freca docul de sexul

ei?

Ştia ea că dacă îl atingea acum, el ar fi în ea mai înainte ca ea să apuce să-şi tragă răsuflarea?

Îi cuprinse sânii ei mici în palme, frământându-i, bucurându-se de sfârcurile ei tari. Răspundeau mai mult sfârcurile ei la atingerile uşoare sau mai dure? se întrebă, apoi experimentă când văzu că ea nu-i răspundea prea repede.

Acum ştia, îi plăcea în ambele moduri. Nu mai putea aştepta, aşa îi spuse, să vadă cum se delecta ea în timp ce gura lui o sugea, o muşca uşor. Ea se lăsă moale în braţele lui, spunându-i în felul acesta că imaginaţia lui era prea mult pentru prima lor întâlnire.

Prea mult, şi prea prelungită. Trebuia să fie deja înăuntrul ei. Trebuia să fi ştiut că noaptea aceasta nu permitea prea multă fantezie de acest gen. Cerea o capacitate de suportabilitate pe care el nu o mai avea acum.

Mâinile lui zburau iar la sursa de căldură. Deschise floarea excitată a sexului ei cu grijă, degetele lui alunecară de-a lungu-i, căutând să-i producă plăcere, degetul lui mare începând un masaj insistent al ridicăturii tari din mijlocul ei, ea ţipă cuvintele i se învălmăşeau, dar el ştia ce voia să spună pentru că şi el dorea acelaşi lucru. Totuşi încă ezită.

Petrecu un braţ în jurul mijlocului ei, ca s-o sprijine şi strecură un deget în trecătoarea umedă. Era atât de fierbinte şi de strânsă încât el se îngrijoră pentru moment că ar putea-o răni. O testă cu un al doilea deget şi descoperi o rezistenţă care îl linişti dar în acelaşi timp îl aduse în pragul nebuniei.

O dorea. Acum, fără alte pregătiri. Şi ea era mai mult decât gata.

Răspunsul ei fremătător îi prinse degetele în timp ce le retrăgea încet.

— Ridică-ţi braţele, draga mea.

Le ridică şi el trase cămaşa de pe ea şi o aruncă jos. Îşi trecu o mână pe sub picioarele ei şi o luă în braţe. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îşi lipi gura de a lui. O sărută doar o dată, un schimb dur, aproape nerăbdător, care încetă aproape înainte de a începe. Se duse repede la căpătâiul patului, trase cuvertura şi pătura şi o puse în cerceafurile reci. Îşi scoase hainele, se chinui cu prezervativul pe care-l scosese din sertarul noptierei, apoi îşi găsi calea între picioarele ei.

Îşi încleşta degetele în ale ei, îşi trecu toată greutatea corpului în umeri şi se îndoi să o pătrundă. Ea îl ajută, ridicându-şi coapsele, strecurând un picior în jurul taliei lui pe când el îşi făcea loc spre snopul cel mătăsos. O pătrunse împingând încet şi exploziv, moment pe care nu-l va uita cât va trăi.

Era pierdut. Mâinile i se încolăciră în jurul mâinilor ei, în timp ce el zăcea fără mişcare, cu inima bătând slab, de parcă abia îşi mai amintea de ritmul vieţii. Respiră adânc, apoi încă o dată. Nu mai fusese niciodată aşa de lipsit de stăpânire de sine, atât de vulnerabil şi nu-şi putea imagina că o impresiona în acest fel pe Jennifer.

Muşchii în acţiunea lor se strânseră când îşi aminti că sub el se găsea o femeie, o femeie care avea dreptul şi ea la plăcere, mai înainte sau în acelaşi timp ce se bucura şi ei de ea. Doamne, credea că şi ea este gata. Încă o ezitare îl putea face să-şi piardă minţile.

— Nu mai pot să aştept, dragă, spuse el în cele din urmă, începând să-şi mişte coapsele mai înainte ca să pronunţe cuvintele. Îmi pare rău că este aşa de repede…

— Era şi timpul, Matt. Mă întrebam dacă nu cumva te-ai răzgândit.

— Mă tot căznesc să nu te supăr, fir-ar să fie. Eşti atât de strâmtă.

Gemu, pentru că extazul de a fi în interiorul ei era atât de aproape de durere.

— Nu vreau să te fac să suferi.

— Nu mă doare. Îi surprinse privirea în întunericul din jur.

— Şi nu vreau să ţi-o iau înainte. Te rog să remarci că mă străduiesc foarte tare să o fac chiar de prima dată.

— Am observat. Ea ridică uşor capul şi-l sărută pe obraz.

— Nu cred că este cazul să-ţi faci probleme în privinţa mea.

El îi răspunse la sărut.

— Precis?

— Precis. Râsul ei îi străbătu toată şira spinării.

— Poţi să continui?

Ce? Mintea lui îşi ieşi din ţâţâni când ea începu să se mişte sub el. Îl ridică, coapsele ei aruncându-l şi dându-i drumul, braţele ei se încolăceau strâns de spinarea lui, trăgându-l spre ea. Se lăsă dus de ritmul ei vulcanic, de necesitatea de a simţi corpul ei lipit de al său. Sânii ei erau striviţi, sfârcurile ei tari jucându-şi jocul torţionar pe pieptul lui.

Gura lui o găsi pe a ei pe când simţi presiunea crescându-i în pântece. Îi sorbi ţipetele, limba lui împreunându-se cu a ei, apoi se depărta pe măsură ce ritmul pe care-l imprima ea nu-i mai permitea să o mai sărute. Îşi înfunda faţa în perna de lângă capul ei, ţintuindu-i braţele, deoarece i se părea că era singurul lucru de care se mai putea agăţa acum. O simţi cutremurându-se sub el, apoi din nou când muşchii intimi care-l ţineau strâns începură să intre în convulsii. Era momentul. Ea nu-l mai aşteptase,

de fapt.

Cu un strigăt de eliberare, el o urmă în ceaţa fericirii şi o găsi aşteptându-l acolo, zâmbind de bucurie.

CAPITOLUL 10

În zori când Matt se trezi, o găsi pe Jennifer făcută ghem lângă el, cu dosul înfipt între şolduri, spatele ei cald lângă piept, cu capul băgat sub braţul lui. Cealaltă mână a lui era peste ea, cu degetele întinse peste coapsa ei mătăsoasă şi netedă.

Cel puţin asta deduse el că era locul fiecărei părţi a corpului ei. În realitate nu vedea nimic, aşa de bine se acoperise cu cearşaful că nici măcar capul nu i se vedea. Doar câteva şuviţe de păr ieşeau din acest „cocon" şi-i decorau perna de sub cap. Era un miracol că ea mai putea respira acolo, se gândi el. Trase cuvertura, acoperind-o până la bărbie, genele ei tresăriră pe obraji şi el observă un zâmbet dulce şi visător pe buzele ei. Când strâmbă din nas şi un pumn mic ieşi ca să-l frece, el înţelese că ea era în primele faze ale deşteptării.

Asta îi convenea lui Matt. Durerea din pântec care era cauza trezirii sale matinale se accentua. Ea oftă şi se strânse în el, pielea ei caldă se freca erotic de a lui. Miji ochii privind-o, descoperind că ai ei erau încă închişi. Bine închişi. Cam atâta se petrecuse în ceea ce priveşte deşteptarea. Va trebui s-o mai ajute.

Mâna lui se strecură de-a lungul şoldului, degetul lui masă golul moale care se zărea pe stomacul ei plat. Era teribil de sensibilă acolo, deşi Jennifer era sensibilă într-o mulţime de alte locuri.

Degetul lui se plimba pe pielea ei mătăsoasă, încoace şi încolo,

extinzând treptat zona mângâierilor, până ce ajunse la cuibul de bucle dintre picioarele ei. Se mişcă mai aproape de el, în somn, spatele ei se desprinse de pieptul lui, când degetele lui teşeau cu precizie bogăţia de buclişoare. Aproape cu încetinitorul, picioarele ei se desfăcură, lungindu-se lângă ale lui, până când spatele coapselor ei se lipiră calde de ale lui.

Mâna lui se retrase către stomac, pe care începu să-l maseze insistent cu degetele răsfirate. Ridicându-se într-un umăr, el îi urmărea expresia feţei. Voia să ştie momentul exact când ea se va deştepta, pentru că atunci intenţiona să înceapă iar. Când va deschide ochii spre el, el va pătrunde în ascunzişul ei strâns şi fierbinte şi-i va confirma concluzia la care ajunsese el în primele momente ale dimineţii. Erau făcuţi unul pentru celălalt.

Făcuseră dragoste de două ori în noaptea aceea. De fiecare dată, se simţise de parcă pierdea o parte din el însuşi în timp ce trăia plăceri de o dimensiune nebănuită până atunci. Jennifer îi răpea acea parte din el, care se furişa din sufletul lui şi îi dădea în schimb atâta bucurie, încât nu regretă nimic.

Actul dragostei nu fusese niciodată atât de intim, cum era când era cu Jennifer. Atât de perfect. Nu ştia cum se va descurca după ce va pleca ea.

Matt dădu deoparte acest gând tulburător şi se concentra asupra femeii pe care o avea în braţe. Doamne, dar greu somn mai avea, gândi el. Palma lui trecu peste sfârcurile ei, dar ochii ei rămâneau în continuare închişi, faţa ei se afunda mai adânc sub braţul lui, şi el ar fi renunţat s-o mai excite, dacă nu s-ar fi întrezărit nicio reacţie, dar era ceva. Ea îi răspundea totuşi, chiar şi în somn.

I se tăie respiraţia când simţi sfârcurile ei întărindu-se şi ridicându-se sub mângâierile lui. Nu mai era cale de întoarcere.

Întinzându-se peste ea, spre noptieră, el căută în sertar şi scoate un alt pachețel. Trebuia să se retragă puţin, ca să o protejeze, văzu însă că ea sesiză depărtarea lui. Se suci până ajunse iar lângă el. Termină pregătirea, cu o mişcare bruscă, dădu de o parte cuvertura prea călduroasă, apoi o cuprinse iar cu braţele, lipind strâns excitarea lui de locul dorinţei ei. Acolo.

Mormăi la realizarea plăcerii deosebite. Cerule, ea îl excita cum nu reuşise nicio femeie până acum. Îşi lipi gura de ceafa ei în timp ce mâna cobora pe burta ei către coapse. Ea scoase un geamăt slab şi spuse ceva neinteligibil, în timp ce respira cu greutate, Privirea lui urmări traseul mâinii când ajunse între coapsele ei şi-i ridică un picior, apoi îşi vârî genunchiul în golul dintre picioarele ei.

Când mâna lui reveni pe şold şi pe burtă, ea era acum deschisă. Deschisă şi umedă. Îşi adună degetele în jurul centrului ei intim şi apăsă uşor. Ea gemu iar şi se împinse în el. El introduse două degete în canalul căldurii ei umede, încercând, parcă, cât de puternic este răspunsul ei. Ea se strânse în jurul lor şi-i apăsă mâna cu mâna ei. El îşi pleca uşor capul şi-i sărută lobul urechii, muşcându-l uşor. Ea deschise ochii.

— În fine, mârâi el, şi-i cuprinse gura cu un sărut adânc şi înfometat, în timp ce o răsturna pe spate. Îi trase coapsele sus în jurul taliei lui şi se scoborî asupră-i, mai aproape, mai strâns.

Ritmul mişcărilor corpurilor lor şterse din mintea lui tot ce era real şi sănătos. Se rostogoli cu ea, pe ea, răspunzând împingerii coapselor ei cu o forţă care ar fi distrus patul, dar nu se întâmplă aşa ceva. Limba ei era

una cu a lui când ea scoase cele mai preţioase strigăte de plăcere pe care le auzise vreodată. Picioarele ei se încolăciră în jurul lui aşa cum şi braţele îi cuprindeau umerii cu o forţă care se părea că nu se mai termină.

O sprijini cu un braţ în jurul coapselor în timp ce cu cealaltă mână o găsi şi o mângâie la câţiva milimetri deasupra locului unde se contopiseră.

Deodată ea se încorda în braţele sale; El se opri, bucurându-se de feeria totală, în timp ce ea stătea gata să se dezlănţuie.

— Acum, draga mea? murmură el, deşi ştia prea bine că nu mai era cazul să întrebe. Era gata – îl aştepta, încercând să amâne încât să ajungă împreună la punctul culminant. Îl privea cu ochi care ardeau de fervoarea dorinţei.

Sigur că era gata. Nu voise altceva decât s-o audă spunând acest lucru.

— Acum, gâfâi ea, cu fruntea acoperită de broboane de transpiraţie în timp ce capul i se înfundase în pernă, iar părul părea o flacără încâlcită în jurul chipului ei. Dacă nu te superi, domnule colonel…

Nu se supără. Se retrase aşa încât numai un pic rămăsese în interiorul ei. Se priveau ochi în ochi, răspunzând privirii ei sălbatice cu privirea lui fixă, în timp ce pătrundea din nou, încet, delectându-se cu senzaţia rafinată pe care i-o dădea strădania ei de a-l recaptura, de a-l păstra. Zâmbi şi o luă de la capăt. Şi reluă iar. Ritmul se accelera, deoarece ea insista, dar mai ales pentru că nici el nu mai putea suporta la infinit.

Ea îşi găsi prima descătuşarea, cu lacrimi care-i curgeau pe obraji în timp ce ţipa şi se cutremura sub greutatea lui, fără să se mai poată controla. Apoi râse şi se lipi cu putere de el, implorându-l să-i dea acel

ceva ce nu avea cum să-l refuze nici dacă i s-ar fi oferit o lume în schimb.

În cele din urmă, când simţi că este pe cale să explodeze, se întâmplă. În creierul său explodară mii de fragmente, o lumină orbitoare îl cuprinse şi clopote şi focuri de artificii se amestecau în auzul său. Matt simţi că o parte a sufletului său îşi ia zborul, şi scoase un strigăt brutal în timp ce Jennifer umplea golul creat cu acel ceva care-i aparţinea în exclusivitate.

Spiritul bucuriei ei îl învălui şi pe al său şi se contopi într-un singur tot desăvârşit.

Se ridică în pat. Auzi un zgomot vag, un clinchet. Era pe undeva prin casă. Nu în camera lui, dar era aici, în mod sigur, probabil în bucătărie se gândi el. Nu plecase deci. Respiră uşurat şi se lăsă iar pe pernă. Nu avea niciun sens, desigur, ca să-l părăsească. Nu după noaptea pe care o petrecuseră împreună.

Tresări când îşi dădu seama cât de arogant fusese şi încercă să aşeze evenimentele într-o perspectivă oarecare. Era încă aici, cu el, pentru că…

Pentru că avea nevoie de un loc unde să stea, şi el îi oferise aşa ceva, oferindu-i să stea la el, fără a-i da impresia… impresia de milă. O să se dea peste cap ca să-i plătească probabil cazarea. Nu asta urmărea el, dar nu vedea cum să procedeze ca să-i mai tempereze spiritul ăsta de independenţă.

Poate că ea rămăsese cu el tocmai pentru că dorise şi ea acel lucru care se petrecuse noaptea trecută între ei. Sigur că da, fusese atât de entuziastă şi darnică. Da, fusese o prezenţă caldă. Fusese iubitoare. Mai

mult decât sperase el.

Va fi o mare problemă să-i mai dea drumul să plece. Şi, dacă va fi vreodată în stare de aşa ceva, cum ar mai putea continua să trăiască după aceea în această casă, fără să nu-şi amintească permanent de femeia de care se îndrăgostise şi pe care nu o putuse păstra?

Matt privea în gol prin cameră, gândindu-se la ce-ar dori mai mult, opţiuni limitate deocamdată. Şi la consecinţele lor.

O iubea, începuse probabil această implicare scurtă dar totală în viaţa lui Jennifer chiar acolo pe pista de pe insula Pilau. De la început ea-i pătrunsese în inimă. Şi acolo va rămâne, până la ultima lui suflare.

Acum înţelegea atât de multe lucruri şi, în acelaşi timp, cât de mult se complicaseră lucrurile. Fanteziile, visele… erau complet diferite de orice visase cândva. Sufletul ei tenace, nesupus şi insistent, devenise o parte din el însuşi în aşa fel încât acum era convins că nu ar mai fi un om complet fără existenţa ei.

Realităţile dragostei ei îi umpleau inima aducând-o la limita suportabilităţii, gata să explodeze.

Şi totuşi, va trebui să se resemneze cu gândul că va putea trăi şi fără ea. Nu avea altă soluţie. Jennifer avea nişte planuri pe care nu intenţiona să le modifice, o viaţă care era plină de călătorii în locuri pe care el le văzuse deja. Nu-şi putea permite să-i răpească aventurile pe care urma să le trăiască. Nu-şi putea permite s-o priveze de aşa ceva, ar fi însemnat să-i răpească o parte esenţială a sufletului ei. O iubea, dar ea nu trebuia să ştie asta. Ceea ce conta mai mult trebuia să fie realizarea visului ei.

CAPITOLUL 11

Soarele târziu de după-amiază lumina pieziş prin ceaţa care coborâse, strălucirea intensă aproape că îl orbise pe Matt care conducea pe autostrada interstatală, către casă. Acasă şi la Jennifer. Se întorcea la locul său, mai înainte ca să-şi schimbe părerea. Din nou.

Dorise cu adevărat să se îndepărteze de ea, timp de un număr de ore. Din fericire, intenţiile lui fură date peste cap de ceva mult mai puternic. Bunul simţ.

Dacă se va înţelege cu Jennifer, asta nu ar echivala cu fuga de ea. Trebuia să ştie asta mai înainte de a încerca.

El spera că ea n-o să-l întrebe prea multe despre întoarcerea sa pretimpurie. Se simţea deja un caraghios. Ce scenă avusese la escadron! Numai că nu căzuse în genunchi să cerşească un loc la o cursă. Orice cursă, dacă pleca imediat ce el avea drept de zbor. Orice loc, chiar dacă el ar fi stat în al treilea scaun fără niciun pilotaj efectiv.

Urma să-i dea cursa de două zile la baza aeriană Tinker din Oklahoma, din seara următoare, o cursă care în mod normal revenea piloţilor mai tineri. Piloţii din categoria lui Matt reuşeau să evite asemenea curse de rutină. Programatorii curselor mârâiră când trebuiră să înlocuiască piloţii deja anunţaţi, dar, până la urmă au cedat şi i-au încredinţat lui Matt sarcina numărul doi – adică de copilot. Numărul unu, comandantul avionului, îi revenea unui căpitan tânăr care avea pe sfert experienţa lui Matt şi se temea – sau cel puţin dădea impresia că se teme – de orice grad mai mare decât al lui. Urma să fie o cursă lungă.

Fără să mai dea atenţie chicotelilor care se auzeau când pleca din

biroul programării zborurilor, se duse drept la CON ca să ia o cameră. Fără ordinul oficial, care l-ar fi scutit de plată, trebui să sacrifice optzeci de dolari pentru favoarea de a locui într-un loc care nu era propria lui locuinţă… dar suficient de aproape ca să ajungă acasă într-o jumătate de oră.

Renunţă la cazare, două ore mai târziu, şi nici nu mai ceru banii înapoi. Ceea ce conta era să ajungă repede la Jennifer, pricepu asta după ce săpase un adevărat şanţ prin camera închiriată, tot fâţâindu-se încoace şi încolo, în timp ce-l munceau gândurile. Trebuia să aibă curaj şi să-şi stăpânească sentimentele, nu să fugă din calea lor.

Ea nu trebuia să ştie ce se petrece în mintea lui. Situaţia nu se va schimba, indiferent cât de mult, cât de intens se va gândi el la toate astea. O iubea pe Jennifer. Nu putea să i-o spună. Ea o să-l părăsească într-o zi. Asta e.

Era timpul să termine cu văicărelile astea de copil de trei ani şi să se bucure de prezenţa ei cât îi va fi dat s-o aibă alături. Matt coti de pe autostradă şi luă cel mai scurt drum către casă. Era mai neplăcut să fie scuturat de limitatoarele de viteză din parcaj, peste care o luase de-a dreptul decât să mai aştepte treizeci de secunde la semaforul din colţ.

Izbi în deschizătorul automat al uşii când ajunse pe alee. Jeepul era tot acolo unde-l lăsase ultima dată. Bine. Înseamnă că ea era acasă.

Undeva acasă. Stătea în mijlocul casei neobişnuit de tăcută şi se întreba unde s-o fi ascuns. O privire scurtă după măsuţă îi oferi priveliştea unei pardoseli de bucătărie care strălucea de curăţenie dar fără vreo prezenţă feminină. Matt căută prin camerele de la parter, fără succes însă. Sus acelaşi rezultat. Pe frunte îi apăru o cută în timp ce străbătea salonul,

către ferestre ca să se uite pe afară.

O găsi acolo – nu afară, ci ascunsă în perna uriaşă a scaunului papa-san. Se ghemuise ca un căţeluş, dormind la fel de adânc ca şi buşteanul din poveste. Nu ca un buştean, se gândi el amuzat, ci ca un bolovan.

Nu mai văzuse încă pe cineva care să doarmă atât de profund, ca Jennifer.

O şuviţă de păr roşu, mătăsos, îi căzuse peste ochi. Întinse o mână ca să o îndepărteze, dar se opri, gândindu-se că, dacă ea era atât de obosită, nu avea dreptul, să o trezească. Îşi aminti că exact de aceea o adusese aici, să se poată odihni în voie. Dorea totuşi ca ea să ştie că se întorsese acasă, dar nu era încă nicio grabă. Chiar aşa.

Oftând îşi retrase mâna, dar în timp ce mergea spre camera lui, începu să râdă de grija lui exagerată. Ca s-o trezească pe Jennifer ar trebui mult mai mult decât acea uşoară mângâiere. Râzând încă, urcă scările spre camera lui şi se schimbă, punându-şi nişte blugi şi o cămaşă veche de lucru. Era momentul să se ocupe de trestiile acelea din curte.

În definitiv, nu voia ca Jennifer să-l considere un leneş desăvârşit. Puţin praf acolo era o treabă, dar să laşi grădina în paragină era cu totul altceva. Apucă o şapcă de baseball cu inscripţia Seattle Mariners din şepcile din debara. Matt coborî iar scările şi ieşi prin uşa de la bucătărie în garaj.

Acum, unde pusese roaba? Nu mai pusese mâna pe ea de atâta…

Matt se uită după Jennifer pe fereastră şi dădu mirat din cap. Muncea de trei ore afară şi ea nici nu se clintise. În timp ce lucra în după-amiaza aceea răcoroasă, gânduri despre Jennifer îi veneau în minte sau îl

părăseau, distrăgându-l în aşa măsură încât uită de treaba pe care o începuse. Dar, o mai lăsă să doarmă.

Oricum, n-o să doarmă la infinit. Spera cel puţin. Se pare că ea avea nevoie de somn mult mai mult decât îşi imaginase el. Îşi dădu pe ceafă şapca şi reveni de la fereastră cu o strâmbătură, lăsând-o pe frumoasa adormită cu visele ei.

Era cea mai bună soluţie. După ce se luptă cu trestiile şi după ce câştigă cel puţin o parte din această bătălie, se apucă de bazin. Chimicalele necesare ca să păstreze apa curată şi limpede, din flacoanele de cinci litri, din plastic, trebuiau să ţâşnească imediat ce erau manevrate. Ca urmare era transpirat tot şi mirosea puternic a clor şi substanţă anti-trestii. Jennifer o să leşine din prima clipă, când îl va mirosi.

După felul cum dormea ea, nici nu mai voia să se gândească cât timp îi va trebui să se dezmeticească. Ideea îl făcu să zâmbească, în timp ce îngenunchiase lângă bazin. O să verifice nivelul substanţelor chimice, mai înainte de a face un duş scurt. După toată munca depusă, nu voia să murdărească bazinul când va sări în el, mai înainte de a fi curăţat măcar de primul strat de murdărie de pe corp.

Cu flaconul de plastic într-o mână, se sprijini în cealaltă şi se aplecă peste bazin ca să…

Ki-yaa. Ţipătul cumplit sfâşie atmosfera o fracţiune de secundă, după care ceva tare îl izbi în şezut. Matt nu mai avu vreme să se gândească la cine l-a atacat, căzu cu capul înainte în bazin, strigătul lui de uimire fu imediat întrerupt de apa care-i năvăli în gură.

Se izbi cu fruntea de fundul de plexiglas al bazinului. Doamne, ce durere. Lăsă durerea deoparte şi se zbătu pentru ca să-şi salveze viaţa. Gura

de apă înghiţită îi intră în plămâni în timp ce el se chinuia cu disperare să-şi dea seama ce se întâmplă. Susul era în celălalt sens, află asta după ce înghiţi încă o gură greţoasă de apă cu clor. Şi era cineva care îl privea. Merita oare să afle cine… sau ce este?

Gândirea lui învălmăşită fu repede dominată de nevoia de a respira. Împingându-se cu picioarele în fundul bazinului, înjură în tăcere în timp ce-şi dădu seama – nu avea importanţă acum, dar era adevărat că apa cea curată mai trebuia curăţată serios.

Se avântă în sus, ţâşnind în aerul rece al serii cu un răcnet care ar fi fost foarte potrivit într-un film cu monştri marini. Era important să inhaleze ca lumea aer ca să poată declanşa o ofensivă. Îşi şterse ochii, în timp ce tuşea, ca să elimine apa urât-mirositoare din plămâni. Stând în apa care-i ajungea la piept, el se pregătea de apărare şi spera, că atacatorul profitase ca să fugă cât mai repede, deoarece îşi dăduse seama că nu era în stare să poarte o luptă cu adevărat.

În cele din urmă, când tuşea încetă şi plămânii i se umpluseră din nou cu aer, îndepărtă ultimele picături de apă din ochi şi privi printre picăturile de apă cu clor. O siluetă difuză şi suplă într-un costum galben îl privea.

— Matt? Ţi-a plăcut? Aha, deci se trezise. Lupta probabil că o trezise, gândi el, mulţumind cerului că nu fusese de faţă la toată tevatura. Una era să ai centura neagră la karate şi alta era să arăţi ce ştii într-o curte.

Dădu din cap, şi mai tuşi o dată zdravăn.

— L-ai văzut pe individ? Probabil că a fugit pe lângă fereastră.

Matt aruncă o privire rapidă ca să-l caute prin curte, înainte să se uite iar la Jennifer.

— N-ai încercat să-l opreşti, nu-i aşa? Ea îl privea cu un aer de vinovăţie, încât el ştiu răspunsul mai înainte ca ea să-l dea.

— Da, nu chiar. Tuşi uşor şi-i evită privirea.

Desigur, o fi încercat să-l oprească pe atacator. Şi se pare că nu a reuşit. Matt oftă uşurat şi se întrebă dacă o să se obişnuiască vreodată cu agitaţia ei caracteristică.

Ar fi fost mai mulţumit să fi ştiut că dormise în tot timpul acestui incident. Nu suporta ideea că cineva fusese aici când ea dormea şi era atât de vulnerabilă.

Se cutremură, şi nu pentru că îi era frig. După ce ieşi din bazin, se scutură şi zâmbi încrezător spre ea.

— Nu te speria, dragă. El a plecat. Cred că l-ai speriat suficient încât nu merită să ne mai facem griji că el va reveni.

Jennifer privea jos la picioare şi oftă. Tremurând de-a binelea, de data asta, Matt o luă de mână şi o duse în garaj, strecurându-se prin aerul rece până la uşa de la bucătărie. Pantalonii lui picurau pe parchet – alt loc care trebuia curăţat – în timp ce el traversa spălătoria şi începea să-şi scoată hainele.

— Acum va trebui s-o iau de la capăt, murmură el. Fir-ar să fie, aş fi preferat ca el să mă fi aruncat în bazin, înainte ca să fi terminat cu curăţatul acestuia.

Jennifer stătea cu spatele la bar.

— Matt, de fapt…

— O să rămână pentru o altă zi, continuă el, crezând că ea are nevoie de câteva minute de conversaţie normală ca să-şi revină. Arăta albă ca o stafie.

— Am nevoie de o masă bună, fierbinte după toată mizeria asta. Mă întreb, n-or fi oare câteva cotlete în frigider? Rămăsese gol şi apucă un prosop din cui şi începu să se frece peste tot.

— Ştii, Matt, cred că mai e ceva…

El aruncă prosopul peste grămada cu lucruri ude şi-şi puse mâinile în jurul umerilor ei.

— Vino sus şi povesteşte-mi, spuse, trăgând-o după el. Am mare nevoie de un duş, încă mai miros a soluţie antitrestie şi clor.

El se întrebă dacă faptul că era gol o jena, deoarece ea era roşie toată. Probabil că nu ar fi trebuit să se dezbrace în faţa ei, gândi el. Jennifer era o fiinţă atât de delicată şi de inocentă. Era greu de spus ce o deranja atât.

Trebuia să-şi dea seama că nuditatea lui era ultimul lucru la care se gândea ea acum. Dar el dorise să-i risipească temerile sau orice o deranja după atacul acela. Probabil că ştia instinctiv că, dacă îl va vedea gol, va uita de gândurile ei.

Fusese aşa de puţină lumină în dormitor noaptea trecută…

Amintindu-şi, privi în jos. Problema excitării permanente cu care se confruntase de când se întorsese acasă, se rezolvase datorită lanţului violent de evenimente. El se gândi că ar trebui să fie recunoscător pentru micile – îl umfla râsul – favoruri. Dacă ea era aşa de jenată de aspectul lui acum când era, să spunem aşa, terminat, îşi închipuia ce efect avea asupra ei dacă l-ar vedea în erecţie completă.

Căderea într-un bazin era evident o nouă soluţie de calmare a apetitului sexual, se gândi el amuzat, apoi îşi mută gândul de la problema aceasta mai înainte ca să-i revie durerea aceea intimă și plăcută.

Zâmbi şi îşi întoarse atenţia asupra lui Jennifer. Intenţionat sau nu, strategia lui îşi făcu efectul. Faţa ei era şi mai îmbujorată ca mai înainte. Făcându-i-se milă, el o împinse ca să stea pe marginea patului, apoi se duse la baie.

— Lipsesc o secundă, dragă. Apoi, o să luăm un pahar de vin – sau sifon – şi o să-mi poţi spune cum arăta individul. Nici măcar n-am apucat să-l zăresc la faţă.

— Dar, Matt…

— Vin imediat, Jennifer. De ce nu cauţi ceva pentru mine în debara? Dispăru şi se întreba dacă o va găsi tot acolo când va ieşi de la duş. Poate ar trebui să poarte un prosop în jurul mijlocului când se va întoarce în dormitor.

Totuşi ceva era curios. După cum îi spusese că vrea să facă dragoste cu el, după cum participase la feeria de ieri noapte… n-ar zice că goliciunea lui ar putea-o deranja în aşa măsură.

Intră la duş, potrivi apa să fie fierbinte şi se privi în oglindă. Cu grijă, el ridică degetele spre frunte şi pipăi cucuiul de acolo. Pielea nu era julită, dar oul ăsta de gâscă o să-l aibă o vreme.

Se întrebă ce o să spună medicul de la bază. N-o să spună nimic, hotărî el în cele din urmă, pentru că nici n-o să i-l arate. După tot tărăboiul pe care-l făcuse ca să plece în cursă mâine, ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi să fie declarat bolnav. Zâmbetele de azi s-ar transforma în râsete în toată regula, mâine. N-o să mai poată să se arate la faţă în escadron.

Hotărî să-şi ordone să nu mai ştie de cucuiul care pulsa. Cucui, repetă el. Unul mic. Nu de categoria ou de gâscă.

Aburul aburise oglinda când deschise uşa de la duş şi ieşi afară.

Apa era cam prea caldă. N-avea el nevoie de arsuri de gradul trei. Înjură şi roti robinetul, după care se băgă sub duşul care avea parcă mii de ace.

Repede, îşi spuse, dar nu se putu abţine să se lenevească când reflexele lui încordate începură să se topească. Jennifer aştepta, probabil o să-i descrie persoana care l-a atacat. Poate că nu va reuşi, deoarece asta ar însemna să fi fost suficient de aproape de el încât să-l vadă.

Îşi întoarse faţa spre duş, tresărind în timp ce cucuiul din frunte îi reaminti că mai exista. Se întreba dacă o să fie în stare să-şi pună cascheta de pilot ca să-l ascundă, când auzi un ciocănit insistent la uşa duşului.

— Matt? Trebuie să-ţi vorbesc. Zâmbi. Drăguţa, delicata de Jennifer. Vine la el la duş să-i arate că goliciunea n-o impresionează. Ce dulce inocenţă.

— Da, Jennifer? spuse el, rearanjând duşul, mai înainte ca să deschidă uşa câţiva centimetri. Ce este atât de important, că nu mai poate să aştepte până ce ne îmbrăcăm amândoi?

Ea tot nu-l privea în ochi şi mormăi ceva de neînţeles, întinzând o mână udă, el îi ridică bărbia până când ajunse să o privească drept în ochi, cu toată încercarea ei de a nu se supune.

— Hai, mai spune o dată, dragă. Nu prea pot auzi sub duş.

Ea înghiţi în sec, apoi inspiră adânc.

— Trebuie să ştii ceva despre ce s-a întâmplat. Sprâncenele lui se apropiară când observă îngrijorarea de pe figura ei. Diversiunile nu au dat rezultate. Îşi făcea vină pentru că nu reuşise să-l prindă pe individ. Căută un ton consolator.

— Nu e vina ta că a fugit, dragă. Ai văzut că nici eu nu am făcut nimic ca să-l prind. Zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Ca să-ţi spun drept, nu cred că l-aş fi fugărit pe individ nici dacă aş fi putut s-o fac. Nu merită să alergi după toţi „băieţii răi”.

Mâna lui îi dădu drumul la bărbie, lăsând-o să-i aprecieze cuvintele înţelepte.

— Ai de gând să taci şi să mă laşi să spun şi eu două cuvinte?

Dacă vorbele ei nu-l impresionară, focul din ochii ei însă îl făcu să se oprească. Matt se uită mirat la Jennifer cea dulce, mică şi inocentă şi se întreba unde dispăruseră părţile ei dulci şi inocente. Femeia care stătea în baia lui urlă ca o nebună.

— Eşti aşa de şovin faţă de femei, uneori, că abia mai suport. Nu ţi-a trecut prin cap nicio clipă că nu există niciun „individ” şi niciun „atacator”?

Şovin? El? Credea că ea a înţeles ceva greşit.

— Nu, nu mi-am imaginat că nu a fost vreun atacator. N-o să spui că am sărit singur în bazin, cu capul înainte, nu-i aşa?

— Nu ţi-a trecut prin cap că era vorba de „o tipă” şi nu de „un tip”?

El scutură iar din cap, şocat de expresia feţei ei.

— A fost nevoie de o lovitură puternică pentru ca să mă trântească…

— Erai în genunchi, domnule colonel! ţipă ea, apoi respiră furios de mai multe ori ca să se calmeze. Şi nici nu a trebuit cine ştie ce forţă, în definitiv. Nu eşti de neînvins numai pentru singurul motiv ca tu cântăreşti cu câteva kilograme mai mult ca mine.

— Să zicem cam treizeci şi cinci-patruzeci… Atunci înţelese care era lucrul pe care ea tot încerca, jenată, să i-l spună. Şi nu era câtuşi de puţin jenă, ci vinovăţie. O vinovăţie adevărată şi justificată. Simţi că îl

cuprinde un val de ceva teribil de supărător. Atinse cucuiul de pe frunte şi se cutremură demonstrativ.

— Puteai să mă omori!

— Asta păţeşti dacă apari acolo unde nu aveai ce căuta!

— N-aveam ce căuta, urlă el, izbind cu palmele pe perete. Aceasta este casa mea…

— Şi tu trebuia să fii într-o misiune secretă, domnule colonel. Bărbia ei era strânsă, atât de strânsă, că el se temu să nu se spargă, dar, când reîncepu să urle la el, îşi imagină că făcuse toate astea ca să-l distreze.

— De unde era să ştiu că „tipul" pe care l-am văzut aplecat deasupra bazinului – insista asupra cuvântului tip într-un mod care lui nu-i plăcu deloc – nu voia să pătrundă în casă?

— După ce ar fi terminat de curăţat bazinul, sper.

Matt nu urla de bună ştiinţă. Între cucuiul de mărimea unei mingi de ping-pong de pe frunte şi acustica excelentă din camera cu duşul, începea să-l doară capul.

Închise duşul şi deschise uşa, forţând-o pe Jennifer sau să se retragă sau să se ude leoarcă Ea alese cu înţelepciune să se aşeze pe capacul toaletei. Prima ei alegere inteligentă din ziua aceea, aprecie EL.

— Un hoţ ar fi curăţat casa – incluzând şi scaunul papa-san – şi tu ai fi dormit mai departe. Luă un prosop şi se şterse fără să-şi facă probleme că ea s-ar putea jena. Jennifer jenată de goliciunea lui? Ce glumă bună!

Ea mormăi ceva ce suna ca: nu-i mare pierdere, dar Matt tocmai se ştergea pe cap în momentul acela, aşa că nu prea era sigur de ce auzise.

— Aş fi simţit dacă cineva intra în casă, spuse ea cu un ton mult mai calm decât urletul ei de mai înainte. Uşile au fost închise, dacă n-ai

observat. Nu sunt chiar o idioată. Absurditatea discuţiei lor îi deveni şi lui evidentă. Lăsă jos prosopul şi se întoarse s-o privească în ochi.

— N-am vrut să spun ceea ce am spus despre hoţ. Sunt sigur că tu l-ai fi prins mai înainte ca el să se fi apropiat de staţia stereo. Ea îl privi cu neîncredere.

— N-am ştiut că erai tu, crede-mă.

— Ştiu. Se pare că ea îl credea.

— Regret că ţi-am spus că eşti un şovin anti-feminin afurisit, pentru că nu o cred cu adevărat, mormăi ea. El zâmbi.

— Ba o crezi. Se lăsă pe vine, în faţa ei şi o privi drept în ochi.

— Chiar crezi că te tratez ca pe o femeie neputincioasă?

— Numai pe jumătate. Atunci când nu vrei să gândeşti cinstit.

Puse o mână pe umărul lui, căldura atingerii ei îi linişti emoţiile răscolitoare.

— Ştiu că vrei să mă protejezi, Matt, dar uneori exagerezi în această privinţă.

— Probabil că e aşa pentru că vreau să te bazezi pe mine.

Îi acoperi mâna şi o aduse lângă obrazul lui.

— Eşti o fiinţă atât de independentă. Poate că mă îngrijorează faptul că nu ştiu ce reprezint eu în viaţa ta.

— Nu contează ce reprezentăm în viaţa celuilalt. Ea se dădu jos de pe scaun şi îngenunche în faţa lui, între picioarele lui.

— Cei care fac întruna planuri căutând o relaţie permanentă se gândesc tot timpul la probleme de genul acesta. Noi nu aveam timp de aşa ceva.

Sveterul ei moale, de bumbac se freca într-un fel erotic de pulpele

lui, perturbându-l. Se pricepea la aşa ceva, se gândi el, privind în ochii ei calmi şi limpezi.

— Îţi propun un târg. O trase în braţele lui şi o lipi de inimă.

— Tu nu mai îmi tot aminti că vei pleca probabil cândva, şi eu n-am să-ţi mai spun că arăţi inocentă sau neajutorată. Ea îl împinse înapoi şi-l privi îngrijorată.

— Eu par inocentă? El râse şi îi gâdilă urechea cu limba.

— Nu mă face să mint, dragă. Am făcut şi aşa destule concesii pe ziua de azi.

— Inocentă? murmură ea, în timp ce mâinile ei alunecau de-a lungul coapselor lui şi începu o explorare provocatoare, care îl făcu să-şi dea seama că încă nu cunoaşte semnificaţia acestui cuvânt.

I se tăie respiraţia, când ea îl cuprinse în mâinile ei inocente, mângâindu-l apăsat, în locul care pulsa… dovedind încă o dată că aparenţele înşală adesea…

Uneori, erau de-a dreptul minciuni.

CAPITOLUL 12

— Îmi amintesc că spuneai că ştii să găteşti. Matt unse o felie de pâine prăjită cu unt de alune şi i-o oferi lui Jennifer. Ea stătea pe un scaun înalt de partea cealaltă a mesei, arătând distrată şi calmă în cămaşa lui, cu inscripţia Seattle Seahawks, care-i venea până la genunchi.

— Am spus că îmi plăcea să gătesc. Ea vârî biscuitul în gură şi-l mestecă. Ştergându-şi puţin unt de la gură, ea îi aruncă un zâmbet ştrengar.

— Nu am afirmat că mă pricep la ceva. El o privi neîncrezător.

— Şi cât de des îţi place să găteşti?

— Aproape niciodată.

— Asta nu spune cineva care ştie să gătească, sublinie el. Aproape niciodată spune cineva care n-a spus adevărul de prima dată. Expresia feţei ei era voit inocentă.

— Crede-mă, Matt. Bucătăria asta va fi mult mai curată dacă vom înţelege amândoi că eu nu gătesc.

— Nu găteşti. El dădu din cap şi privi prin dulăpioare şi tacâmurile care sclipeau ca noi.

— Dar le-ai curăţat frumuşel, trebuie să recunosc. Ea se bucură de laudele aduse.

— Ei, asta-i ceva ce ştiu şi eu să fac. Aşteaptă să vezi ce-o să fac prin toată casa. N-o s-o mai recunoşti. Ea privi la oala în care el tocmai pusese supa şi se linse pe buze.

— Mi-e aşa de foame că până şi supa la cutie mă face să leşin. Nu poţi s-o faci ceva mai repede? Deci o să mai continue să mănânce „orice se poate găti repede la grătar”, se gândi Matt. Ei, asta e, oricum nu era

obişnuit cu ceva mai bun. Verifică instrucţiunile de pe cutie şi mai adăugă apă în oală.

— Dacă nu-ţi place, poţi să te critici singură, pentru masa asta. Poate că data viitoare o să eviţi să mă pocneşti, înainte de a fi scos ceva din frigider.

Jennifer îşi sprijini coatele pe măsuţă şi clipi la el des.

— Ţi-am spus că putem dezgheţa friptura în cuptorul cu microunde. Nu pentru asta sunt făcute maşinăriile astea? El scutură din cap şi se întrebă cum o femeie la copil reuşea să nu-şi înfometeze micii clienţi.

— De fiecare dată când încerc s-o fac, obţin o talpă de calitatea întâi.

Ea dădu din cap.

— Bine, am ajuns la un punct discutabil. Oricum e cam târziu ca să ieşim în curte la un grătar, acum, la miezul nopţii. Îi zâmbi.

— Din nou, dragă, tu eşti de vină. Puteam coborî la zece dacă ai fi ascultat de semnele pe care le dădea stomacul meu.

Se înroşi în obraji, dar recuperă cu eleganţă.

— Aia spuneau zgomotele alea? Nu prea puteam să le aud din cauza gemetelor pe care le scoteai. De data asta roşi el.

— Şi gemetele tot din cauza ta erau. Trebuie să-ţi reamintesc ce făceai?

Înghiţi gălușca şi îşi muşcă buza.

— Cred că putem lăsa discuţia asta până terminăm de mâncat, ce zici?

Aproximativ. Matt îşi permise un singur fior de plăcere, mai înainte ca să se stăpânească să nu se repeadă la ea acolo unde se afla – pe scaun, s-

o pătrundă scurt, fierbinte până la rărunchi. Era gata şi o dorea. Dar îi era şi foame.

Avea nevoie de o lingură să amestece supa şi trebui să caute în patru sertare până reuşi s-o găsească.

— De ce ai schimbat locul argintăriei?

— Din cauza hârtiei pentru rafturi. Era mai simplu să mut lucrurile dintr-un loc într-altul, decât să golesc sertar după sertar şi să-l umplu la loc.

El se încruntă, privind-o cu curiozitate.

— De aia oalele şi tigăile sunt în dulăpiorul de pe frigider, în loc să fie la locul lor?

— Le-am găsit sub chiuvetă, răspunse ea sec. Te rog să mă convingi că era mai bine acolo decât unde le-am pus acum.

Trebuiau să fie în dulăpioarele de sub bufet, unde ar fi trebuit să stea permanent dacă n-ar fi fost colecţia lui de discuri, turaţia patruzeci şi cinci, pe care o lăsase acolo până va meşteri alte rafturi în studio – un proiect la care nu începuse încă să lucreze. Matt nu îndrăzni să se ducă să vadă dacă preţioasa lui colecţie mai era tot acolo.

— O să ai nevoie de un taburet ca să ajungi la oalele de acolo, arătă el locul, în timp ce stingea focul de sub supă.

— La ce o să-mi trebuiască? întrebă ea. Merse în jurul bufetului, deschise un sertar de jos şi ieşi cu două castroane.

— Ai uitat că nu gătesc? Matt se uită la castroane.

— De ce le-ai pus pe astea în sertarul de jos?

— Pe acestea am de gând să le folosesc mai des. El deschise larg un dulap de la nivelul capului.

Gol.

— De ce nu aici?

— E prea sus. Ea deschise spălătorul de vase şi scoase o pereche de şerveţele. El ochi cartea de telefon în fundul raftului, mai înainte ca ea să închidă uşa.

— Ai construit totul aici ca pentru uriaşi, ştiai asta?

Îşi puse în minte să-i ia un taburet cu prima ocazie.

— Ţi-a trecut prin minte că şerveţelele astea se vor uda aici?

— De ce să se ude? Strecurându-se pe lângă el, ea umplu castroanele cu supă, apoi le duse la bufet.

— Nu ştiu, zău. Matt încercă să-şi ascundă neîncrederea care se citea în vocea sa, dar nu reuşi. Minunata şi independenta Jennifer nu era deloc în elementul ei la bucătărie. Gândul acesta îl bucură, pentru că până acum ea i se păruse aproape prea capabilă.

— Cred că aveam de gând să folosesc maşina de spălat vase, prostul de mine.

— Eu nu folosesc maşina de spălat vase. Când le spăl cu mâna, mă relaxez.

Ea sări la loc pe scaunul înalt şi gustă cu prudenţă din supă.

— Ei ăsta, da, loc pentru cartea de telefon. Ai remarcat că se fac tot mai groase cărţile de telefon, în timp ce sertarul în care o tot înghesui este prea plin cu alte prostii ca să mai încapă şi asta?

Nu, bineînţeles că nu observase. Matt luă câteva linguri de supă şi se duse să vadă ce se mai întâmplă pe foc.

— Cum îi hrăneai pe Keith şi pe Carrie, dacă nu ştii să găteşti?

— În majoritatea cazurilor ei mâncau cu părinţii lor. Când nu, ne descurcam cu macaroane şi cu brânză, peşte sau plăcinte de pui îngheţate

Mâncarea pentru copii este diferită de cea pentru oamenii mari. Tot ce-i mai complicat este să știi să fierbi apa. Ea ridică lingura la gură şi suflă peste ea să se răcească.

— Nu ştiu ce făceau mămicile înaintea apariţiei maşinilor de gătit cu microunde. Îţi dai seama că puteam încălzi şi supa acolo?

— Ultima dată când am încercat aşa ceva, mi-a luat o oră să fac curat peste tot.

Matt îşi termină supa şi întinse mâna după încă un biscuit.

— Cum să aflu dacă nu cumva ai murit de foame, în lipsa mea?

— Iar pleci? îi căzu lingura din mână, zdrăngănind pe când cădea în castronul aproape gol, respiră adânc, apoi se răsuci ca să-l privească în ochi, privirea ei fiind întunecată şi confuză.

— Credeam că, poate, cursa ta s-a anulat. Crezuse aşa pentru că asta-i spusese că să explice brusca lui reapariţie. Sentimentul de vinovăţie pentru această minciună îl urmărea întruna de atunci.

— Am minţit. Nu era nicio cursă azi. Mâine.

— Dar plecaseşi azi dimineaţă în costum de zbor. După ce ai primit telefonul…

El scutură din cap.

— M-am dus până la McChord şi le-am cerşit o cursă cu prima ocazie. Asta va fi mâine seară. După aceea am stat două ore la CON.

— Ce-i aia CON?

— Căminul ofiţerilor nefamilişti. Acolo stăm uneori între curse. Mi-am pus în cap să-mi petrec noaptea acolo, dar mi-am schimbat planul.

— Dar de ce nu mai puteai sta aici, Matt? Din cauza mea? Ţi-ai schimbat părerea, nu mai vrei să stau aici?

Îi luă mâinile ei mici într-ale sale, prinzându-i picioarele ei goale între pulpele blugilor lui.

— Aveam nevoie să mă gândesc. Am crezut că, dacă m-aş duce undeva, aş putea să lămuresc nişte probleme mai uşor. Ea îşi muşcă buza de jos.

— Ce probleme? Să-i spună, să nu-i spună?

Putea s-o ţină mai departe aşa cum îi spusese în după-amiaza aceea şi să nu-i spună cât de mult o iubeşte. Aşa i-ar fi mai uşor să-l părăsească, fără să ştie că lua cu ea şi inima lui. Dar, pe de altă parte, cu minciunile lui ajunsese să facă o baie de bazin şi se alesese cu un cucui în frunte.

Nu mai voia ca între ei să existe minciuni. Timpul era prea scurt, prea preţios. Şi dacă Jennifer era atât de puternică şi de independentă cum se lăuda, dacă i-ar spune pe şleau ce simţea el, nu avea cum să-i modifice planurile ei. N-o s-o lase.

— Te iubesc, Jennifer Delaney.

— Poftim? Ea clipi des, iar gura îi rămase deschisă fără să-i vină să-şi creadă auzului.

— E aşa cum ai auzit, draga mea. Am spus că te iubesc. Am plecat ca să mă gândesc ce aveam de făcut în această situaţie. El îşi plecă privirea, înghiţi în sec dezamăgit de oroarea afişată de ea. Era limpede, nu asta voise ea să audă.

Nici el nu se simţea cu adevărat bine că o spusese. Nu este niciodată bine să fii prea deschis

— Nu se poate, spuse ea.

— Ce nu se poate? El privea la lampa fluorescentă şi se gândea la strălucirea ei slabă, care parcă semăna cu acest dialog. Luminile dulci şi

calde ale romanţei nu se potriveau aici.

— Să mă iubeşti. Nu se poate aşa ceva. Ridică privirea şi o privi în ochi.

— De ce nu?

— Pentru că trebuie să mă duc în diverse locuri, mai am şi alte lucruri de făcut.

Se dădu jos de pe scaun şi se rezemă de perete, cu braţele încrucişate pe piept.

— Nu ne-am înţeles să te îndrăgosteşti de mine, domnule colonel.

Nu-i plăcea când i se adresa astfel.

— N-am spus că o să-ţi cer să-ţi schimbi acum planurile, nu-i aşa?

Ea îl fulgeră suspicioasă şi clătină din cap.

— Şi nici n-o s-o fac.

Coborî şi el de pe scaun şi distanţa dintre ei se micşoră şi mai mult.

— N-ar fi cinstit pentru niciunul dintre noi să-ţi zădărnicesc planurile. Eu am avut ocazia să văd lumea. N-o să te opresc pe tine.

— Ea îl privea aşa de fix încât el avea senzaţia că îl va găuri în piept.

— Asta schimbă însă totul.

— Nu schimbă nimic. Cu degetele o apucă de bărbie şi-i ridică uşor capul până când forţa privirii ei furioase pătrunse direct în sufletul lui.

— Crezi, într-adevăr, că vreau să-mi petrec viaţa cu o femeie care îşi are inima în lumea largă? N-o să pot fi niciodată sigur că nu m-aş putea trezi într-o dimineaţă fără tine.

— Dacă am spus că voi rămâne, rămân. Eu fac ce spun. Se încruntă.

— Nu prea dai doi bani pe caracterul meu, nu-i aşa?

El clipi des, gândindu-se că ea începe să se abată de la discuţia lor.

— Nu-i vorba de caracterul tău, Jennifer. Faptul că te iubesc n-ar trebui să-ţi schimbe visurile tale. Nu ţi-aş fi spus nimic dacă aş fi crezut că ţi le-aş putea strica. Ea îl privi cu adevărat disperată şi un fior care putea fi foarte bine de teamă o străbătu în mod vizibil.

— Dar ce-ar fi dacă… O întrerupse mai înainte ca să apuce să termine. Nu era momentul pentru „ce-ar fi dacă”.

— Nu te teme, Jennifer. Când va veni momentul să pleci, să pleci. O să fiu lângă tine să te împing pe uşă afară. Nimeni nu te va trage îndărăt de la visele tale.

— Pot să mă ocup de visele mele fără să mă ajuţi tu, spuse ea strângând din dinţi.

— Ştiu că poţi. Adu-ţi însă aminte că şi eu pot să mă îngrijesc de ale mele. Nu ai niciun drept asupra lor. Furia din privirea ei scăzu, dar fu înlocuită de un regret atât de sfâşietor, încât el îşi dorea acum ca ea să revină la furia de mai înainte.

— Spuneai că mi-e frică. Ea înghiţi în sec şi respiră repede

— Nu mi-e frică Matt. Ştiu că pot pleca când voi fi gata. Dar nici nu vreau să te fac să suferi

— Dacă vei pleca acum, îmi vei provoca o suferinţă care va dura toată viaţa.

Îşi rezemă palmele de perete, de o parte şi de alta a chipului ei.

— N-am mai cunoscut pe cineva aşa ca tine, Jennifer. Am nevoie de ceva timp.

— Amândoi, spuse ea încet. Ţi-am mai spus odată. Când voi pleca,

aceasta se va întâmpla când se va fi terminat acel ceva care ne leagă acum… şi nu mai înainte ca să înceapă. El înghiţi cu greu şi îi zâmbi.

— Cred că am început-o bine, draga mea. Ea dădu din cap, rotindu-şi ochii în timp ce se gândea serios.

— Acest ceva dintre noi. Cum s-ar mai putea încheia când unul din noi a plecat şi s-a îndrăgostit?

— O să ştii când s-a terminat, Jennifer. Va fi după cum simţi.

— Crezi că vor fi suficiente câteva luni?

— O săptămână, o lună. Sau mai mult. Ridică din umeri.

— Depinde de cât de repede îţi găseşte de lucru agenţia aia. Nu vreau să te reţin, dacă vei avea o ocazie deosebită. Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi se ridică în vârful picioarelor, trecând uşor cu buzele peste bărbia lui.

— Nu te-ai gândit însă la un lucru. El îşi plecă puţin capul ca s-o poată atinge cu buzele.

— La ce, dragă?

— Ce facem dacă mă îndrăgostesc de tine? N-ar fi mai înţelept să stau aici şi să nu mai plec deloc? El respinse această idee a ei, cu o scuturătură a mâinii, chiar dacă inima lui bătea teribil de tare, numai şi la simpla menţiune a unei asemenea posibilităţi. Plăcere amară şi dulce în acelaşi timp, deoarece oricum tot la fel se va termina. Cum ar putea dragostea ei – dacă ar fi cazul, lucru de care se îndoia – să reziste la prăbuşirea viselor ei?

— Nici măcar atunci, Jennifer. Tu ai visat prea multă vreme ca să renunţi acum. Eu n-am să te las. El îşi apăsă buzele pe ale ei şi fu surprins să constate tremurul uşor al buzelor ei, când îi răspunse la sărut.

— În afară de aceasta, n-o să te îndrăgosteşti de un pilot decăzut, care are de două ori vârsta ta, nu-i aşa?

— N-ai de două ori vârsta mea. Ea îşi schimba atitudinea, şi îngrijorarea din ultima vreme dispăru, dar fu înlocuită de un alt fel de tensiune care era mai blândă, mai familiară. Jennifer îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi încercă să facă săruturile lor mai profunde, săruturi care erau nişte pauze aprinse între dorinţele fiecăruia.

— Nu eşti deloc prea bătrân, deşi te comporţi, uneori, ca atare. Ţi-am spus până acum că consider că oamenii mai în vârstă sunt mai atrăgători?

El îi deschise gura cu buzele şi gustă în tăcere din dulceaţa mierii pe care o descoperi acolo.

— Dacă faci corectura spunând „om mai în vârstă" n-o să te mai joc pe genunchi.

Ea râse şi-l sărută pe ureche, obţinând unul din acele gemete pe care el le scotea aşa de uşor atunci când era zgândărit.

— Eşti nostim, Matt. Mă faci să râd. Trebuie să recunosc că îmi place să stau cu tine.

— Asta nu este cine ştie ce compliment.

Îşi strecură mâna pe sub genunchii ei şi o strânse la piept, în timp ce o ducea în braţe în salon.

— Îţi plăcea să stai şi cu Keith şi Carrie. Şi ei te făceau, probabil, să râzi.

— Îmi place să fac dragoste cu tine, spuse ea ca pentru sine. Cred c-o să-mi lipseşti tare mult.

— Nu subestima lucrurile, draga mea. Împreună parcă am fi o

încărcătură de dinamită.

— Şi se pare că avem o mulţime de lucruri de discutat.

Ea se lăsă pe spate, ca să-l poată privi în ochi.

— Niciodată nu m-am simţit aşa de bine, cu cineva.

— Când nu mă înghiontești, aş putea spune că şi pentru mine este la fel de valabilă afirmaţia. Îi atinse fruntea cu degetele.

— Data viitoare dă un telefon mai înainte de a sosi. E mai puţin riscant în acest fel.

— O să stai aici o vreme la mine? Dacă n-ar fi fost sigur de răspuns, n-ar fi întrebat, că doar nu era să-şi tragă una în propriul lui spate punând la întâmplare o asemenea întrebare. Trebuise însă să i-o pună. Oricum, nu mai putea amâna multă vreme. Aşa cum spusese, împreună erau ca o încărcătură de dinamită. În explozia pasiunii lor, cine-l putea acuza că îi spunea tot ce era în inima lui? Mai bine să i-o spună acum, când încă mai putea trata problemele logic.

— Deci o să stai, Jennifer? N-o să te superi pe mine că am scăpat ce am în inima mea? Ea nu auzi întrebarea lui.

— Îmi dai sentimentul de siguranţă, domnule colonel Cooper, spuse ea. Expresia feţei ei deveni dintr-odată serioasă.

— Fericită şi satisfăcută şi amuzată şi în siguranţă. Unii oameni au stat împreună pentru mult mai puţine lucruri. Braţele lui o cuprinseră strâns în timp ce el încerca să se gândească în perspectivă la cele spuse de ea. Încerca să-l facă să se simtă mai bine. Îşi arboră un zâmbet pe faţă şi păstră un ton uşuratic.

— După cum vorbeşti, pari că vrei să te convingi singură. O sărută pe vârful nasului.

— Nu te îngrijora, draga mea. Asta este problema mea. O să mă ocup de ea când îi va veni vremea.

— Când îi va veni vremea, şopti ea. Evită să-l privească, din braţele lui privi prin cameră. Ar fi trebuit s-o lase jos, era conştient de acest lucru, dar era atât de uşoară, aproape că nu cântărea nimic.

Se gândi că ar mai putea-o ţine aşa încă cinci minute, fără ca braţele lui să înceapă să tremure.

— Ai o casă într-adevăr frumoasă, Matt.

— Mulţumesc.

— Te-ai gândit vreodată să aduci un decorator de profesie, ca să-şi spună părerea?

— Ce nevoie am de un decorator? Am o grămadă de lucruri, suficientă mobilă pentru toată casa. El continua s-o ţină în braţe deşi făcuse un tur complet prin cameră.

— Tot ce este aici e adunat de la o călătorie sau alta. E foarte confortabil. Mie-mi place.

— Vai, dragul meu. O privi sever.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vrei să-şi spun adevărul adevărat? El dădu din cap, păstrând alte observaţii pentru sine. Chestia asta cu adevărul adevărat începea să derapeze.

Se dădu jos din braţele lui şi se duse lângă scaunul papa-san.

— Pentru început, florile de pe perne nu se potrivesc cu draperiile.

— Să schimbăm draperiile. Pe mine nu prea mă interesează problemele astea.

— Se vede. Zâmbetul ei îndulci înţepătura din comentariul ei.

— Nu vreau să spun că va trebui să elimini scaunul. Dar, mă gândesc, totuşi, că i-ar sta mult mai bine în camera de jos. Te-ai gândit vreodată că ai acolo o sofa foarte frumoasă care aici ar avea un efect spectaculos?

— Îmi place fotoliul papa-san aici. Este foarte confortabil.

— Pentru o singură persoană, poate. Ea-şi împreună mâinile la spate.

— Ce ai face dacă ai vrea să fii cu o anumită persoană în faţa vederii acesteia incredibil de frumoase? Scaunul papa-san este foarte… neîncăpător".

Îşi petrecu degetele mari prin găicile curelei.

— E destul loc pentru amândoi pe scaun, dragă. Ea clătină din cap.

— Rattanul nu este suficient de tare ca să ne ţină pe amândoi. Mă mir că nu se destramă toată împletitura chiar şi când stai doar tu singur pe el.

— Nu se poate. Ea admise lauda lui zâmbind.

— Sunt sigură că nu va fi uşor.

— Ce nu va fi uşor?

— Să te fac să rearanjezi mobila. Ea arătă spre coarne şi spre taburetul din par de cal.

— Mă tem că ai un fix pentru această monstruozitate.

— Monstruozitate? Se simţi rănit. Adânc.

— Am găsit-o la o licitaţie la ţară, în Anglia. Este un obiect de anticariat.

— Este un exemplu oribil privind modul cum câştigă unii bani.

Ea se cutremură şi se duse spre penele de păun care decorau

căminul.

Astea sunt frumoase, Matt. Arată drăguţ lângă maşina de mingi de golf de la subsol.

— Şi de ce nu stau acolo unde sunt acum? Ea tresări şi scutură din cap.

— Nu face nimic. Nu trebuia să mă las antrenată, dar tu mi-ai spus să fiu cinstită.

El o privi fix o vreme înainte să vină spre ea.

— Tu ai un fix cu chestiile de genul ăsta, nu-i aşa?

— Ţi-am spus doar, îmi place să aranjez o casă, ca să devină un cămin plăcut.

Se lăsă îmbrăţişată fără să se opună, braţele ei îl cuprinseră la rândul lor.

— Ai o mobilă o frumuseţe, Matt. În fine, cea mai mare parte din ea este deosebită. Fotoliul cel puţin este o raritate.

— Cred că o să i-l dau lui Rick. El are o masă pentru cafea, care i se potriveşte.

Umerii ei începură să se scuture de râs. El o strânse mai aproape, gândindu-se că, dacă nu se vor mişca de aici, viaţa va trece fără să-i atingă, iar Jennifer nu va mai pleca… Închise ochii să nu mai gândească şi să sufere.

— Zău că mă emoţionează, spuse ea, să-mi imaginez toată casa cum ar arăta dacă aş aranja lucrurile un pic.

— Cred că m-am obişnuit să cumpăr ceea ce îmi place pe moment. Nu m-am gândit niciodată la felul cum se vor potrivi cu celelalte lucruri.

Ei, nu-i chiar aşa. Dar acum n-avea chef să recunoască faptul că

aranjase special camera pentru venirea ei.

— Mă gândesc că dacă e aşa de nepotrivit totul…

Lăsă fraza neterminată, adăugând un ton pervers la tonul afectat pe care şi-l luase. N-ar fi rău să o facă, măcar puţin, să se simtă vinovată, după care n-are decât să facă ce i-o plăcea. Câtă vreme ea este fericită, nu-i păsa dacă ar fi aruncat fotoliul papa-san în bazin.

Poate că o baie bună nu ar face decât să-i întărească la loc rattanul care se lăsase.

Ea îl privi şi pe frunte îi apăru un rid.

— N-am vrut să critic totul, Matt. Atâta doar că am pasiunea mutatului şi aranjatului. Tu eşti pilot. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu probleme ca aceea a perdelei care se potriveşte cel mai bine cu scaunul, şi în ce cameră anume.

— Crezi că piloţii n-au şi ei un pic de gust? Asta vrei să spui?

— Nu fi aşa de sensibil, Matt. Vreau să spun că piloţii sunt şi aşa destul de tracasaţi cu învingerea efectului gravitaţiei de fiecare dată când merg la lucru.

Ea oftă din greu.

— Mă sperie de moarte, ştiind că tot ce creşte va coborî. Mă tem întotdeauna că va fi mult mai rapid coborâşul.

Era aceasta aceeaşi femeie care considera că mersul pe apă este o aventură? îşi înfipse mâna în părul ei, la ceafă, şi o aduse cu faţa pe pieptul său.

— Eşti de acord să faci dragoste cu mine în fotoliul papa-san mai înainte ca să-l mutăm de aici?

— Nici măcar o dată. Ea îl bătu peste şold.

— Ţi-am spus că am dorit aventuri în viaţa mea, nu pericole nesăbuite.

El râse şi îşi puse în cap să-i arate că fotoliul nu era chiar aşa de demolat cum credea ea, în fine, spera. O s-o facă mai târziu, după ce o să se sature de îmbrăţişări. Inimile lor băteau la unison, cu o cadenţă înceată şi liniştită care făcea ca îmbrăţişarea să fie şi mai îmbietoare. Ritmuri nebune, emoţionante erau binevenite în timp ce făceau dragoste. Esenţiale, inevitabile. Nu se va mai putea gândi la ea, fără să nu-şi amintească de căutările pasionale extraordinare, epuizante, dar avea nevoie şi de amintiri mai liniştite.

Îi atinse părul cu buzele, inhalând parfumul care era atât de caracteristic lui Jennifer.

— Poţi să muţi lucrurile după placul inimii, dragă. Nu mă afectează câtă vreme nu doreşti să ridici ceva prea greu. Ea îşi răsuci gâtul ca să-l privească.

— Eşti sigur, Matt? Nu vrei doar să-mi dai ceva de făcut?

El se gândi deodată la zăpăceala care o făcuse în bucătărie şi se întrebă cu ce va semăna casa lui când ea va termina treaba.

— Fă ce vrei, Jennifer. Dacă ai unele idei care necesită bani, scrie-le pe o hârtie şi o să le discutăm când mă întorc. Emoţia din ochii el fu o răsplată neaşteptată.

— Nu am să arunc nimic, decât după ce am să te anunţ în prealabil.

— Bine.

— Şi, dacă nu-ţi place, putem pune lucrurile la loc oricând doreşti.

— De acord. Răsucind-o în braţe, el o conduse spre fotoliul papa-san.

— Când trebuie să pleci? întrebă ea.

— Mâine seară. El se aplecă asupra ei şi o sărută pe gât.

— Şi, pentru că va trebui ca toată după-amiaza de mâine să mă odihnesc înainte de zbor, ce-ai zice dacă am sta aici până noaptea târziu?

Sprâncenele ei se ridicară arătând că o distrează ideea.

— Ne-a mai rămas vreo fantezie nerealizată încă, Matt?

El o rostogoli în fotoliul papa-san şi se prăvăli peste ea, înfundând-o în perna mare şi moaie.

— Cel puţin un milion, Jennifer. Cel puţin un milion.

Ochii ei erau larg deschişi şi sclipeau de vitalitate.

— Când se va rupe scaunul ăsta, Matt, cel puţin am rezolvat o primă problemă.

Îi acoperi gura ei provocatoare cu un sărut, suficient de apăsat, încât să-i scoată din cap gândul ăsta afurisit.

CAPITOLUL 13

În dimineaţa următoare, pe când beau cafeaua, Matt se grăbi să sublinieze că fotoliul papa-san nu se rupsese. Cu un gest admirabil, Jennifer îşi vântură degetele şi-i aruncă o privire pe care el o înţelese că nu-i asigura viitorul fotoliului.

Îşi păstră grijile pentru sine şi-i oferi un buchet de activităţi pentru acea dimineaţă. Puteau profita de vremea superbă şi să se plimbe cu barca câteva ceasuri. Sau prefera mai degrabă să încerce nişte salturi Bangi?

Salturi Bangi? Crede că a înnebunit? în această privinţă, nu-şi putea imagina cum ar putea el să se arunce de pe scândură sau dintr-un balon ca să sară în sus, cu capul în jos, până când îl vor sălta iar arcurile lui Bangi. I s-ar înmulţi precis firele de păr alb din cap, ba chiar i-ar cădea de tot, mai înainte ca să ajungă să stăpânească acest sport. El zâmbi şi îi spuse că cel puţin i-a sugerat forme de recreere activă. Nu avea de gând să şi participe. Nu că ea nu ar reuşi să se descurce de minune. Cineva care considera schiul nautic „cel mai bun lucru pentru alţii", nu credea el că va aprecia senzaţiile tari oferite de săriturile Bangi.

Voia ca ea să ştie că erau destule distracţii aici în nord-vestul Pacificului. Destul ca să aibă ce face luni de zile.

Luni de zile, admise ea. Cam atât va dura până când îşi va găsi o slujbă de femeie la copil. Între timp, trebuia găsit şi ceva local. L-ar deranja pe Matt dacă ea ar telefona la diferitele oferte de slujbe din ziare?

„Da, l-ar deranja. Mai bine să aştepte o zi până când va pleca el în cursă.

Terminară cu o plimbare până la poştă, unde Jennifer şi-a ridicat o

grămadă de cutii de la Pilau şi din Montana. Sosind acasă, ea începu să-şi pună lucrurile în camera de oaspeţi mai înainte ca Matt să apuce s-o oprească.

— În camera mea, insistă el, în camera noastră. Acolo trebuie să stea lucrurile tale. Ea nu-l contrazise, nu pe loc, şi nici mai târziu când el o luase pe sus şi o dusese în dormitor şi o aşeză în pat. Era important să doarmă puţin şi nu voia ca să doarmă singur.

El nu putu să-şi dea seama care dintre ei fusese mai surprins când se treziră peste patru ore, fără să fi făcut nimic în afară de somn. Cu o grabă stăpânită, Matt făcu un duş, se îmbrăcă şi vârî un pumn de haine curate în sacoşă.

Cele cinci minute câştigate cu echiparea rapidă le petrecu în acţiuni mult mai importante, cum ar fi sărutarea lui Jennifer. La plecare. Dorind să nu fi trebuit să plece. Ea se dovedi mai tare în cele din urmă conducându-l la uşă când el uitase complet că trebuia să plece. Plecă, privind-o în oglinda retrovizoare în timp ce pornea la drum, iar ea îi făcea nemişcată semne de bun rămas.

Dulcea, delicata Jennifer, se gândi el când o coti spre autostrada interstatală.

Fotoliul papa-san nu mai avea nicio şansă.

Matt îşi aştepta rândul la coadă pentru convorbirile internaţionale de la baza operaţională. Restul echipajului apucase deja să transmită acasă obişnuitul mesaj: „a fost dificil, dar am reuşit să terminăm cu bine”.

Într-adevăr, nu le-a fost uşor. O uşă s-a deschis după ce au decolat de la baza aeriană Dover, din Delaware. La peste nouă mii de metri, tot ce

nu era bine legat a fost aspirat de comprimarea rapidă, accident pentru care făcuseră antrenamente, dar de care nu avusese, până acum, parte.

N-a fost vesel deloc. Aerul se condensa imediat, umplând cabina şi carlinga cu o ceaţă îngheţată în timp ce echipajul îşi scoase măştile de oxigen şi încerca să păstreze avionul stabil în mijlocul traficului aglomerat, obişnuit pentru spaţiul aerian al New York-ului. Ocolul de avarie, aruncarea combustibilului deasupra Atlanticului şi aterizarea care a urmat, totul s-a realizat cu o precizie calculată.

Apoi după aceea începu Matt să transpire. Avuseseră noroc. Nu a fost niciun rănit, cu excepţia unui aviator care a fost lovit în cap de nişte obiecte în timpul aspiraţiei. Toată lumea a considerat povestea ca ceva minor, deşi, dacă echipajul n-ar fi fost cu centurile de siguranţă puse, pierderile ar fi putut fi mai mari decât câteva paturi, diverse cutii şi o scară de rezervă către puntea de sus.

Era mai bine să anunţe povestea la Tacoma. Ziarul local avea tendinţa să se ia după poveşti, când era vorba de echipajele cu baza la McChord sau avioanele respective.

Matt trebuia s-o sune pe Jennifer mai înainte ca ea să citească ziarul. Puse mâna pe telefon şi formă numărul ei. Când văzu că nu răspunde nici la al cincilea apel, a înţeles că dormea dusă. Având în vedere că era ora două noaptea, nici nu era de mirare.

— …'lo?

— Jennifer, sunt eu, Matt.

— Hmmm. Aproape că putea s-o vadă căzând iar în perne cu telefonul pus peste ureche.

— Do…o… rm.

El oftă şi dori să fi putut aştepta până mai târziu. Totuşi, nu putea, pentru că trebuiau să fie gata de plecare din nou. Acum, că avaria fusese îndepărtată, trebuiau să ducă avionul la baza aeriană McGuire din New Jersey, pentru reparaţii. Nu va mai avea altă ocazie până când ziarul va ajunge sub uşa ei.

— Ştiu că dormi, dragă. A trebuit să te chem şi să-ţi spun ceva. Aşa că, să nu te superi. Nu primi niciun răspuns, astfel că continuă să-i povestească, dându-i detaliile pe scurt.

— Nu-mi fac probleme, răspunse ea. Fotoliul tău papa-san poate fi reparat cu nişte clei. Şi am găsit o stofa de mobilă grozavă care se potriveşte cu perdelele din cameră.

— Fotoliul papa-san? Ce are asta de a face cu decomprimarea rapidă?

— Mm… hm. Şi zgârieturile de pe perete nu se mai văd deloc după ce am pus tapetul acela.

— Ce perete? Nu trebuia să-şi facă griji că se va speria, când se va scula şi va afla ştirile, Jennifer nu era îngrijorată. Nici măcar nu se trezise încă.

— Ăla alb. O auzi limpede cum căsca, cu toată distanţa dintre ei.

— Ce ai făcut cu fotoliul papa-san, Jennifer? întreba de parcă nu ar putea bănui.

— Nu i-am făcut nimic. S-a stricat singur. Nu voia să ştie cât de mult se stricase sau în ce loc.

— Câtă vreme nu eşti tu îngrijorată de ceva, draga mea, nu mă interesează. Acuma de ce nu te culci din nou?

— Am şi adormit, mormăi ea, apoi căscă iar. Matt?

— Da, dragă?

— Ce faci tu acolo, la New York? Deci ascultase până la urmă.

Matt întârzie trei zile şi unsprezece mii de kilometri. Era la mijlocul dimineţii când intră în casă, o casă goală. Jennifer nu era acasă. Când vorbiseră la telefon, mai înainte – îi dăduse telefon de la baza operaţională după aterizare, o precauţiune necesară, având în vedere grija lui de a evita loviturile neaşteptate ale lui Jennifer, în loc de bine aţi venit ea îi spusese că are o întrevedere pentru o slujbă la ora unsprezece, apoi mai are una la două. Ambele erau de la centre de îngrijire pe timpul zilei, şi îşi ţinea pumnii ca să reuşească. Vor sărbători cu un grătar la aer liber, diseară, spuse el, făcându-se că nu aude când ea spunea că succesul nu trebuia să fie neapărat datorită ei. Dar îi promisese că o să scoată nişte cotlete din frigider, să fie pregătite.

Îşi urcă bagajele sus, făcu un duş scurt, căzu în pat şi adormi imediat, visând despre femeia al cărei parfum se imprimase în perne şi în aşternuturi. Când se trezi câteva ore mai târziu, făcu încă un duş, îşi puse o pereche de blugi şi un sveter de bumbac roz, care era preferat în mod deosebit de Jennifer, îl făcea mai sexy, spunea ea, fără să dea vreo explicaţie de ce rozul este sexy.

Data viitoare, când se va duce să-şi mai cumpere ceva îmbrăcăminte, o va lua cu el. Gusturile ei la îmbrăcăminte arătau ce fel de femeie era hotărâtă şi imprevizibilă.

Partea imprevizibilă, mai ales, îl făcu pe Matt să coboare în grabă scările, în salon. Intrase deja câţiva metri în salon. Intrase în cameră, dar nu percepu tot adevărul despre ceea ce privea. Nu mai era nimic.

Nici fotoliul papa-san. Nici taburetul cu păr de cal şi coarne. Nici

penele de păun sau elefantul de porţelan. Şi asta nu era tot ce lipsea.

Nu mai rămăsese nicio bucăţică din mobila din întreaga cameră. Era la fel de goală ca în ziua în care constructorul o predase şi ieşise pentru ultima dată din cameră. Vopsea, covor, o pardoseală de cărămidă şi un cămin cu inserţii de alamă. Nu mai erau nici măcar perdelele.

Îi trecu prin cap gândul că a fost prădat, urmat de completarea că prezenţa lui Jennifer nu îl ferea de asemenea surprize.

Ambele temeri căzură când îşi dădu seama că hoţul nu i-ar fi luat şi perdelele.

— Afurisită femeie, mormăi el, păşind prin camera goală şi observând că nu mai era nici urmă de praf.

— I-am spus doar să nu care mobila grea.

Nu-i de mirare că fotoliul papa-san suferise mici stricăciuni. Probabil că îl aruncase jos pe scările de la subsol.

Se răsuci şi coborî scara către subsol, nu fără să observe scrijeliturile care erau pe balustradă. Se opri la ultima treaptă şi aruncă o privire la ceea ce fusese odată o sală spectaculoasă.

Era ticsit cu tot ce fusese sus, inclusiv fotoliul, care stătea trist într-o parte.

Se întrebă dacă aranjase să arate aşa.

Nu mai avea importanţă. Dacă Jennifer avea o ocupaţie, atunci era şi fericită, gândi el în timp ce urca din nou scările. Deşi se punea întrebarea unde se gândise ea ca să stea el între timp, această întrebare o să i-o pună imediat ce va reveni acasă.

Ceea ce se putea întâmpla dintr-un moment în altul. El verifică ceasul, apoi ieşi până la cutia poştală. Răscolind printre scrisorile personale

şi cele adresate chiriaşei, găsi una pentru Jennifer. De la o firmă care se numea „Dădaca în străinătate. „Simţi că se umple cu un fel de frică, care ştia că va dispare… ca să fie însă înlocuită de ceva şi mai insuportabil. Golul. Singurătatea.

Matt prăjea nişte ceapă în tigaie, când Jennifer veni de la garaj. Zâmbi forţat şi ridică o mână. Veni spre el fără să ezite câtuşi de puţin, vârându-se în el, cuprinzându-l cu braţele atât de strâns că ai fi spus că n-o să-i mai dea drumul.

Era un vis care nu va deveni niciodată realitate.

O sărută pe frunte şi o strânse uşor de braţ. Cu cealaltă mână se ocupa mai departe de ceapă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, dragă. Ea îi dădu drumul puţin, suficient ca să-i ia furculiţa şi să ia tigaia de pe foc. Clipind din genele ei lungi, se lipi de el cu o mişcare care îl făcu să se încordeze şi să devină moale în acelaşi timp, asemenea cerii topite. Îl topea cu focul ei şi-l făcea să ardă.

— Zburătorule, eşti plin de cuvinte dar acţiuni deloc. De ce nu-mi demonstrezi că vorbeşti serios?

Doamne, când era atât de aproape de el, nu se putea să nu facă exact asta. Voise să fie indiferent faţă de ea, chiar distant.

S-o lase să plece va fi mult mai greu decât şi-a imaginat vreodată. Poate că nu era momentul, se gândi în timp ce-şi pusese ambele mâini în jurul ei şi o ridică ţinând-o strâns lipită de corpul său. Aveau la dispoziţie zile, nu luni. Mult mai puţin decât se gândise oricare dintre ei.

Nu mai putea schimba scrisoarea. Mâinile lui mari se strânseseră în jurul fundului, făcând-o să se ridice în vârful picioarelor, aşezând-o acolo

unde era cel mai bine. Găsi gura ei deschisă şi dornică de sărut. Era agresivă, aproape nerăbdătoare. Matt era pur şi simplu disperat. Valul de emoţii probabil că îl simţise şi ea, pentru că se desprinse de el şi-l privi cu o curiozitate care era pe jumătate provocatoare, pe jumătate teamă.

— Matt, ce se întâmplă? Ştia că trebuie să termine odată. Aşa era şi cu doctoriile amare. Cu cât mai repede cu atât mai bine. Se întinse pe lângă ea, până la sobă şi puse tigaia iar pe foc.

— A venit o scrisoare pentru tine. Acolo pe bufet.

Ea fu cuprinsă de groază, dar, după o secundă îi trecu aşa de repede încât ar putea jura că nu observase nimic.

— Tu ai luat corespondenţa? Dădu din cap.

— E de la „Dădace de peste hotare". Cred că asta e agenţia care te-a trimis în insula Pilau.

— Da, însă…

— Deschide-o, te rog, Jennifer. Termină odată. Te rog. Mai înainte de a înnebuni de tot. Ea se întoarse repede, părul i se desfăşură într-un arc care trecu peste mâna lui, parfumul ei special umplu locul în ciuda cepei. El se uită însă la sobă şi era cu spatele la bufet.

Era ca atunci când aştepţi să fii împuşcat în spate, gândi el, dar nu avu tăria să se întoarcă şi s-o urmărească în timp ce deschidea scrisoarea. Scrisoarea viitorului ei. Viitor din care el va lipsi.

Auzi cum desface plicul, rupându-l, fâşâitul hârtiei oficiale. Chiar şi respiraţia ei întretăiată se auzea pe fundalul pocnetului şi sfârâitului cepelor.

Sau ceea ce auzea era respiraţia lui?

— Kuweit. Răsuflă uşurată şi el nu putea să înţeleagă de ce. El

fusese în Kuweit. Şi Saddam Hussein. Mare brânză.

Stinse focul şi puse deoparte tigaia, mişcându-se încet, încercând să-şi adune emoţia în ceva mai practic decât în ură duşmănoasă. Când o privi din nou, se rezema de bufet, cu braţele împreunate pe piept. Ea îl privi drept în ochi, împăturind hârtia, reducând-o la dimensiunile unui pătrat mărunţel.

— Kuweit? întrebă el în cele din urmă, incapabil să nu arate îngrijorarea care-l cuprinsese.

— N-aş zice că este chiar o grădină, dar cel puţin sună erotic.

Gata. Asta-i maximum de pozitivism de care poate da dovadă Ar fi trebuit să fie mândru de efortul făcut, dacă n-ar fi considerat şi efortul depus.

Îl costase inima.

— Este şi pe lista mea, dar la sfârşit, spuse ea, undeva între o cursă cu sănii trase cu câini şi să mănânc sushi. Băgă scrisoarea în buzunarul rochiei se rezemă de celălalt bufet, de vizavi, imitându-l cum stătea, ba chiar şi cum ţinea braţele încrucişate şi avea expresia aceea îngrijorată.

— N-am fost niciodată prea atrasă de peisajele cu dune.

Inima lui bătea acum cu cadenţa speranţei.

— Nu arzi de nerăbdare să mănânci sushi?

— Prefer să mă gândesc la asta ca la o problemă deschisă, deocamdată. Când voi termina totul de pe listă – cred că atunci când o să am optzeci de ani – cred că o să am tăria să încerc şi acolo. Îşi muşcă buza de jos, jucându-se cu ea, în timp ce îl privea.

— Există întotdeauna o posibilitate ca până atunci sushi să nu mai fie la modă.

— Kuweitul însă va rămâne tot acolo.

— Probabil. Matt, n-am spus niciodată că o să iau primul serviciu care mi se va oferi.

— Mă aşteptam la tot ce poate fi mai rău. Înghiţi cu greu.

— Nu sunt încă pregătit să mă părăseşti.

— Şi nici eu nu sunt gata de plecare.

Înainta spre el cu braţele moi, pe lângă corp. Apucând mâinile lui încrucişate pe piept, ea le puse în jurul taliei ei, apoi îl cercetă cu o privire insistentă, fierbinte şi înfometată. El simţi că se înfierbântase şi că dorinţa pulsa deja.

— Ei, ce spui, zburătorule? Crezi că acum ai putea să mă saluţi cum trebuie?

El mormăi din adâncul gâtului, în timp ce degetele lui îi desfăceau fermoarul de la spatele rochiei.

— Am să-ţi arăt imediat, dragă. Până la urmă, şi-au arătat unul altuia, izbindu-se cu asemenea viteză nesăbuită încât ar fi putut fi periculoasă dacă el nu şi-ar fi amintit în ultimul moment să caute în sertarul noptierei protecţia de care are nevoie. Înjurând şi mormăind, el lua pe sus trupul ei pe jumătate dezbrăcat şi urcă cu ea pe scări.

— Ar trebui să ai şi tu grijă, spuse el, şi să ai la tine în poşetă un pacheţel. Nu o să am mereu puterea să te duc în braţe până sus, să ştii. Ea râse şi-i atinse urechea cu limba.

— Dacă mi-ai fi dat răgaz, ţi-aş fi spus ce am ascuns în sertarul de sub telefon.

— Sub telefon? El râse surprins, apoi o trânti în pat şi întinse mâna până la noptieră. Era totuşi o metodă în nebunia ei, recunoscu el. Căutând

între coapsele ei, se întreba cât timp i-a trebuit ca să-şi dea seama. După care, Matt nu mai gândi nimic. Savura atingerea ei, căldura ei. Era încântat de chemările ei sexuale, de inocenţa ei. Ajunsese până la stele… şi îşi găsi un loc în rai cu îngerul în braţele sale.

Raiul deveni însă iad cu o singură izbitură, în stilul lui Jennifer. Decisivă şi imprevizibilă. O lăsă în pat şi coborî să aprindă cărbunii grătarului. Se opri în bucătărie ca să culeagă hainele aruncate pe jos. Din buzunarul rochiei căzu o bucată de hârtie. Îşi dădu seama că era scrisoarea. Vrând să ştie ce compensaţie ofereau pentru un an în mijlocul deşertului, el despături scrisoarea şi o duse la lumină.

Privirea lui se plimba pe ceea ce arăta a fi un document oficial, mergând către sfârşit, acolo unde se găseau condiţiile, termenele şi recompensele.

Inima lui se opri un moment când văzu numele ţării de destinaţie: Noua Zeelandă. Nu Kuweit, ci Noua Zeelandă. O ţară frumoasă cu munţi şi lacuri, cu sate adormite şi plaje superbe, şi cu stânci şi cu nisip. Un paradis. El ştia. Fusese acolo. Jennifer îl minţise. Şi Matt ştia bine că nu va putea să o lase să renunţe la ofertă. Noua Zeelandă era prea aproape de visul ei, ca ea să renunţe. Prea frumoasă, prea senzaţională… prea al naibii de importantă pentru o femeie care dorea să vadă lumea.

— Matt? El nu o auzi. Tot corpul său se încorda, în timp ce el se întoarse şi o văzu stând în uşă, cu unul din tricourile sale de escadron făcând-o să pară aproape decentă. Putea vedea umbrele întunecate în spatele acestui paravan insuficient de opac, din bumbac, umbre cu care era destul de bine familiarizat.

Ea arăta obosită şi adormită şi, în general, arăta că fusese iubită din plin. Închise ochii şi respiră profund. În liniştea care cuprinsese locul, el ştiu că ea văzuse scrisoarea din mâna lui. Sunetul slab pe care îl scosese era asemeni celui scos de un animal rănit, după ce a trecut şocul iniţial. Durea, şi el o s-o facă s-o doară şi mai mult. Deschise ochii. Ea arăta mai rău decât se aşteptase el. Durerea îi cuprinse întreaga figură, iar el credea că vede lacrimi, care stăteau gata să cadă la colţurile ochilor ei.

— Nu te-am spionat, draga mea. Eram însă curios.

— Asta nu are nicio importanţă.

Vocea ei era pierdută şi deprimată. Părea că ştia ceea ce va urma. Amândoi ştiau.

— Nu poţi să renunţi la ofertă, Jennifer. Eu nu pot să te las s-o faci.

Ea îşi umezi buzele, apucă tivul tricoului şi trăgea de el inconştient.

— Nu are importanţă ce scrie în scrisoare, Matt. Eu nu sunt încă gata de plecare. Nu încă. Şi-ar fi dat şi viaţa ca ea să stea, dar nu putea accepta.

— O asemenea şansă s-ar putea să nu mai aibă niciodată. Agenţia se va supăra că refuză o asemenea minune de slujbă în Noua Zeelandă. S-ar putea ca data viitoare să nu-i mai ofere nimic de calitatea asta.

În afară de asta, îşi spuse lui însuşi, cu fiecare zi în care ea era lângă el, el se obişnuia tot mai mult cu ea. Fuseseră aşa de puţine zile, şi totuşi el ştia deja că, cu fiecare zi care mai trecea, va fi mai greu să o lase să plece.

— Nu se poate să refuzi, draga mea. Nu este normal. Ea clătină din cap, hotărâtă.

— Nu am stat aici…

— Decât foarte puţin, o întrerupse el. De ce nu mă laşi pe mine să decid? Tu ai deja un loc în inima mea. Peste alte câteva luni, îmi vei provoca o rană adâncă atunci când vei pleca. Ea îl privi îngrozită.

— Dar, tu spuneai… O întrerupse din nou.

— Am spus o mulţime de lucruri care acum nu mai au nicio importanţă. Ai primit oferta aceasta acum şi eu trebuie să-mi reaşez viaţa. Privi peste umărul ei către camera goală.

— O să trebuiască să decorez un salon gol, se pare. Nimic nu este mai bun ca să facă să nu mă mai gândesc decât un proiect ca ăsta… Cuvintele lui se stinseră în timp ce el o privea intens.

— Hai, şterge-o, adăugă el încet, cu un zâmbet ştrengar în colţul buzelor. N-o să te uit niciodată, Jennifer. Tu mi-ai adus ceva foarte special în viaţa mea.

— Nu vreau să plec. Cuvintele ei tremurau în atmosfera dintre ei.

— Nu sunt pregătită. El îşi stăpâni dorinţa să fie de acord cu ea.

— Şi eu ţi-am spus că atunci când va veni momentul, am să te dau pe uşă afară.

Rămase de neclintit în hotărârea lui şi se apropie de ea. Ridicând o mână, îi aranja părul pe frunte, înainte să o ia de bărbie.

— A venit momentul, draga mea. Şi eu te împing.

Lacrimile îi umplură ochii, apoi porniră şiroi de-a lungul obrajilor.

— Şi eu ţi-am spus că nu vreau niciun fel de ajutor ca să-mi realizez visul.

— Şi ai minţit. El o sărută pe pleoape, incapabil să o privească în ochi şi să facă ce trebuia să facă.

— Scrisoarea spune că, dacă vrei slujba, trebuie să fii gata să pleci

peste o săptămână. Vrei să mă învoiesc de la escadron şi să stau cu tine săptămâna asta?

Ochii ei se deschiseră şi el văzu o disperare cu care nu avea puterea să se joace. El căută să găsească ceva care să-i aline durerea. În timp ce ea respira adânc şi reconfortant şi se scutura la atingerea lui. Îl privi printre lacrimile care i se scuturau pe faţă.

— Nu e nevoie, colonele. Sunt convinsă că ai alte treburi de făcut.

— Aiurea! Degetele lui îi şterseră un râu de lacrimi, dar nu fu de ajuns. Altele curgeau, mai înainte ca el să-şi fi uscat mâna.

— Vreau să stau cu tine.

— Şi poate că am alte treburi de făcut, colonele…

— Nu-mi mai spune aşa! Afară se lăsă frigul, la fel şi în sângele din vinele lui. Ea se tot îndepărta… şi nu plecase încă. Ea se smiorcăi şi-şi frecă ochii cu pumnul.

— Cred că o să mă duc acasă să-l văd pe Charlie înainte de a pleca. El se va bucura să mă vadă.

— Dar eu vreau ca tu să stai aici. Săptămâna extraordinară se redusese dintr-odată la nimic.

— Şi eu cred că ar trebui să prind primul avion spre Montana. Nu cred că ai putea chema compania aeriană şi obţine un loc pentru mine. Ea văzu privirea lui şocată şi clătină din cap.

— Nu cred că poţi. Mă duc s-o fac de sus.

— Jennifer, nu…

Dar vorbea deja în spatele ei. Se întorsese deja şi fugea pe scări în sus.

Ar fi urmărit-o, dacă n-ar fi fost un singur lucru. Jennifer făcea ceea

ce trebuia să facă. Pleca.

CAPITOLUL 14

Matt se uită la scările goale vreo zece minute înainte ca să se întoarcă înapoi la sobă. Privi la ceapă fără să-l mai intereseze şi aruncă totul la gunoi. Fripturile le puse în frigider, lângă lăptucii şi alte legume pe care le cumpărase pentru salata lor. Îi luă cam treizeci de secunde să iasă afară şi să acopere grătarul şi să înceapă stingerea înceată a cărbunilor aprinşi. Asta a fost şi cina.

Stătea în mijlocul bucătăriei fără să ştie ce să mai facă, când auzi paşi pe scară.

Paşi bubuind, se corectă el. Nu era nimic delicat sau uşor în bubuiturile care arătau că Jennifer cobora. Privi în sus şi văzu că purta încă tricoul lui şi îl privea cu toată furia unei femei înşelate.

O femeie înşelată? De unde apăruse şi ideea asta? Se uită mai atent şi văzu că era pur şi simplu furioasă. Jennifer era nebună de legat.

Auzise de femei care erau frumoase atunci când erau furioase, dar nu asta interesa în acest moment. Jennifer era nebună şi în această situaţie nu se mai putea adăuga nimic. Se întrebă ce o adusese în starea aceasta.

Cu mâinile în şold, cu picioarele goale într-o poziţie agresivă care-l îngrijoră, dacă se gândea la cunoştinţele ei în domeniul artelor marţiale, ea îl privea şi pufnea. Într-adevăr pufnea. Nu-şi amintea să fi văzut până acum pe cineva pufnind astfel. O făcea bine.

— Nu plec. Ea vorbi clar şi răspicat, ca unui surdo-mut. El tot nu înţelegea.

— Stai săptămâna aceasta? Furia îi crescu şi mai mult. Era atât de aproape de furia dezlănţuită, de parcă toată viaţa nu-şi dorise altceva.

— O să stau cât o să vreau. O săptămână, o lună… o veşnicie. Eu hotărăsc.

Ea inspiră profund, zgomotos.

— Asta vreau eu să fac. Ar trebui să fiu în stare să aleg.

— O veşnicie? Ce naiba vorbeşte? Trebuia să meargă în anumite locuri, să întâlnească anumite persoane…

— O veşnicie, fir-ar să fie! Ea străbătu camera şi veni nas în nas cu bărbatul care n-ar trece de linia asta invizibilă nici dacă ar fi în joc viaţa lui.

— Eu hotărăsc şi eu am să aleg. Nu tu. Eu.

— Dar… Ochii ei aruncau flăcări verzi.

Azi am primit o slujbă. O slujbă bună. Nu ceva cu care să te descurci în viaţă, ci o slujbă pe care o doream cu adevărat.

— Tacoma nu este Pilau sau Noua Zeelandă. Ea nu înţelegea.

— Costă o groază de bani ca să mergi peste mări. Şi oceane. Nu crezi că, dacă ţi s-ar plăti şi transportul, ar fi cea mai uşoară…

— Şi ce dacă! Dădu la o parte o şuviţă de păr care-i intrase în ochi, cu degete tremurătoare.

— M-am săturat şi am obosit să tot hotărăşti în locul meu, domnule colonel. Nu ţi se pare normal să am şi eu o părere a mea?

Bine. Da, dar atunci el nu dorea o femeie nefericită în patul său, pentru restul zilelor lor. Căuta să zâmbească delicat, ca s-o liniştească. Nu reuşi. Ea îl privea furioasă şi înainta spre el, cu mâinile în şold.

Scrâşni din dinţi. El auzea clar scârţâitul dinţilor ei, care măcinau o cantitate impresionantă de smalţ.

— Poţi să stai oriunde vrei, Jennifer, spuse el cu grijă. Dar în felul

acesta n-o să ajungi niciodată în Noua Zeelandă.

— S-o ia dracul de Noua Zeelandă! El zărise primele lacrimi încă de când coborâse din camera ei. Camera lor.

— E frumos acolo, spuse el slab. O ştiu, că am fost acolo.

— Şi ce te opreşte s-o mai vezi o dată? Cu mine!

— Ei, nimic, cred, dar nu ştiu când…

— Nu-mi pasă când. Vocea ei devenise plângătoare dintr-odată.

— Nu înţelegi, colonele? Noua Zeelandă nu va fi aceeaşi dacă nu vei fi alături. Ce spune? Matt fu pe moment preocupat cu analiza acestei propuneri, când simţi degetele ei de la picioare atingându-le pe ale sale. Jennifer ştia că el se gâdila tare? Când degetele ei de la picioare se urcau peste degetele lui, el trebuia să-şi reţină un râs nelalocul lui. Tocmai se gândea la o retragere strategică cu câţiva centimetri, când ea îl cuprinse de umeri, ca să se sprijine, şi se caţără pe labele picioarelor lui.

Această mişcare reduse diferenţa de înălţime dintre ei, cu aproape zece centimetri. Când se înălţă şi în vârful picioarelor, mai rămaseră încă cincisprezece centimetri distanţă între nasurile lor. Nu-i veni însă să râdă, când simţi trupul ei cald frecându-se de al lui.

Sânii ei îi atingeau pieptul, respiraţia ei îndulcea aerul din jurul lor, iar el o cuprinse cu grijă de talie, cu mâinile. Degetele lui lungi se aşezară acolo, cât mai uşor, pentru că dorea ca acum să aibă ea iniţiativă.

Tot aşa cum tot ea lua şi deciziile. Ştia el bine.

Ce păcat că nu remarcase asta, mai înainte. Era de mirare deoarece se considerase întotdeauna un tip care prindea repede totul.

Jennifer îl scosese dintr-ale lui în multe feluri. Din momentul în care se întâlniseră, el nu se mai simţea în apele sale adânci. Faptul că era

îndrăgostit de ea îi încetinise procesul de gândire. Ea îl sărută cu un sărut moale şi delicat pe bărbie.

— Te iubesc, locotenent-colonel Matt Cooper. Nu vreau să te mai părăsesc. Nici acum. Nici altă dată. Răsuflarea lui se bloca în gâtlej în timp ce o privi în ochi – ochii aceia limpezi, deschişi, care erau plini de o dragoste, care era şi necondiţionată dar şi irevocabilă. Îl iubea. Nu îndrăznise să spere un miracol de o asemenea dimensiune. Degetele lui o strânseră de talie.

— De ce oare aud asta abia acum? Ea zâmbi timid.

— Nu am mai spus-o?

— Nu, din câte îmi aduc aminte. Inspiră adânc şi lăsă vestea să îi pătrundă în tot corpul. Ea îl iubea. Plecă puţin capul până când buzele lor aproape că se atingeau.

— Îţi aminteşti când te-am avertizat că dacă ne vom îndrăgosti unul de celălalt nu se va schimba nimic? În ochii ei licări spaima. Dădu din cap.

— Nu am avut dreptate. Ochii ei se închiseră pentru o clipă. Când se deschiseră din nou, îi vorbeau despre uşurare şi dragoste, iar printre gene se zăreau câteva lacrimi. Îi şterse lacrimile cu un sărut şi o cuprinse cu braţele.

— Nu vreau să-mi risc norocul și să te întreb dacă eşti sigură de ceea ce ai spus, declară el, atingându-i uşor urechea cu buzele. Pieptul ei se umflă când inspiră profund.

— Trebuie să lămurim câteva lucruri, colonele.

— Mă chemă Matt. O ciupi de spate, fără s-o slăbească din strânsoare, şi zâmbi la ţipătul ei indignat.

— Te măriţi cu un om, nu cu o uniformă.

— Dar îmi place şi uniforma, începu ea înainte ca să respire repede, uimită. Măriţi? Ea îl împinse înapoi, rămânând însă în braţele lui, ca să poată să-i vadă mai bine faţa. El dădu din cap.

— Ceasul meu biologic bate mai repede pe zi ce trece.

— Bărbaţii nu au ceasuri biologice.

— Cel de faţă are. Se lăsă înainte şi o sărută încet şi pe săturate.

— Vreau să am o familie mai înainte ca să îmbătrânesc prea tare, Jennifer. Crezi că o să reuşim asta în cinci-şase ani, de acum încolo?

— După cinci-şase ani cred că aş fi gata. Îşi trecu limba peste buze şi îl privi serios.

— Câţi generali îşi bat capul cu schimbatul scutecelor? Ideea îl făcu să râdă.

— De fapt, am hotărât să mă retrag din forţele aeriene cât de curând.

— Să te retragi? Dragă Matt, trebuie să faci ceva ca să scapi de complexul ăsta al vârstei. Părul ei îi acoperi faţa, în momentul în care ea scutură din cap, nemulţumită.

— Nu eşti chiar aşa de bătrân, crede-mă. Patruzeci şi trei de ani arată că ai ieşit din adolescenţă. Zâmbi.

— Sunt pe punctul de a mă retrage din aviaţie, Jennifer. Mi-am câştigat timp de douăzeci şi unu de ani o pensie, şi am găsit că pot să fac şi alte lucruri pe care aş vrea să le fac – deci nu o să mă las de lucru. Nu este încă prea târziu să-mi schimb cariera. Mâinile lui îi căutau iar talia, după care o ridică pe bufet şi-i desfăcu picioarele ca să se aşeze între ele. Aşa.

— Ce fel de lucruri? Mâinile ei îi încolăciră gâtul. El dădu din umeri, încălzindu-şi mâinile pe pielea mătăsoasă a coapselor ei.

— Sunt partener, fără activitate de pilot, la o companie aeriană din localitate. Partener de vreo zece ani. Cred că o să mă hotărăsc să preiau şi partea de pilotaj a companiei.

— Este o hotărâre serioasă. Respiră mai repede pe măsură ce degetele lui pătrundeau pe sub tricou, apropiindu-se de partea care-i aştepta vizita.

El nu se grăbea, bucurându-se de vederea semnelor care trădau pasiunea, pe măsură ce ele se perindau pe chipul ei. Nu se va sătura niciodată de ea. Niciodată.

— Crezi că slujba asta nouă îţi va permite o vacanţă din când în când?

— Tocmai ăsta-i avantajul, Matt. Ochii ei luceau cu un entuziasm care devenea molipsitor.

— Este vorba de o grădiniţă pentru preşcolari, unde voi lucra împreună cu altă femeie. Treaba se împarte între noi două, cum vrem noi. Cu puţină străduanie, pot să-mi iau liber chiar şi mai multe săptămâni odată.

— Îţi place munca asta? Ea dădu din cap entuziasmată, apoi înghiți în sec, când atingerea lui se apropie de punctul central

— Este un loc minunat, Matt. O să lucrez cu copii. Se bucura şi el.

— Matt?

— Hmmm? Degetele lui alunecară mai aproape, simţea cum pielea mătăsoasă devenea mai catifelată.

— Spuneam că… mai înainte… mai erau vreo două lucruri…

Un geamăt de plăcere îi întrerupse firul gândurilor ei, ajunsese acolo.

— Da, dragă?

Şi respiraţia lui deveni mai grea, descoperise că era aşteptat cu căldura intensă şi umedă

— Avem nevoie de… ceva… de pus la punct, închise ochii şi ea începu să respire repede şi scurt. Două degete pătrunseră în teaca ei sidefată.

— Ce anume, Jennifer? îşi deschise cu greu ochii.

— Trebuie să dispară această presiune care o faci asupra mea ca să mă hotărăsc.

— Nicio problemă, dragă. Dacă vrei, poţi lua tu toate deciziile, pentru amândoi.

— Asta da, schimbare. Nu te văd pe tine renunţând să comanzi.

— Dai impresia că nu crezi că pot s-o fac. Degetele pătrunseră adânc, se desfăcură, făcând-o să geamă dur…

— Hai să facem o încercare, dragă. Uite prima ta decizie, hotărăşte tu unde.

— Ce unde?

— Unde o să facem acum dragoste, desigur, încet, îşi retrase mâna dintre picioarele ei.

— Tu singură hotărăşti, Jennifer. Zâmbetul ei era şmecher şi dulce atunci când ea ridică o mână şi arătă spre telefon.

— Mă bucur că eşti atât de grijuliu, spuse ea pe când el deschise sertarul şi căută până descoperi un şir de pachețele. Luă unul şi-l desfăcu. Ea zâmbi.

— Mai e un lucru, domnule colonel.

— Numele meu este Matt, dragă.

— Bine, Matt, spuse ea cu o voce mătăsoasă pe când cobora de pe

bufet şi înainta către el, nu crezi că ar fi mai uşor să pui chestia asta, dacă mai întâi ţi-ai da jos pantalonii?

— Obsesia asta cu luarea deciziilor ţi s-a urcat la cap deja, mormăi el, cuprinzând-o de talie.

— Dar câtă vreme te ocupi de… Cuvintele lui se pierdură în atmosfera subţire în timp ce Jennifer exact asta făcea. Se ocupa. Nu-şi putea da seama de ce nu se gândise la asta mai înainte.

EPILOG

Matt cerceta starea instrumentelor de bord, apoi îi predă comanda avionului Piper Cub lui Jennifer.

— Dar ştii bine că nu ştiu să pilotez! Ea se retrase în fundul scaunului, privindu-l îngrozită. El zâmbea, fără să clipească măcar.

— Nu-i mare lucru. Avem sub noi două mii de metri la dispoziţie iar deasupra nimic decât şi mai mult aer. Acum pune mâna pe manetă şi condu. El îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită afară pe fereastră, aruncând o privire către instrumentele de bord ca să fie sigur că erau aşa cum le lăsase. Erau, bineînţeles. Cuplase pilotul automat, mai înainte ca să-i transfere maneta lui Jennifer.

Bineînţeles că ea nu observase asta. Când o văzu că ezită, el îi aruncă o privire nemulţumită.

— Tu ai decis că vrei să înveţi să pilotezi. Nu fac decât să execut ordinele.

Ea privi cruciş şi strânse din dinţi.

— Credeam că vor fi nişte lecţii preliminare, colonele. Cum ar fi, de exemplu, instructajul de pilotaj la sol.

— Mi-ai spus că nu crezi că o să ai răbdare să-ţi fac instructajul la sol.

— Şi tu m-ai ascultat pe mine? În cabina îngustă, vocea ei se auzea aproape ca un ţipăt.

— Eu te ascult întotdeauna, Jennifer. Am crezut că ai observat.

— Nu ştiu ce să fac, se văicări ea, privirea ei fugea când la el când la manşa din faţa ei.

— Pune mâna pe ea, dragă, că nu muşcă. Ea atinse uşor manşa, degetele ei alunecau pe suprafaţa ei de parcă ar fi fost o funie de salvare în care nu prea avea încredere.

— O să ţi-o plătesc eu.

— Îmi plac promisiunile tale. El arătă spre un aparat care avea un avion mititel în centrul cadranului.

— Menţine avionul în poziţie orizontală şi totul va fi bine.

— Cum?

— Tu decizi.

— Încep să urăsc acest cuvânt. Ea se uită cu atenţie la cadran. Matt se aşeză mai bine pe scaun şi o privi pe femeia iubită. Soţia lui.

Încă nu se obişnuise cu ideea. Căsătorit. Să ştii ca Jennifer era hotărâtă să-şi petreacă tot restul vieţii ei iubindu-l. Aşa cum o iubea şi el.

Luna lor de miere fusese un succes spectaculos. O săptămână de lene pe plajele din Tahiti, urmată de încă una la fel. Matt voise s-o ia cu el în Noua Zeelandă, dar ea refuzase. O să fie timp pentru toate, spusese ea.

Nu se mai simţeau grăbiţi să facă totul deodată. Aveau întreaga viaţă la dispoziţie timp în care să viziteze lumea întreagă. Noua Zeelandă putea să aştepte altă ocazie. În afară de aceasta, nu terminase încă de decorat salonul.

Zâmbetul ei ştrengar, plin de satisfacţie, îl întrerupse din visul lui.

— Avionul ăsta mic stă exact aşa cum trebuie. Nu-i chiar aşa de greu de zburat, colonele. El zâmbi. Era momentul să i-o plătească pentru faptul că îi stricase fotoliul papa-san.

— Crezi că acuma poţi să te descurci singură, Jennifer?

Ea se uită din nou la cadran şi dădu din cap afirmativ.

— Vezi comutatorul acela de acolo? zise el.

— Care comutator?

— Acela pe care scrie pilot „automat”. Ea dădu din nou din cap.

— Ei, atunci, schimbă-l în poziţia cealaltă şi să te vedem acum de ce eşti în stare.

SFÂRŞIT